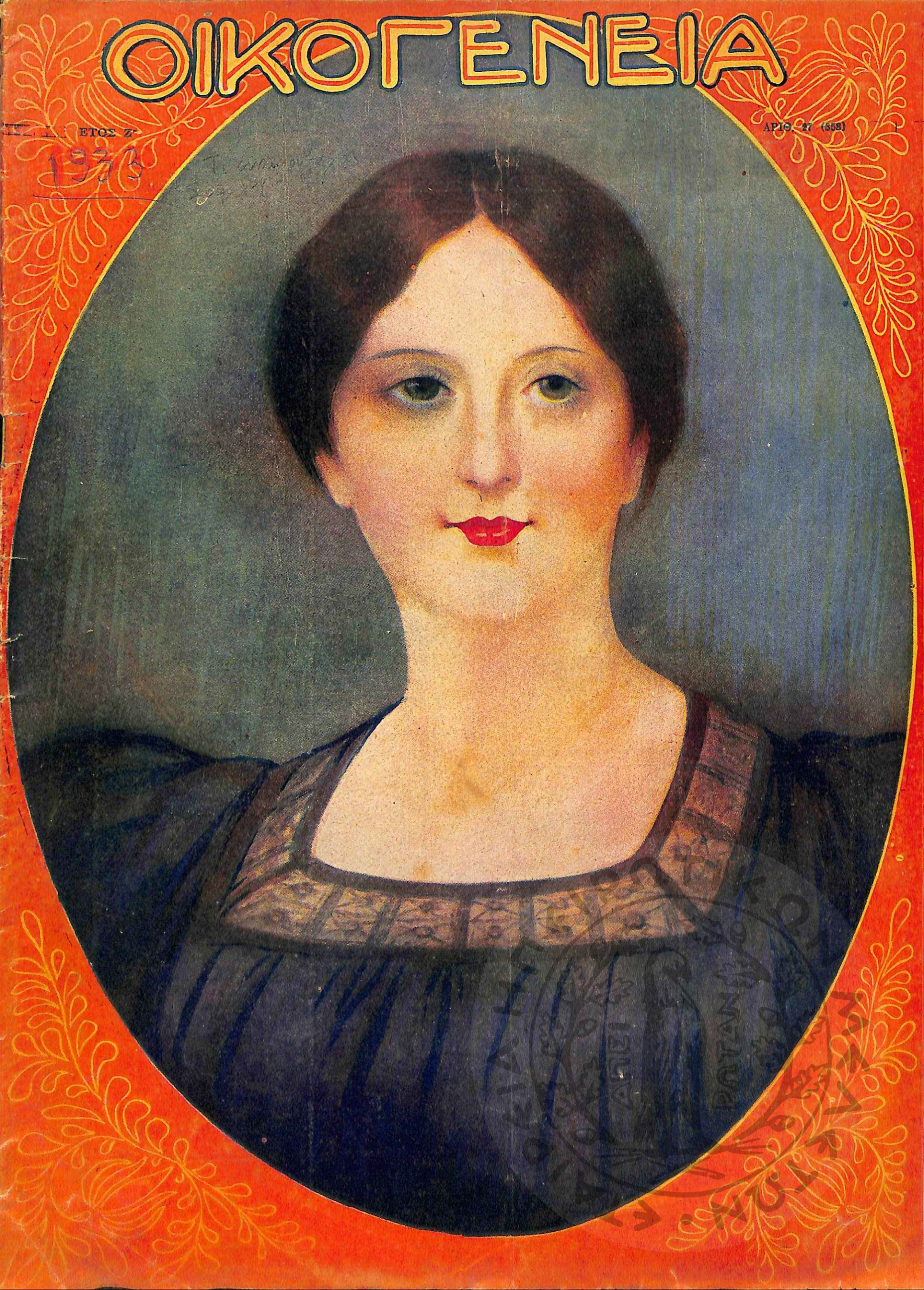

ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

ΕΤΟΣ Ζ'

ΑΡΙΘ. 27 (658)

1978

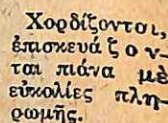

Chlorodont

ΤΡΕΙΣ ΑΓΓΕΛΟΙ
ΤΟ ΚΗΝΑ ΓΝΗΚΙΟΤΗΤΟΣ
ΤΩΝ ΜΕΤΑΙΣΤΩΝ

Δ. Ναθαναήλ & Σ 19

PIANA

και
N ANΔΡΕΑΔΗΣ

βραβευθέντες ὑπὸ τῶν
 Rubinstein & Schnabel.
 Ἀγοράζονται καὶ πωλοῦνται πρὸς
 τὰ ἐπὶ προμηθεῖα. Ἀκαδημίας 53.
 Αἴτε

KREMA ELENA

στεγνὴ διὰ ταύτας θερινούς μηνάς.
Πωλεῖται παντὶ

ΗΛΕΚΤΡΙΚΟΙ ΛΑΜΠΤΗΡΕΣ

ΦΙΛΙΠΣ & ΤΟΥΝΓΚΣΡΑΜ

ΟΙ ΑΝΩΤΕΡΟΙ ΕΙΣ ΣΤΕΡΕΟΤΗΤΑ,
ΕΙΣ ΔΙΑΥΓΕΙΑΝ ΦΩΤΟΣ, ΟΙ ΟΙΚΟ-
ΝΟΜΙΚΩΤΕΡΟΙ ΕΙΣ ΚΑΤΑΝΑΛΩ-
ΣΙΝ ΠΝΥΜΑΤΟΣ
ΕΙΣ ΔΙΑΦΟΡΑ ΒΟΛΤ ΜΠΑΓΓΟΝΕ-
ΤΕΣ ΚΑΙ ΒΙΒΛΕΣ

ΕΙΣ ΤΑΣ ΚΑΤΟΙ ΤΙΜΑΣ :	
10—25 Βατ	προς Δραχ. 32
40 »	» » 84
60 »	» » 48
75 »	» » 53
100 »	» » 57
150 »	» » 78
200 »	» » 100
300 »	» » 155

ΔΑΜΠΗΤΡΕΣ ΜΙΝΙΟΝ, ΧΡΩΜΑΤΙ-
ΣΤΟΙ, ΑΥΤΟΜΑΤΟΙ, ΑΡΖΕΝΤΑ, ΣΟ-
ΔΑΙΡ. ΣΩΛΗΝΩΤΟΙ, ΚΑΘΑΡΟΙ.
ΜΑΤ Κ.Τ.Α. Κ.Τ.Α.

ΜΑΥ Κ.Τ.Α. Κ.Τ.Α.
ΠΟΛΥΦΩΤΑ, ΜΟΝΟΦΩΤΑ, ΔΙΦΩΤΑ,
ΤΡΙΦΩΤΑ, ΠΛΑΦΟΝΙΕΡΕΣ, ΜΠΡΑ-
ΤΣΑ, ΑΡΜΑΤΟΥΡΕΣ Κ.Τ.Α. Κ.Τ.Α.
ΜΕ ΕΥΚΟΛΙΑΝ ΠΛΗΡΩΜΗΣ

“Απαντα τὰ ἡλεκτρονικὰ ὕλινά δι’ ἐγκα-
ταστάσεις.
Μία ἐπίσκεψις εἶνε ἀρκετὴ νὰ σᾶς πείσῃ.

Ε. ΑΡΓΥΡΙΟΥ
ΓΩΝΙΑ ΜΕΝΑΝΔΡΟΥ 56
ΚΑΙ ΣΑΤΩΒΡΙΑΝΔΟΥ (ΑΝΘ. ΠΑΤΡ.
ΜΑ), ΑΡΙΘ. ΤΗΛΕΦ. 24-586.

ΑΓΟΡΑΖΩ !!

ΧΡΥΣΑ ΚΟΣΜΗΜΑΤΑ

ΑΡΧΑΙΑ ΝΟΜΙΣΜΑΤΑ

ΑΔΑΜΑΝΤΑΣ

ΜΠΡΙΓΙΑΝΤ, ΔΑΚΤΥΛΙΘΛΙΘΟΥΣ

πάσης αξίας, παντός είδους ωρολόγια, παλαιά άσημα, παντός είδους παράσημα, νομίσματα ΚΑΠΟΔΙΣΤΡΙΑ (Φοινίξ), παντός είδους παλαιά ελληνικά χαρτονομίσματα, με τας ανωτέρως τιμὰς ὄλων τῶν ἄλλων καταστημάτων. Μὴν πωλήσετε τα κοσμητήρια σας, πρὸ τοῦ μᾶς ἐπισκεφθῆτε, καὶ τεῦτο πρὸς τὸ συμφέρον σας. Μὴν πίπτετε θύματα διαφόρων ἐπιτηδείων.

ΠΡΟΣΟΧΗ !

Προσέξατε εἰς τὴν διεύθυνσιν.

Κυττάξατε τὴν ἐπιγραφὴν καὶ
λέγει :

ΧΡ. Γ. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ὁρολογιοποιὸς-Χρυσόχοος

Εὐπολίδος καὶ Ἀθηνᾶς 56

— Πώς θα εξοδισουμε τώρα
την παινούργια μας γυναίκα,
γυναίκα :

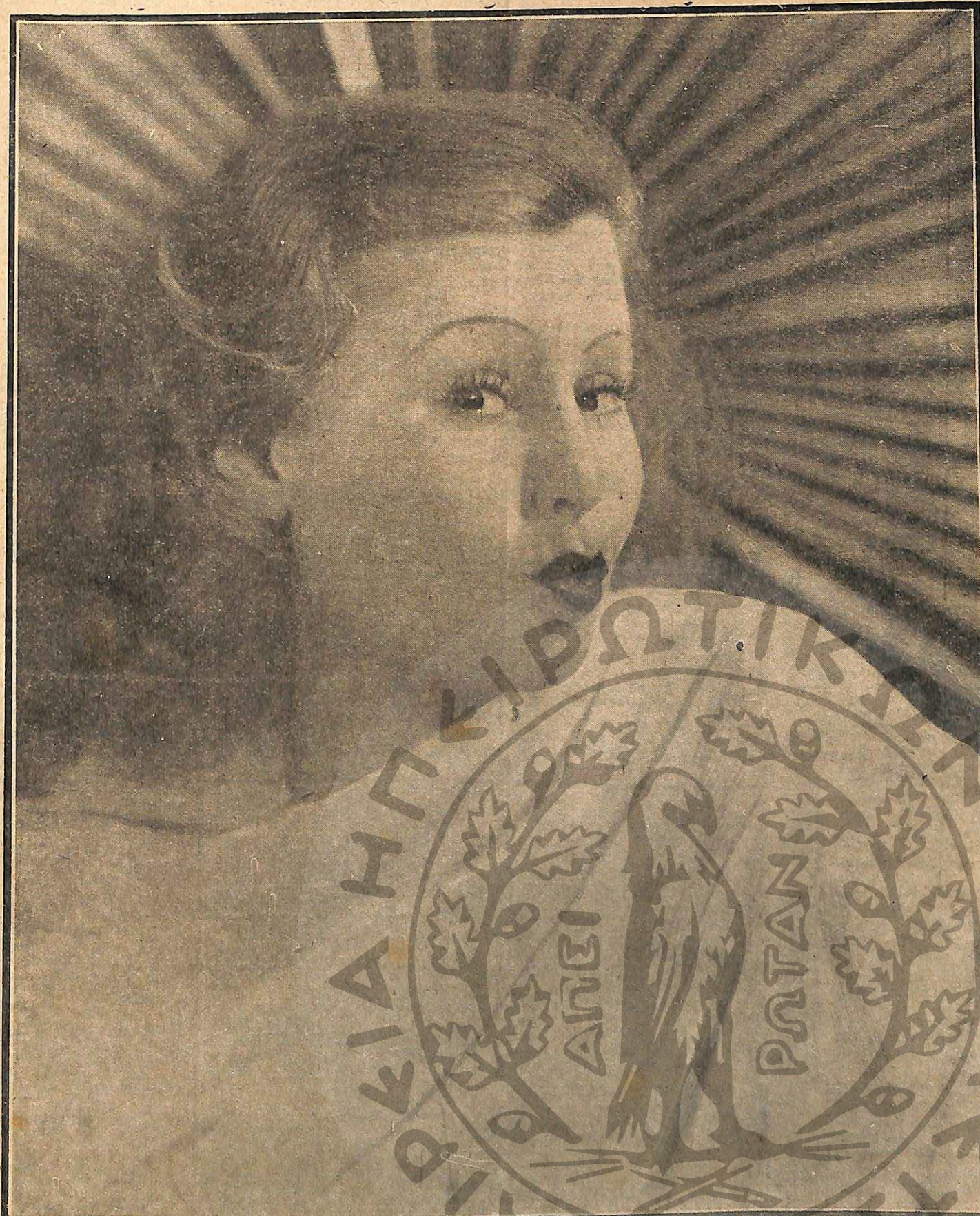
— Απλούστατα: **ΡΕΜΠΟΥΤΖΑΚΟΥ** θαί πᾶς βλοῦ
μαί δ'α παρῆς (πραξιόγους 39)
χρεῶδη τῆς κουζίνας μας ...
Συνιστῶμεν τὴν **ΟΠΙΚΗΝ**

Συνιστώμεν τὴν ΟΦΘΑΛΜΟ-
ΛΟΓΙΚΗΝ ΚΛΙΝΙΚΗΝ τοῦ κ.
ΣΠΗΛΙΟΥ ΧΑΡΑΜΗ. Ὑποψη τοῦ
κ. Ὁφθαλμοτροφίας ἐν τῷ Πανε-
πιστημίῳ.
Μενάνδρου 27· Ἀθήναι. Τηλ. 1-60

Κ. ΚΟΛΙΤΣΙΔΗΣ
ΠΑΘΟΛΟΓΟΣ-ΠΑΙΔΙΑΤΡΟΣ
ΑΧΑΡΕΩΝ 182

ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

Η ΜΕΓΑΛΗΣ ΓΟΗΣΣΕΣ ΤΗΣ ΟΘΟΝΗΣ

Η τρισχαριτωμένη Λίλιαν Χάρβεϋ σε μιὰ χαρακτηριστική της πόζα.

ΞΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Ο ΕΜΠΟΡΟΣ ΤΩΝ ΨΥΧΩΝ

έρχονταν ο βαρκάρης τ'ην πλαττή του πρὸς τὸ τιμὸν, σταύρωσε τὰ χεῖρά του ἀπάνω στὸ στήθος του καὶ ρώτησε τὸν ταξιδιώτη:

— Λοιπὸν, τὸ ἔχετε πάρει ἀπόφασι; Ὁ θά βγῇ, τε στὸ Ἀδρινόν;

— Ναι, εἶπε αὐτός. Ὁ θά μείνῃ ἐκεῖ μὲν ἐδουάδα...

— Πόσος ἔχει ἀν δὲν μείνῃς γιὰ πάντα...

— Ὁ ταξιδιώτης γέλασε ἀπὸ τὴν καρδιά του, διότι: νὰ δώσῃ καμμιὰ σημαία στοὺς φάρους τοῦ βαρκάρη. Ἐκείνος τότε σήκωσε τοὺς ὤμους του καὶ τοῦ ξαναεῖπε:

— Βλέπετε κανεὶς πὺς δὲν ἔχετε τοὺς ἐπαναστάτες μαζὶ, τὸν Τζουρτζάν καὶ τοὺς ἀδελφούς του, τὸν Μανδρινέλ...

— Αὐτοὶ κρατοῦν στὰ γέφυρα τοὺς ἀν βασιλιάδες, τὸ Ἀδρινόν... Ἐγὼ καὶ ἕνα στρατὸ ἀπὸ ὧν τοὺς γαμψοὺς τοῦ ἡμετέρου ἀπ' ὧν τοὺς φάρους καὶ τοὺς πενταμένους ἀλλήλους. Τὸ παλιὸν παλάτι τῶν Παπῶν εἶναι κλειστὸ ἀπὸ πολιτικὸν αἰμαλῶ-
τους, γυναῖκες καὶ ἄνδρες.

— Τὸς λυπάμαι, βέβαια, ἀπάντησε ὁ ταξιδιώτης, μὰ δὲν βλέπω γιὰ ποῦ λόγος μπορεῖ νὰ ἔγω καὶ ἐνὶ τῇ ἰδίᾳ τῇ...

— Γιὰ ποῦ λόγος; φώναξε ὁ βαρκάρης Σαμπῆ. Σὰς λέγω Σαδινιὲν Ντὸ Μον-Ψερνόν. Αὐτὸ μόνον εἶναι στὰ μάτια τῶν ἐπαναστα-
τῶν ἐγκλημα. Ἐγὼ δὲν ἀκούω καὶ λεπτὰ δούλο ἐγκλημα!... Ὁ θά ποῦμε λοιπὸν ὅτι εἴσαστε προδό-
της, κατὰσκοπος τῶν αἰμιγρῶ-
των...

— Κι ἐνὶ ὅθι τοὺς ἀπαντήσω; Ἐκείνος πολιτικὸς τοῦ Ἀδρινόν, δὲν ἀνακατανοῦν διόλου στὰ πολιτι-
κά... Ἦταν ἐδῶ πᾶσι γιὰ νὰ πᾶσι ἀπὸ τὴν γὰρ Σα-
καντὰ τὴν συμβολαιογράφου τὴν κληρονομιά τοῦ
θείου αὐτοῦ Γκαμπῆλ ποὺ ἦταν ἐπιστολὸς τῆς ἐνο-
ρίας τοῦ Σαιντ-Λορέντ. Αὐτὴ ἡ κληρονομιά εἶναι
22 γιλιάδες ἀπὸ τὴν σω-
στῆ...

— Κι ἐκεῖνος ὁ θά τρα-
θῇσῃ τὰ μαγικά σου...

— Μὰ ἔγω καὶ ἐνὶ τῇ
δικῇ μου...

— Σὰς συμβαίνει τίς τῇ
αὐτῇ; τὴν ρώτησε τότε ὁ
Σαμπῆ. Πῶς θά προσέ-
στε νὰ φυλάξετε τὴν μη-
τέρα σας πὺς ταξιδεύει
μικρὸν...

— Ἦν ἀπὸ τὸν αὐτὸν εἶναι
θαυράλῃ ἀν τὴν ἀγρία
Ρωμῆα, τοῦ ἀπὸ τῆς ἐπο-
χῆς τοῦ Σαδινιὲν καὶ
ἔκαστος ἡ γυνὴ καὶ ἡ
πλὴν ἡλικιών τῶν ἐπὶ τῇ
βάρκᾳ...

— Ὁ Σαμπῆ δὲν ἀπὸ τὴν
ἐκείνην καὶ τὴν γυνῆν
καὶ τὴν...

— Αὐτὸν, τὸ ἔχετε πάρει ἀπόφασι; Ὁ θά βγῇ, τε στὸ Ἀδρινόν;

— Ναι, εἶπε αὐτός. Ὁ θά μείνῃ ἐκεῖ μὲν ἐδουάδα...

— Πόσος ἔχει ἀν δὲν μείνῃς γιὰ πάντα...

— Ὁ ταξιδιώτης γέλασε ἀπὸ τὴν καρδιά του, διότι: νὰ δώσῃ καμμιὰ σημαία στοὺς φάρους τοῦ βαρκάρη. Ἐκείνος τότε σήκωσε τοὺς ὤμους του καὶ τοῦ ξαναεῖπε:

— Βλέπετε κανεὶς πὺς δὲν ἔχετε τοὺς ἐπαναστάτες μαζὶ, τὸν Τζουρτζάν καὶ τοὺς ἀδελφούς του, τὸν Μανδρινέλ...

— Αὐτοὶ κρατοῦν στὰ γέφυρα τοὺς ἀν βασιλιάδες, τὸ Ἀδρινόν... Ἐγὼ καὶ ἕνα στρατὸ ἀπὸ ὧν τοὺς γαμψοὺς τοῦ ἡμετέρου ἀπ' ὧν τοὺς φάρους καὶ τοὺς πενταμένους ἀλλήλους. Τὸ παλιὸν παλάτι τῶν Παπῶν εἶναι κλειστὸ ἀπὸ πολιτικὸν αἰμαλῶ-
τους, γυναῖκες καὶ ἄνδρες.

— Τὸς λυπάμαι, βέβαια, ἀπάντησε ὁ ταξιδιώτης, μὰ δὲν βλέπω γιὰ ποῦ λόγος μπορεῖ νὰ ἔγω καὶ ἐνὶ τῇ ἰδίᾳ τῇ...

— Γιὰ ποῦ λόγος; φώναξε ὁ βαρκάρης Σαμπῆ. Σὰς λέγω Σαδινιὲν Ντὸ Μον-Ψερνόν. Αὐτὸ μόνον εἶναι στὰ μάτια τῶν ἐπαναστα-
τῶν ἐγκλημα. Ἐγὼ δὲν ἀκούω καὶ λεπτὰ δούλο ἐγκλημα!... Ὁ θά ποῦμε λοιπὸν ὅτι εἴσαστε προδό-
της, κατὰσκοπος τῶν αἰμιγρῶ-
των...

— Ἀκούστε, τοῦ εἶπε. Μοῦ φερθή-
κατε σὰν φίλος ἀπὸ τὴν ὥρα ποὺ
νοικίσατε τὴν βάρκα μου γιὰ νὰ
περάσωμε τὸ Ροδανόν... Εἴσατε
ὁ πρῶτος καὶ ἴσως ὁ τελευταῖος ἀ-
πὸ τοὺς ταξιδιώτες ποὺ καταδέ-
χτηκε νὰ μιλήσῃ φίλᾳ μ' ἐνα
βαρκάρη... Γι' αὐτὸ λοιπὸν θέλω
νὰ σῆς δώσω μιὰ καλὴ συμβου-
λή... Βλέπετε ἐκείνον τὸν γερὸν
ἀνδρὰ ποὺ εἶναι ἐκπαιδευμένος ἐκεῖ,
στὸν πᾶγκο τῆς βάρκας;

— Αὐτὸν τὸ ἀσκητόμυρο;

— Ναι... Ἀκόμη πὺς ἀσκητὴ
εἶναι ἡ ψυχὴ του!... Τὴν λέγε Μου-
στελό... Ἄν αὐτὸς ἔσται τώρα
πρὸς τῇ, θά πῇ ἀπάντησῃ: ἀπὸ
προδοσίας. Πᾶσι ἀπὸ τὸ ἕνα κῆρ-
μα στὸ ἄλλο καὶ πούλασι στοὺς
ἐχθρούς του τὸ εἶδος ποὺ ἔκανε
τὸ πρῶτον... Εἶναι ἕνας ἄποστο-
λος τοῦ Ὁζουρτζάν, ὁ ἀποκατα-
λιστὴς τῶν ἐλπίδων τῆς ἀ-
στυνομίας του... Φυλαχτῆς, λοι-
πὸν, εἶπε αὐτός, ἀπὸ αὐτὸν τὸ σκο-
τεινὸν κατὰσκοπο...

Τὴν ἰδίαν στιγμὴν περνοῦντας κά-
τω ἀπὸ τὴν γέφυρα τοῦ Σαιν-Μπεν-
τῆ, ἀκούσαν τραυματικὰ φωνὴς
καὶ εἶδαν ἀπὸ τὴν ἀπέναντι ἕνα
νὰ ξεκινῶν ἀναίσθητος βάρκας.
Γεμάτος ἀρματωμένους φάρους
καὶ γαμψοὺς ποὺ δειγνάν τὴν
γροθίαν τους καὶ φεβριλῶν με-
τὰ τὴν ἀγρία τους. Σὲ μιὰ ἀπ' αὐ-
τὰς τὴν βάρκας πρὸ τραβῶντες πρῶ-
τη καὶ τὸ παλάτι τῶν Παπῶν,
στεκόταν ὁρθὸς στὴν πλώρη μὲ
ἕνα μακρὸν σπαθὶ στὸ χεῖρ του τὸ
κουνῶντας σὰν λυσσασμένον ἕνα
κοντό καὶ φωνάζοντε τερνίτης...

— Ἐ, Σορὴ, τί τρέχει; Τὸ
φώναξε ὁ Σαμπῆ. Ποῦ πᾶς εἶσαι
σὰν δαιμονισμένος; Ἦξεσα πὺς
ἦσαν τερνίτης καὶ ὄχι γαστρίτης.
Ἀφῆρες λοιπὸν μονότη τὴν ἀνοι-
χτὴ τὴν ἀνά σου ποὺ δὲν βλέπει
πρῶτον; Πῶς τὸ ἔπαλῃς αὐτό; Ἐπα-
λῃς νὰ τὴν ἀγαπᾷς ὅπως πρῶτον;

— Στάσου ἀπὸ τὸν ἀπὸ τὴν
δικὴν καὶ σήμεινα τὸ πρῶτον
Κορντελιέ... Τὸ φώναξε ἀπὸ τὴν
ἄλλη βάρκα ὁ τερνίτης.

— Καί ποῖς τὸν σκότωσε;

— Κάποιος ἀπὸ τοὺς ἐχθρούς
τοῦ λαοῦ... Τὸ αἶμα του λοιπὸν
ζητάει ἐκδίκησιν!... Ὅσοι εἶναι φυ-
λακισμένοι στὸ Παλάτι θά σφα-
γῶν ἀπὸ τὴν ὥρᾳ...

Μὰ δὲν ἀποτάλειψε τὰ λόγια
του, γιὰ νὰ τὴν πρᾶξῃ νὰ πληρώσῃ
μὲ ὑποσχέσεις, νὰ ἐκδουλεύσῃ.

— Καταδύθῃτε ὡς ποῖς, τοὺς
εἶπε, νὰ πῇτε ἕνα ποτήριον κρα-
σί στὴν καλὰ μου... Ἐνὶ δὲν
βήματα ἀπὸ ἐδῶ...

Ὁ Σαδινιὲν καὶ ἡ μητέρα του
ἀκολούθησαν τὸν βαρκάρη ὡς τὸ
σπίτι του καὶ ἦσαν μαζὶ τοῦ ἕνα
ποτήριον κρασί τοῦ Σαμπῆ ποὺ
ἀποφάσισεν ὅτι ὁ Σαμπῆς ἔχει
πέρα τὴν μητέρα του γιὰ περὶ σπασ-
σάμεναι καὶ πῇτε μαζὶ μετὰ τὸ
βαρκάρη νὰ βοῇ τὴν καὶ Σαδινιὲν,
τὸν συμβολαιογράφον...

Τὸ βράδυ ὅμως, ὅταν γυρίσανε,
βοήσανε αὐτοὺς τὸ σπιτάκι τοῦ
Σαμπῆ! Ἀπῆλθον λοιπὸν καὶ
ὁ δὲν τοῦ ἀκούσῃ τὸν καὶ τὸν
μαρτυροῦναι στὴν κατὰ τὴν, διότι
νὰ ἔξωσαν τὴν νύκτα...

— Ἐνὶ δὲν τὸ δάχτυλο ἔδειξε τὸ
Σαδινιὲν.

Οἱ ἀνθρώποι τοῦ Ζουρτζάν ἀ-
ναστατώθηκαν. Ἀρπάζον ἁμέσως
τὸν ἀποστολὴν καὶ τὸν τράβη-
ξαν μπροστὰ στοὺς δικαστάς. Ἦ
μαρκήσιας τότε τοῦ ἔβριξε μιὰ
μαρκαίον τοῦ καὶ τὸν τράβη-
ξαν καὶ σάπασε. Ὁ γαστρίτης τῶ-
ρα μὲ θρησκευτικὸν ἔπος γύρισε
καὶ ὡρῆσε τὴν μητέρα τοῦ Σαδι-
νιὲν.

— Αὐτὸ εἶναι τὸ παιδί σου;

— Δὲν τὴν ἔχω καθόλου αὐτὸν
τὸν κόρο! ἀπάντησε ἡ μαρκήσιας.

— Ἀλλ' ὅμως; Μοῦ φαίνεται
πὺς εἶναι ἕνα νὰ τελειώνωμε...

Δὲν μὲν λές, Μουστελό, ὁρκί-
σαι ὅτι αὐτὸς ὁ λιμοκοντῶν εἶ-
ναι ὁ γιός σου καὶ ἡ μαρκήσιας;

Ὁ ἔμπορος τῶν ψυχῶν ἦσαν ἔ-
τοιμος νὰ τὸ δοκίμῃ, ὅταν ἔξα-
φην εἰσέλασε ἕνα σιδερένιον χεῖρ
νὰ τὸν ἀρπάξῃ σὰν τινάξον ἀπὸ
τὸ σθεῖον καὶ νὰ τοῦ κόβῃ τὴν
ἀνάτη. Τὴν ἰδίαν στιγμὴν ἀκούσε
τὸ Σαμπῆ νὰ τοῦ φθορίζῃ στ'
αὐτόν:

— Μουστελό, σῶσε τὸ Σαδι-
νιὲν, γιὰ τὸν ἄλλον ὅθι σπῆξω πρὸ
πολύ... Ἐγὼ πὺς θά μὲ σκοτώ-
σουν ἂν σὲ πνίξω, μὰ αὐτὸ δὲ
θὰ πῶν πὺς δὲν θά πεθάνῃς καὶ ἔ-
στὸ πῶν ἀπὸ μέναι... Ἦγε τὸ νοῦ
σου λοιπὸν!

Ἡ αἰθούσα ἦταν ἀπὸ τὴν καὶ
κακοσμοειμένη. Κρεμῖς λοιπὸν
δὲν εἶδε τὸ χεῖρ τοῦ βαρκάρη καὶ
καὶ δὲν ἀπὸ τὴν τὴν τὴν...

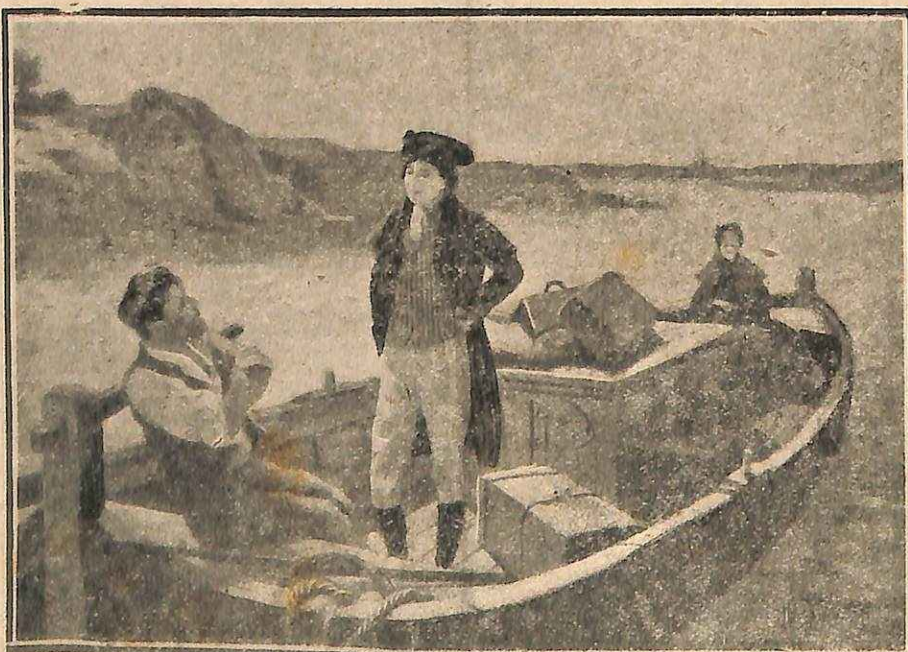
Ὁ γαστρίτης ὡστόσο εἶχε χά-
σει τὴν ὑπομονήν του.

— Δὲ μοῦ λές, Μουστελό, ὅ
ἀπάντησε: οὐκ οὐκ. Τί διάβολο
ἔπαλῃς; Βουδῶντες;

— Μοῦ φαίνεται, πολιτᾶ, ὅτι
ἔγω καὶ ἄλλος, φθορίζῃ ὁ ἔ-
μπορος τῶν ψυχῶν.

— Ἐπανέλασε, τὸν πρόσταξε,
συνεχῶς ὁ Σαμπῆ καὶ τὸν ἔσφιξε
περισσότερο.

— Γελᾶσθαι, πολιτᾶ, ἀπὸ μιὰ
μαρκαίον... ἔκρινες τὸ Μουστελό.
Ἐγὼ βέβαιον τὸν ἀπολύτως
βέβαιον ὅτι αὐτὸς ὁ νέος ποὺ εἶναι

— Αὐτὸν, τὸ ἔχετε πάρει ἀπόφασι; Ὁ θά βγῇ, τε στὸ Ἀδρινόν;

ΤΟΥ IBAN YPZEA

— Ἀ!... φώναξε ὁ Σαμπῆ λα-
μοκοντῶντας ἀπὸ τὴν γὰρ του.
Νὰ ἦσαν ὅλοι οἱ ἀνθρώποι σὰν
καὶ ἐσὰς!... Ἄν πύξῃ καμμιὰ φο-
ρὰ καὶ χρειαστῆτε τὸν μπαρμπά
Σαμπῆ...

Μὰ δὲν ἀποτάλειψε τὰ λόγια
του, γιὰ νὰ τὴν πρᾶξῃ νὰ πληρώσῃ
μὲ ὑποσχέσεις, νὰ ἐκδουλεύσῃ.

— Καταδύθῃτε ὡς ποῖς, τοὺς
εἶπε, νὰ πῇτε ἕνα ποτήριον κρα-
σί στὴν καλὰ μου... Ἐνὶ δὲν
βήματα ἀπὸ ἐδῶ...

Ὁ Σαδινιὲν καὶ ἡ μητέρα του
ἀκολούθησαν τὸν βαρκάρη ὡς τὸ
σπίτι του καὶ ἦσαν μαζὶ τοῦ ἕνα
ποτήριον κρασί τοῦ Σαμπῆ ποὺ
ἀποφάσισεν ὅτι ὁ Σαμπῆς ἔχει
πέρα τὴν μητέρα του γιὰ περὶ σπασ-
σάμεναι καὶ πῇτε μαζὶ μετὰ τὸ
βαρκάρη νὰ βοῇ τὴν καὶ Σαδινιὲν,
τὸν συμβολαιογράφον...

Τὸ βράδυ ὅμως, ὅταν γυρίσανε,
βοήσανε αὐτοὺς τὸ σπιτάκι τοῦ
Σαμπῆ! Ἀπῆλθον λοιπὸν καὶ
ὁ δὲν τοῦ ἀκούσῃ τὸν καὶ τὸν
μαρτυροῦναι στὴν κατὰ τὴν, διότι
νὰ ἔξωσαν τὴν νύκτα...

— Ἐνὶ δὲν τὸ δάχτυλο ἔδειξε τὸ
Σαδινιὲν.

Οἱ ἀνθρώποι τοῦ Ζουρτζάν ἀ-
ναστατώθηκαν. Ἀρπάζον ἁμέσως
τὸν ἀποστολὴν καὶ τὸν τράβη-
ξαν μπροστὰ στοὺς δικαστάς. Ἦ
μαρκήσιας τότε τοῦ ἔβριξε μιὰ
μαρκαίον τοῦ καὶ τὸν τράβη-
ξαν καὶ σάπασε. Ὁ γαστρίτης τῶ-
ρα μὲ θρησκευτικὸν ἔπος γύρισε
καὶ ὡρῆσε τὴν μητέρα τοῦ Σαδι-
νιὲν.

— Αὐτὸ εἶναι τὸ παιδί σου;

— Δὲν τὴν ἔχω καθόλου αὐτὸν
τὸν κόρο! ἀπάντησε ἡ μαρκήσιας.

— Ἀλλ' ὅμως; Μοῦ φαίνεται
πὺς εἶναι ἕνα νὰ τελειώνωμε...

Δὲν μὲν λές, Μουστελό, ὁρκί-
σαι ὅτι αὐτὸς ὁ λιμοκοντῶν εἶ-
ναι ὁ γιός σου καὶ ἡ μαρκήσιας;

Ὁ ἔμπορος τῶν ψυχῶν ἦσαν ἔ-
τοιμος νὰ τὸ δοκίμῃ, ὅταν ἔξα-
φην εἰσέλασε ἕνα σιδερένιον χεῖρ
νὰ τὸν ἀρπάξῃ σὰν τινάξον ἀπὸ
τὸ σθεῖον καὶ νὰ τοῦ κόβῃ τὴν
ἀνάτη. Τὴν ἰδίαν στιγμὴν ἀκούσε
τὸ Σαμπῆ νὰ τοῦ φθορίζῃ στ'
αὐτόν:

— Μουστελό, σῶσε τὸ Σαδι-
νιὲν, γιὰ τὸν ἄλλον ὅθι σπῆξω πρὸ
πολύ... Ἐγὼ πὺς θά μὲ σκοτώ-
σουν ἂν σὲ πνίξω, μὰ αὐτὸ δὲ
θὰ πῶν πὺς δὲν θά πεθάνῃς καὶ ἔ-
στὸ πῶν ἀπὸ μέναι... Ἦγε τὸ νοῦ
σου λοιπὸν!

Ἡ αἰθούσα ἦταν ἀπὸ τὴν καὶ
κακοσμοειμένη. Κρεμῖς λοιπὸν
δὲν εἶδε τὸ χεῖρ τοῦ βαρκάρη καὶ
καὶ δὲν ἀπὸ τὴν τὴν τὴν...

Ὁ γαστρίτης ὡστόσο εἶχε χά-
σει τὴν ὑπομονήν του.

— Δὲ μοῦ λές, Μουστελό, ὅ
ἀπάντησε: οὐκ οὐκ. Τί διάβολο
ἔπαλῃς; Βουδῶντες;

— Μοῦ φαίνεται, πολιτᾶ, ὅτι
ἔγω καὶ ἄλλος, φθορίζῃ ὁ ἔ-
μπορος τῶν ψυχῶν.

— Ἐπανέλασε, τὸν πρόσταξε,
συνεχῶς ὁ Σαμπῆ καὶ τὸν ἔσφιξε
περισσότερο.

— Γελᾶσθαι, πολιτᾶ, ἀπὸ μιὰ
μαρκαίον... ἔκρινες τὸ Μουστελό.
Ἐγὼ βέβαιον τὸν ἀπολύτως
βέβαιον ὅτι αὐτὸς ὁ νέος ποὺ εἶναι

— Αὐτὸν, τὸ ἔχετε πάρει ἀπόφασι; Ὁ θά βγῇ, τε στὸ Ἀδρινόν;

— Ναι, εἶπε αὐτός. Ὁ θά μείνῃ ἐκεῖ μὲν ἐδουάδα...

— Πόσος ἔχει ἀν δὲν μείνῃς γιὰ πάντα...

— Ὁ ταξιδιώτης γέλασε ἀπὸ τὴν καρδιά του, διότι: νὰ δώσῃ καμμιὰ σημαία στοὺς φάρους τοῦ βαρκάρη. Ἐκείνος τότε σήκωσε τοὺς ὤμους του καὶ τοῦ ξαναεῖπε:

— Βλέπετε κανεὶς πὺς δὲν ἔχετε τοὺς ἐπαναστάτες μαζὶ, τὸν Τζουρτζάν καὶ τοὺς ἀδελφούς του, τὸν Μανδρινέλ...

— Αὐτοὶ κρατοῦν στὰ γέφυρα τοὺς ἀν βασιλιάδες, τὸ Ἀδρινόν... Ἐγὼ καὶ ἕνα στρατὸ ἀπὸ ὧν τοὺς γαμψοὺς τοῦ ἡμετέρου ἀπ' ὧν τοὺς φάρους καὶ τοὺς πενταμένους ἀλλήλους. Τὸ παλιὸν παλάτι τῶν Παπῶν εἶναι κλειστὸ ἀπὸ πολιτικὸν αἰμαλῶ-
τους, γυναῖκες καὶ ἄνδρες.

— Τὸς λυπάμαι, βέβαια, ἀπάντησε ὁ ταξιδιώτης, μὰ δὲν βλέπω γιὰ ποῦ λόγος μπορεῖ νὰ ἔγω καὶ ἐνὶ τῇ ἰδίᾳ τῇ...

— Γιὰ ποῦ λόγος; φώναξε ὁ βαρκάρης Σαμπῆ. Σὰς λέγω Σαδινιὲν Ντὸ Μον-Ψερνόν. Αὐτὸ μόνον εἶναι στὰ μάτια τῶν ἐπαναστα-
τῶν ἐγκλημα. Ἐγὼ δὲν ἀκούω καὶ λεπτὰ δούλο ἐγκλημα!... Ὁ θά ποῦμε λοιπὸν ὅτι εἴσαστε προδό-
της, κατὰσκοπος τῶν αἰμιγρῶ-
των...

— Στάσου ἀπὸ τὸν ἀπὸ τὴν
δικὴν καὶ σήμεινα τὸ πρῶτον
Κορντελιέ... Τὸ φώναξε ἀπὸ τὴν
ἄλλη βάρκα ὁ τερνίτης.

— Καί ποῖς τὸν σκότωσε;

— Κάποιος ἀπὸ τοὺς ἐχθρούς
τοῦ λαοῦ... Τὸ αἶμα του λοιπὸν
ζητάει ἐκδίκησιν!... Ὅσοι εἶναι φυ-
λακισμένοι στὸ Παλάτι θά σφα-
γῶν ἀπὸ τὴν ὥρᾳ...

Μὰ δὲν ἀποτάλειψε τὰ λόγια
του, γιὰ νὰ τὴν πρᾶξῃ νὰ πληρώσῃ
μὲ ὑποσχέσεις, νὰ ἐκδουλεύσῃ.

τρέξῃ κοντὰ της, μὰ τὸν κράτησε
ὁ βαρκάρης.

— Φρόνιμα! τοῦ φθορίζῃ στ'
αὐτόν. Στάσου πρῶτα νὰ δοῦμε τί
θὰ γίνῃ...

Ὁ ἀριστοκράτης τότε κίνησε
στ' ἕνα πᾶγκο δίχως νὰ προσέξῃ
ὅτι ὁ Μουστελό ποὺ εἶχε κερφω-
σει τὰ μάτια του ἐπάνω του ἔ-
λαμπε ἀπὸ τὴν γὰρ του. Ὁ βαρ-
κάρης ὅμως τὸν εἶδε καὶ γλύ-
στρησε δίπλα του...

— Λοιπὸν, κυρὰ μαρκήσια; Ρῶ-
τησε τὴν μητέρα τοῦ Σαδινιὲν,
καὶ ἀπὸ τοῦ δικαστά, ὁ γαστ-
ρίτης. Λεῖτε πὺς ἤθελε μόνον
στὸ Ἀδρινόν;

— Μάλιστα.

— Ψέμμαται!... Ὁ πολιτικὸς Μου-
στελό μὰς φανέρωσε πὺς σας συν-
τρέφους ὁ γιός σας!...

Δὲν ἔγω γιός! ἀπάντησε μὲ
σταθερὴ φωνὴ ἡ μητέρα τοῦ Σα-
δινιὲν.

— Ἐλάτε, ἀφῆστε τα αὐτά!...
Πέστε μας πὺς εἶναι ἐκείνος ὁ λι-
μοκοντῶν;

— Πόσος λιμοκοντῶν;

— Ὁ γιός σας!...

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΣΠΑΡΑΓΜΟΥ ΚΑΙ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

ΤΟΥ MICHEL MORPHY

ΟΙ ΓΑΜΟΙ ΤΗΣ ΜΙΝΙΟΝ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου.)

Ετσι η ώρα πέρασε...

Στο τέλος ο ύπνος πήρε σιγά-σιγά τη Γουλιέλμινά, η οποία έκλεισε τα μάτια της, βλέποντας στον ύπνο της ίσως το βασιλόπουλο για το οποίο της μιλούσε η μητέρα της στο τελευταίο της παραμύθι.

Η Μινιόν τη φίλησε τρυφερά στα χυσιά της μαλλιά και σπρώχθηκε για να ξαναγυρίσει στο δωμάτιό της.

Η νύχτα ήταν πολύ περασμένη και έλοι μέσα στο ανάκτορο Κυπριάν κοιμόντουσαν... Απολύτη σιωπή βασίλευε μέσα στον άπεραντο διάδρομο τον οποίο διέσχιζε η Μινιόν...

Εξαφνα της φάνηκε σαν νακούσε ήχο φημάτων πίσω της. Γύρισε πίσω το κεφάλι της ξαφνιασμένη...

Ποιός μπορούσε να ήταν τέτοια ώρα;

Μα δεν είδε απολύτως τίποτα και νομίζοντας πως είχε γελαστεί, εξακολούθησε ήσυχη το δρόμο της προς το δωμάτιό της.

Όταν μπήκε μέσα, έκλεισε την πόρτα πίσω της χωρίς να την κλειδώσει. Έπειτα κάθισε στο κρεβάτι της και θυτίστηκε σε σκέψεις.

Τα γεγονότα των τελευταίων ημερών την είχαν άνησυχήσει εξαιρετικά και την έκαναν να νοιώθει κάποιους άριστους τρόμους.

Φοβόταν για τους γονείς της, φοβόταν για τη Γουλιέλμινά της. Μα ποιός κίνδυνος μπορούσε να τους απειλή;

Σκεφτόταν και ξανασκεφτόταν και δεν μπορούσε να καταλάβει ποιοι ήταν οι νέοι μυστηριώδεις έχθροί τους...

Γιατί αυτοί που είχαν αποπειραθεί να δολοφονήσουν τη Φιλίνη και το Φορτουνατό δεν μπορούσαν να ήταν παρά και έχθροί δικαί τους...

Αρχισαν μόνο απ' αυτούς που ήταν οι πύε ευνόιοι για να μπορούσαν κατόπιν να καταφέρουν τα τελευταία τους χτυπήματα κατά των Κυπριάν και της βασιλικής οικογένειας, ίσως...

Εξαφνα, η Μινιόν ανασήρτησε...

Από ένα παράθυρο που βρισκόταν λίγο πιο πέρα απ' το κρεβάτι της κι' έβλεπε προς το διάδρομο, είδε να περνά

μια σκοτεινή σκιά...

Ναι, αυτή τη φορά, δεν γελιόταν...

Περίτρομη, η κόρη των Κυπριάν, πετάχτηκε άπάνω και πλησίασε προς το παράθυρο με προσφύλαξη...

Είδε τότε τη μυστηριώδη σκιά να προχωρή σαν φανταστική όπτασία μέσ' στο διπλανό διάδρομο και να σταματήσει έξαφνα μπρός στην πόρτα της.

Όλο της το αίμα είχε παγώσει μέσα στις φλέβες της από την αγωνία... Ήθελε να φωνάξει, να ζητήσει βοήθεια, μα η φωνή της πνιγόταν μέσ' στο λάρυγγά της...

Η Μινιόν ήταν βέβαια γενναία, μα η όπτασία αυτή της παρέλυε τώρα όλες της τις δυνατόμεις...

Κι' εξαφνα άργαί επίσημα τρία χτυπήματα άκούστηκαν στην πόρτα της... Κι' έπειτα η σιωπή απλώθηκε πάλι...

Η Μινιόν ούτε κουνήθηκε καθόλου από τη θέσι της. Νόμιζε πως η τελευταία της στιγμής είχε φτάσει. Ο Γουλιέλμος

Η Γκαρτσιόζα άρχισε να κοιτάζει μελαγχολικά την εικόνα του μεταμύου.

της βρισκόταν ακόμα στην έπαυλη του Λαέρτη. Οι ύπηρετές κοιμόντουσαν στο κάτω πάτωμα...

Κανείς, εκτός από την καμαριέρα της, η οποία χωρίς άλλο την ώρα εκείνη θα κοιμόταν θαθεία, δεν βρισκόταν στο διμερίσμά της...

Δεν μπορούσε να περιμένη από πουθενά βοήθεια... Μα τι τέλος πάντων ήταν αυτή η σκιά που την άπειλούσε;

Καθώς όμως έκανε η Μινιόν την έρώτησι αυτή στον έαυτό της, η πόρτα του δωματίου της άνοιξε και η μυστηριώδης σκιά, μια γυναίκα ντυμένη στα μαύρα, της όποιος το πρόσωπο σκέπαζε ένας πέπλος, παρουσιάστηκε.

Ένα ρίγος φρίκης διέσχισε τη Μινιόν, η οποία άσυναίσθητα τραβήχτηκε πίσω και μαζεύτηκε σε μια γωνιά που σχημάτιζε το κρεβάτι της κι' ο τοίχος του δωματίου.

Τότε η σκιά με μια άργη κίνηση ανασήκωσε το πέπλο που τη σκέπαζε και άφησε να φανή το πρόσωπό της.

Μια κραυγή φρίκης ξέφυγε από το στόμα της Μινιόν!

Το φάντασμά της... έκραύγασε η δυστυχισμένη νέα. Το φάντασμα της Μαλφιέρας...

Ένα σαρκαστικό γέλιο ήταν η άπάντησις της Μαύρης Δουκίσσης. Γιατί αυτή πράγματι ήταν... Είχε κατορθώσει να μπει μέσα στο ανάκτορο. Κυπριάν, βοηθούμενη από το νεαρό άσπίγγανο Μάλλθο.

Ναι... είπε με φωνή υπόκωφ. Είμαι το φάντασμά της που έρχεται να σ' έδικηχθώ μέσ' απ' τον τάφο της, Μινιόν... Αλλοίμονο σε σένα και σε όλους τους δικούς σου! Η ώρα της έδικήσεως έφτασε πειά!

Και προχώρησε με άργό βήμα προς τη Μινιόν, απλώνοντας μπροστά τα χέρια της σαν να ήθελε να την πιάσει απ' το λαιμό...

Η Μινιόν κόντασε πειά να τρελλαθώ απ' την αγωνία της. Δεν μπορούσε ν' άνθξει πειά. Και τη στιγμή που η Μαλφιέρα βρισκόταν σε δύο θημάτων απόστασι απ' αυτή, έβγαλε μια παραχτίκη κραυγή που άντηχξε σ' όλο το μέγαρο και σωριαστηκε κάτω άναίσθητη...

Η Μαλφιέρα έσκυψε από πάνω της κι' έφερε τα χέρια της στο λαιμό της σά να ήθελε να την πνιγεί με άμείσως άνορθώθηκε τρομαγμένη κι' ή ίδια.

Θόρυβος διαστικών θημάτων άκούγεται έξω. Χωρίς άλλο, οι ύπηρετές είχαν άκούσει την κραυγή της κυρίας τους κι' έτρεχαν διαστικοί και άνησυχοί να ιδούν τι είχε συμβεί.

Έπρεπε να φύγει, γιατί αν την προλάβαιναν εκεί, ήταν χαμένη...

Έρριξε ένα τελευταίο βλέμμα στην άναίσθητη Μινιόν, τύλιξε πάλι το πρόσωπό της μέσ' στο πέπλο της και διευθύνθηκε προς την έξοδο...

Μόλις βγήκε στο διάδρομο, κτύπησε γύρω της. Στην άλλη του άκρη άκούγοντουσαν τώρα τα βήματα και η φωνή των ύπηρετών που έτρεχαν διαστικοί.

Η Μαλφιέρα, τρέχοντας πλάι στον τοίχο για να μη φαίνεται, άκολούθησε άντίθετη διεύθυνσι, γιατί άλλωώς θα έπεφτε στα χέρια των ύπηρετών.

Χωρίς να ξέρη πού θα την

έβγαζε ο δρόμος της, τραβούσε μπροστά. Για κάθε ένδεχομένο, είχε βγάλει από τον κόρφο της ένα έγχειρίδιο, το οποίο του έλειπε μέσα στο σκοτάδι και το κρατούσε σφιχτά μέσα στα χέρια της.

Μια πόρτα, παρουσιάστηκε έξαφνα μπροστά της. Την άνοιξε χωρίς να διστάσει καθόλου και μπήκε μέσα σ' ένα δωμάτιο, στο οποίο δεν ύπηρε κανείς. Το διέσχισε γρήγορα—γρήγορα κι'—ανοίγοντας μια άλλη πόρτα στο βάθος του δρόμου στο κεφαλόσκαλο μιας σκάλας.

Κατάλαβε πως θα ήταν κάποια σκάλα, η οποία οδηγούσε στα κάτω πατώματα και έσω... Άρχισε να την κατεβαίνει γρήγορα—γρήγορα, γιατί άκούγε φασαρία πίσω της και φαντάστηκε ότι την κατεδίωκαν, μα εξαφνα στάθηκε.

Κάποιος άλλος ανέβαινε από κάτω στη σκάλα... Η θέσι της, ήταν κρίσιμη... Αν ανέβαινε πάλι επάνω, οι ύπηρετές θα τη συνέλαβαν... Προτιμώτερο ήταν να προχωρήσει... Είχε άλλωστε το έγχειρίδιό της και θα το χρησιμοποίησε στην άνάγκη.

Την ίδια στιγμή αυτός που ανέβαινε τη σκάλα, παρουσιάστηκε μπροστά της... Άδιστακτα τότε, η Μαλφιέρα ύψωσε το όπλισμένο χέρι της και χτύπησε...

Μια κραυγή οδύνης ήλντήχησε, και αυτός που ανέβαινε, κατρακύλησε στη σκάλα... Άδιστακτα τότε, η Μαλφιέρα ύψωσε το όπλισμένο χέρι της και χτύπησε...

Μα μη φοβάσαι, παιδί μου! της φημίρισε ο Τζοβάνι. Βλέπεις έλοι είμαστε κοντά σου...

Τότε η Μινιόν με φωνή που έτρεμε τους διηγήθηκε τι είχε συμβεί...

τη λιποθυμία της, ο Γουλιέλμος Μάιστερ, ο οποίος είχε φτάσει έντομμεταξύ, και οι γονείς της βρισκόντουσαν πλάι στο κρεβάτι της.

Όλοι ήταν γεμάτοι άγωνία, γιατί δεν ήξεραν τι είχε συμβεί. Οι ύπηρετές που είχαν τρέξει, άκούγοντας τις φωνές της κυρίας τους, δεν ήσαν έις θέσιν να τους δώσουν καμιά πληροφορία, γιατί δεν είχαν δει τίποτα.

Το μόνο που ήξεραν ήταν ότι είχαν βρει το νεαρό συνάδελφό τους Μάλλθο έτοιμοθάνατο στη σκάλα της ύπηρεσίας με μια βαθειά πληγή στο στήθος.

Ναι, η Μαλφιέρα μέσα στο σκοτάδι είχε χτυπήσει το συνάδελφό της. Τον είχαν μεταφέρει σ' ένα κρεβάτι κι' είχαν στείλει έπεινόντος να φέρουν ένα γιατρό, γιατί η κατάσταση του φαινόταν άπελπιστική.

Μα τι συνέβη, πολυαγαπημένη μου; είπε ο Γουλιέλμος παίρνοντας στο χέρι της συζύγου του μέσα στο δικό του.

Μα η Μινιόν διατελούσε ακόμα υπό την επίδρασι των τρομερών στιγμών που είχε περάσει και δυσκολεύεται να μιλήσει...

Μα μη φοβάσαι, παιδί μου! της φημίρισε ο Τζοβάνι. Βλέπεις έλοι είμαστε κοντά σου...

Τότε η Μινιόν με φωνή που έτρεμε τους διηγήθηκε τι είχε συμβεί...

Όλοι έμειναν κατάπληκτοι άκούγοντας τη διήγησί της. Μα δεν μπορεί να ήταν η Μαλφιέρα! είπαν τέλος ο μαρκήσιος κι' ο Γουλιέλμος. Ο Θεός άπάλλαξε πρό έτών τον κόσμο από το τέρας αυτό.

Ήταν το φάντασμά της! τραβίσε η Μινιόν.

Τα φαντάσματα δεν σκοτώνουν, ούτε κρατούν έγχειρίδια στα χέρια τους! Είπε τότε ο μαρκήσιος.

Κι' έπειδή η Μινιόν άγνοούσε το θανάσιμο τραυματισμό του Μάλλθου, την έπληροφόρησε σχετικώς.

Μα τότε; είπε η νέα γυναίκα, της όποιος ο τρόμος μεγάλωσε περισσότερο. Ήταν λοιπόν ζωντανή... Όστε δεν πέθανε στο Βεζούδοιο... Ω! Θεέ μου!... Λυπήσου μας!... Μην έπιτρέψεις να ξαναρχίσουν τα περασμένα!

Κανείς τους ωστόσο δεν ήξερε τι να υποθέσει, γιατί έλοι δισταζαν να παραδεχθούν ότι η Μαλφιέρα ζούσε, αν και η Μινιόν τους δεβαίωσε πως την είχε δει με τα ίδια της τα μάτια.

Η Μινιόν ωστόσο, γενναία έπως ήταν κατά βάθος, δεν άργησε ν' άνακτήσει την ψυχραιμία της κι' ένώ ο μαρκήσιος κι' ο Γουλιέλμος λάβαιναν διάφορα μέτρα για την ασφάλεια του ανάκτορου, αυτή, συνοδευόμενη από τη μητέρα της κατέβηκαν στο δωμάτιο στο οποίο είχαν μεταφέρει τον πληγωμένο Μάλλθο.

Άγνοούσαν ότι αυτός είχε

μπάσει μέσα στο παλάτι τους την τρομερή Μαλφιέρα και νόμιζαν πως είχαν να κάνουν μ' έναν άφοσιωμένο ύπηρετή, ο οποίος είχε πέσει θύμα του κατήκοντός του.

Στο δρόμο τους συνάντησαν το γιατρό, ο οποίος μόλις είχε βγει απ' το δωμάτιο του πληγωμένου. Τον ρώτησαν με ζώηρό ενδιαφέρον για την κατάσταση του, μα εκείνος, κουνώντας θλιβερά το κεφάλι του, τους άπάντησε:

—Η έπιστήμη μου δυστυχώς δεν μπορεί να του κάνει τίποτα... Το τραύμα του είναι βαρύνον... Μονάχα η άντιδρασίς του γερού και νεανικού του οργανισμού θα μπορούσε να τον σώσει...

Η δύο γυναίκες τις όποιες έλύπησαν θαθεία τα λόγια του γιατρού προχώρησαν και μπήκαν στο δωμάτιο του Μάλλθου.

Μια νοσοκόμος άγρυπνούσε πλάι στο κρεβάτι του, η οποία, μόλις τις είδε σηκώθηκε κι' έκανε, χωρίς να πη λέξει, μια θαθεία υπόκλησι.

Η Μινιόν κι' η Έλενα πλησίασαν στο κρεβάτι.

Ο νεαρός άσπίγγανος είχε τα μάτια του κλειστά και μια θανάσιμη χλωμάδα απλωνόταν στο πρόσωπό του.

Η Μινιόν πήρε το χέρι του μέσα στο δικό της. Την ίδια όμως στιγμή, ο Μάλλθος σαν να ένοιωσε τη δουλουνεία έπαφή του χεριού της, άνοιξε τα μάτια του για πρώτη φορά.

Και τα βλέμματά του τότε άντίκρισαν το άγγελικό πρόσωπο της Μινιόν που του χαμογέλουσε τρυφερά.

Μια λάμψη πέρασε τότε απ' τα σδυμένα μάτια του, κάτι που έμοιαζε με συγκίνηση και με χαρά... Τα χείλη του σάλεψαν άνάσφρα, μα κανένας ήχος δεν βγήκε απ' αυτά για τον έλειπαν η δύναμεις.

Έπειτα έανάγκισε τα μάτια του σαν να μη μπορούσε πειά να τα κρατήσει άνοιχτά κι' ένα χαμόγελο απλώθηκε στην φρυσιγγυμία του δείχνοντας τη σκιά του θανάτου που τη σκέπαζε...

Η ΕΝΕΔΡΑ

Την ίδια ώρα που διαδραματιζόντουσαν τα γεγονότα αυτά στο ανάκτορο Κυπριάν, ο πρίγκιψ Ροβέρτος ντε Μαρσιγιάν έξιανούσε καθάλα στο άλογό του απ' το βασιλικό ανάκτορο για να πάη σ' ένα γειτονικό χωριό, όπου θα παρακολουθούσε τα μεγάλα γυμνάσια του στρατού της Νεαπόλεως, που έπρόκειτο να γίνουν αυτές τις ήμέρες.

(Ακολουθεί)

Οι Άσπίγγανοι, με μάσκες στα πρόσωπα, παραμένουν το νεαρό πρίγκιπα πίσω από τα δέντρα.

ΤΑ ΩΡΑΙΟΤΕΡΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΠΩΛ ΦΕΒΑΛ

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΤΩΝ ΑΤΣΙΓΓΑΝΩΝ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Ο γίγας Σαμφών, ο οποίος, περμιανό στο διπλανό δωμάτιο, πρόσβαλε το μαλλιαρό κεφάλι του μέσα από το ανοιγμένο πόρτα.

—Θα πάς να είδοποιήσεις την Έλφω, του είπε ο Ζάν ντε Φράνς, να είναι έτοιμη σε μια ώρα. Περισσότερη ασφάλεια θα έχω επάνω στη θαλαμηγό μου, το «Φόουλερ», παρά στο σπίτι της.

—Ναι, αφέντη! απάντησε ο Σαμφών.

—Πού θα πάμε; τον ρώτησε ο γίγας.

—Στο «Φόουλερ», απάντησε ο Ζάν ντε Φράνς, και κατόπιν στο εξοχικό σπίτι του Ντέπ-φορντ.

Μόλις είπε αυτό τόνομα, ο Ζάν ντε Φράνς κοκκίνησε ελαφρά κι απάντησε:

—Η Έλφω είναι μια Τόψυ καλή και, αφοσιωμένη, μια γυναίκα που αξίζει πραγματικά να αγαπηθεί.

—Και βλέπω ότι κάποιος την αγαπάει κιόλας, φθόνισε ο γέρο δόκτωρ. Αυτό μου δείχνει τουλάχιστον ή συγκρίνεις της φωνής σας...

—Ναι! Έκανε ο ατσίγγανος χαμογελώντας γλυκά.

Ο Βόλτον κύτταξε το Ζάν ντε Φράνς. Εξέταξε το ξυπνο μέτωπό του, τη λεπτή και τσιτα μύτη του που φαινότανε μ' α-δάμιαση θέληση και το καθαρό και λαμπρό σαν του άετου βλέμμα του.

—Έχετε κεφάλι βασιλέως, του είπε στο τέλος με θαυμασμό.

—Απατάστε, του απάντησε ο Ζάν ντε Φράνς. Έχω το κεφάλι ανθρώπου που μπορεί και κάνει βασιλείς. Έχω δέν θέλω να βασιλεύω παρά μόνο με τα δημιουργήματά μου. Το μεγαλείο εκείνων που ανυψώνω μου φτάνει.

Κύτταξε το έκκερμες και κατόπιν είπε:

—Μην ξεχνάτε ότι ο Ρογήρος σας περιμένει στις δυο, αγαπητή μου δόκτωρ.

Ο Βόλτον σηκώθηκε και είπε:

—Θα σας ξαναδώ αύριο το βράδυ και θα σας πω ποιά εί-

νε ή γνώμη μου για το φάρμακο του Ζοζουέ.

Όταν ο Βόλτον έφυγε, ο Ζάν ντε Φράνς φόρεσε ένα κοστούμι ναύτου και βγήκε από το μέγαρό του από μια μικρή πόρτα για να μη τον προσέξουν οι υπηρέτες του. Διευθύνθηκε με τα πόδια προς τον Τάμεσι, στο μέρος που είχε πει στο Σαμφών να τον περιμένει.

Ο Σαμφών, η Έλφω κι η αδελφή της Ντίνα δρισκόντουσαν κιόλας μέσα στη θάλασσα.

—Πού θα πάμε; τον ρώτησε ο γίγας.

—Στο «Φόουλερ», απάντησε ο Ζάν ντε Φράνς, και κατόπιν στο εξοχικό σπίτι του Ντέπ-φορντ.

Μόλις είπε αυτό τόνομα, ο Ζάν ντε Φράνς κοκκίνησε ελαφρά κι απάντησε:

—Η Έλφω είναι μια Τόψυ καλή και, αφοσιωμένη, μια γυναίκα που αξίζει πραγματικά να αγαπηθεί.

—Και βλέπω ότι κάποιος την αγαπάει κιόλας, φθόνισε ο γέρο δόκτωρ. Αυτό μου δείχνει τουλάχιστον ή συγκρίνεις της φωνής σας...

—Ναι! Έκανε ο ατσίγγανος χαμογελώντας γλυκά.

Ο Βόλτον κύτταξε το Ζάν ντε Φράνς. Εξέταξε το ξυπνο μέτωπό του, τη λεπτή και τσιτα μύτη του που φαινότανε μ' α-δάμιαση θέληση και το καθαρό και λαμπρό σαν του άετου βλέμμα του.

—Έχετε κεφάλι βασιλέως, του είπε στο τέλος με θαυμασμό.

—Απατάστε, του απάντησε ο Ζάν ντε Φράνς. Έχω το κεφάλι ανθρώπου που μπορεί και κάνει βασιλείς. Έχω δέν θέλω να βασιλεύω παρά μόνο με τα δημιουργήματά μου. Το μεγαλείο εκείνων που ανυψώνω μου φτάνει.

Κύτταξε το έκκερμες και κατόπιν είπε:

—Μην ξεχνάτε ότι ο Ρογήρος σας περιμένει στις δυο, αγαπητή μου δόκτωρ.

Ο Βόλτον σηκώθηκε και είπε:

—Θα σας ξαναδώ αύριο το βράδυ και θα σας πω ποιά εί-

νε ή γνώμη μου για το φάρμακο του Ζοζουέ. Όταν ο Βόλτον έφυγε, ο Ζάν ντε Φράνς φόρεσε ένα κοστούμι ναύτου και βγήκε από το μέγαρό του από μια μικρή πόρτα για να μη τον προσέξουν οι υπηρέτες του. Διευθύνθηκε με τα πόδια προς τον Τάμεσι, στο μέρος που είχε πει στο Σαμφών να τον περιμένει.

Ο Σαμφών, η Έλφω κι η αδελφή της Ντίνα δρισκόντουσαν κιόλας μέσα στη θάλασσα.

—Πού θα πάμε; τον ρώτησε ο γίγας.

—Στο «Φόουλερ», απάντησε ο Ζάν ντε Φράνς, και κατόπιν στο εξοχικό σπίτι του Ντέπ-φορντ.

Μόλις είπε αυτό τόνομα, ο Ζάν ντε Φράνς κοκκίνησε ελαφρά κι απάντησε:

—Η Έλφω είναι μια Τόψυ καλή και, αφοσιωμένη, μια γυναίκα που αξίζει πραγματικά να αγαπηθεί.

—Και βλέπω ότι κάποιος την αγαπάει κιόλας, φθόνισε ο γέρο δόκτωρ. Αυτό μου δείχνει τουλάχιστον ή συγκρίνεις της φωνής σας...

—Ναι! Έκανε ο ατσίγγανος χαμογελώντας γλυκά.

Ο Βόλτον κύτταξε το Ζάν ντε Φράνς. Εξέταξε το ξυπνο μέτωπό του, τη λεπτή και τσιτα μύτη του που φαινότανε μ' α-δάμιαση θέληση και το καθαρό και λαμπρό σαν του άετου βλέμμα του.

—Έχετε κεφάλι βασιλέως, του είπε στο τέλος με θαυμασμό.

—Απατάστε, του απάντησε ο Ζάν ντε Φράνς. Έχω το κεφάλι ανθρώπου που μπορεί και κάνει βασιλείς. Έχω δέν θέλω να βασιλεύω παρά μόνο με τα δημιουργήματά μου. Το μεγαλείο εκείνων που ανυψώνω μου φτάνει.

Κύτταξε το έκκερμες και κατόπιν είπε:

—Μην ξεχνάτε ότι ο Ρογήρος σας περιμένει στις δυο, αγαπητή μου δόκτωρ.

Ο Βόλτον σηκώθηκε και είπε:

—Θα σας ξαναδώ αύριο το βράδυ και θα σας πω ποιά εί-

νε ή γνώμη μου για το φάρμακο του Ζοζουέ.

Τότε, τόσο το χειρότερο για τη μίς Έλλεν, είπε ο ατσίγγανος. Αν αυτή ή τίγρη θελήσει να δαγκώσει απόψε, το όνειρό σου και τα χαρτιά θα βγούν αληθινά. Έλα μαζί μου, αγαπημένο μου παιδί, και μη φοβάσαι καθόλου.

Η βάρκα άρχισε να γλυστράει σιωπηλά ανάμεσα απ' τα πλοία που γέμιζαν τον Τάμεσι...

Η μίς Έλλεν είχε φτάσει στο εξοχικό της σπίτι πολύ πρό της ώρας του ραντεβού. Είχε πάρει με άμαξι κατά τις έννεα το βράδυ, μόνον, όπλισμένη μ' ένα κομψό εγχειρίδιο και με δυο πιστόλια με ασήμι-νιο κουτάκι.

Η μίς Έλλεν υπολόγιζε πολύ στον έαυτό της για να πάρη και άλλους υπερασπιστάς. Μπήκε μόνη μέσα στο σπίτι και δέν άναψε κρύς παρά όταν έφτασε στο μικρό σαλόνι, στο οποίο είχε δεχτεί και την άλλη φορά το βασίλειά των ατσιγγάνων. Τότε, πλησιάζοντας σ' έναν εξώστη, ακούμπησε στο κιγκλιδωμό του κι άρχισε να κυττάζει το ποτάμι. Η νύχτα ήταν καθαρή και τα κύματα αντανάκλασαν τις αχτίδες του φεγγαριού. Έπειτα από μια ώρα αναμονής, η μίς Έλλεν είδε μια θάρκα να κατεβαίνει το ποτάμι προς τη διεύθυνση του περιπτέρου και να μαζώνει το πανί της, μολις έφτασε σε τριάντα μέτρα απόσταση απ' αυτό. Ένας άντρας ήρακλείου αναστήματος στεκόταν στην πλώρη. Η μίς Έλλεν αναγνώρισε σ' αυτόν το Σαμφών και ξεχώρισε πίσω έναν όμιλο από τρία πρόσωπα, δυο γυναίκες κι έναν άντρα.

Η μίς Έλλεν δέχτηκε, έπειτα από λίγη ώρα, το Ζάν ντε Φράνς όπως θα δεχόταν έναν επισκέπτη στο σαλόνι του σέρ Ροδέριου Βάλντεν.

Πώς ήρθατε, Ζάν ντε Φράνς; τον ρώτησε. Κατεβήκατε το ποτάμι με θάρκα;

—Μάλιστα, μίς Έλλεν. Είστε ένας τέλειος ξέντλεμαν γιατί σπεύσατε άμέσως στην πρόσκλησή μου.

Ο ατσίγγανος υποκλίθηκε ελαφρά.

Έπειτα, η μίς Έλλεν κάθισε κι έδειξε στον επισκέπτη της ένα καθίσμα για να

καθήσει κι αυτός.

—Αγαπητή μου έχθρέ, άρχισε να του λέει με φωνή ελαφρά ειρωνική, θα καταλαβαίνετε βέβαια ότι, έφόσον θέλησα να σας ιδώ, ή έχθροπραξίες έχουν διακοπεί μεταξύ μας.

Π' αυτό μη φοβάστε, ούτε προσδοκίες, ούτε ένέδρες, ούτε καταπακτές που βουλιάζουν κάτω απ' τα πόδια, ούτε δηλητήρια. Όλος ο κίνδυνος είναι για μένα αυτή τη στιγμή, έπρόσθεσε μ' ένα παιγνιδιάρικο χαμό γελο.

—Μίς Έλλεν, της απάντησε ο Ζάν ντε Φράνς σοβαρά, μπορώ να σας πω τώση σε τ' όφειλω την τιμή αυτής της μυστικής συναντήσεως;

—Ευχαρίστω. Απλούστατα, θέλω να σας προτείνω ειρήνη.

—Α! έκανε ο Ζάν ντε Φράνς.

Όταν δυο έχθροι άναμετρούνται, εξακολούθησε η μίς Έλλεν, κι άναγνωρίζουν την αμοιβαία τους δύναμη, νομίζω ότι μπορούν να δώσουν ό ένας το χέρι στον άλλο.

—Είμαι έτοιμος να φιλήσω το δικό σας; τη διέκοψε ειρωνικά ο Ζάν.

—Η ιστορία του Ναθαναήλ, συνέχισε η μίς Έλλεν, μου άποδείξε ότι πρέπει να σας φοβόμαι. Μά το τέλος αυτής της περιπετειάς θα έδειξε και σε σας ότι δέν θεώρησα τον έαυτό μου καθόλου νικημένο...

—Πράγματι...

—Επίσης θα σας το έδειξε αυτό κι ή μαχαίριά που σας κατάφερε ή Ίνδη Ντάι—Νάθα.

—Την οποία βάλατε σεις να με χτυπήσει, τη συμπλήρωσε ο βασιλεύς των Ατσιγγάνων.

—Αυτό είν' αλήθεια! είπε η μίς Έλλεν ψυχρά. Μά σχετικώς μ' αυτό πρέπει να μου δώσετε εξήγησις.

—Νομίζετε;

—Βέβαια... Πρέπει να μάθω πως έγινε το θαύμα και ξήσατε.

—Πράγματι, είπε ο Ζάν ντε Φράνς, είχατε την ιδέα ότι το μαχαίρι της Ντάι—Νάθα ήταν δηλητηριασμένο. Έ λοιπόν, αγαπητή μίς Έλλεν, σας γέλασαν. Ο δραχμάνος που τ' συνόδευε, ξέροντας ότι ή Ντάι Νάθα ήταν λίγο τρελή, είχε την έξυπνη ιδέα ν' αντικαταστήσει το δηλητηριασμένο εγχειρίδι της μ' ένα κοντό μαχαίρι. Έτσι ή μαχαίριά της αντί να μου προκαλέσει κεραυνόβολο θάνατο, μού έκανε μόνο μ' άσημαντη πληγή...

—Ευτυχώς! είπε ή Ατσιγγάνα κυττάζοντάς τον με το πιο γοητευτικό της χαμόγελο. Και τώρα σας προτείνω την ειρήνη... Την δέχεστε;

—Ας ακούσουμε πρώτα τους δρους της.

—Ένας μόνο δρος υπάρχει: ή οσδετερότης εκ μέρους σας.

καθήσει κι αυτός.

—Αγαπητή μου έχθρέ, άρχισε να του λέει με φωνή ελαφρά ειρωνική, θα καταλαβαίνετε βέβαια ότι, έφόσον θέλησα να σας ιδώ, ή έχθροπραξίες έχουν διακοπεί μεταξύ μας.

Π' αυτό μη φοβάστε, ούτε προσδοκίες, ούτε ένέδρες, ούτε καταπακτές που βουλιάζουν κάτω απ' τα πόδια, ούτε δηλητήρια. Όλος ο κίνδυνος είναι για μένα αυτή τη στιγμή, έπρόσθεσε μ' ένα παιγνιδιάρικο χαμό γελο.

—Μίς Έλλεν, της απάντησε ο Ζάν ντε Φράνς σοβαρά, μπορώ να σας πω τώση σε τ' όφειλω την τιμή αυτής της μυστικής συναντήσεως;

—Ευχαρίστω. Απλούστατα, θέλω να σας προτείνω ειρήνη.

—Α! έκανε ο Ζάν ντε Φράνς.

Όταν δυο έχθροι άναμετρούνται, εξακολούθησε η μίς Έλλεν, κι άναγνωρίζουν την αμοιβαία τους δύναμη, νομίζω ότι μπορούν να δώσουν ό ένας το χέρι στον άλλο.

—Είμαι έτοιμος να φιλήσω το δικό σας; τη διέκοψε ειρωνικά ο Ζάν.

—Η ιστορία του Ναθαναήλ, συνέχισε η μίς Έλλεν, μου άποδείξε ότι πρέπει να σας φοβόμαι. Μά το τέλος αυτής της περιπετειάς θα έδειξε και σε σας ότι δέν θεώρησα τον έαυτό μου καθόλου νικημένο...

—Πράγματι...

—Επίσης θα σας το έδειξε αυτό κι ή μαχαίριά που σας κατάφερε ή Ίνδη Ντάι—Νάθα.

—Την οποία βάλατε σεις να με χτυπήσει, τη συμπλήρωσε ο βασιλεύς των Ατσιγγάνων.

—Αυτό είν' αλήθεια! είπε η μίς Έλλεν ψυχρά. Μά σχετικώς μ' αυτό πρέπει να μου δώσετε εξήγησις.

—Νομίζετε;

—Βέβαια... Πρέπει να μάθω πως έγινε το θαύμα και ξήσατε.

—Πράγματι, είπε ο Ζάν ντε Φράνς, είχατε την ιδέα ότι το μαχαίρι της Ντάι—Νάθα ήταν δηλητηριασμένο. Έ λοιπόν, αγαπητή μίς Έλλεν, σας γέλασαν. Ο δραχμάνος που τ' συνόδευε, ξέροντας ότι ή Ντάι Νάθα ήταν λίγο τρελή, είχε την έξυπνη ιδέα ν' αντικαταστήσει το δηλητηριασμένο εγχειρίδι της μ' ένα κοντό μαχαίρι. Έτσι ή μαχαίριά της αντί να μου προκαλέσει κεραυνόβολο θάνατο, μού έκανε μόνο μ' άσημαντη πληγή...

—Ευτυχώς! είπε ή Ατσιγγάνα κυττάζοντάς τον με το πιο γοητευτικό της χαμόγελο. Και τώρα σας προτείνω την ειρήνη... Την δέχεστε;

—Ας ακούσουμε πρώτα τους δρους της.

—Ένας μόνο δρος υπάρχει: ή οσδετερότης εκ μέρους σας.

—Αγαπητή μου έχθρέ, άρχισε να του λέει με φωνή ελαφρά ειρωνική, θα καταλαβαίνετε βέβαια ότι, έφόσον θέλησα να σας ιδώ, ή έχθροπραξίες έχουν διακοπεί μεταξύ μας.

Π' αυτό μη φοβάστε, ούτε προσδοκίες, ούτε ένέδρες, ούτε καταπακτές που βουλιάζουν κάτω απ' τα πόδια, ούτε δηλητήρια. Όλος ο κίνδυνος είναι για μένα αυτή τη στιγμή, έπρόσθεσε μ' ένα παιγνιδιάρικο χαμό γελο.

—Μίς Έλλεν, της απάντησε ο Ζάν ντε Φράνς σοβαρά, μπορώ να σας πω τώση σε τ' όφειλω την τιμή αυτής της μυστικής συναντήσεως;

—Ευχαρίστω. Απλούστατα, θέλω να σας προτείνω ειρήνη.

—Α! έκανε ο Ζάν ντε Φράνς.

Όταν δυο έχθροι άναμετρούνται, εξακολούθησε η μίς Έλλεν, κι άναγνωρίζουν την αμοιβαία τους δύναμη, νομίζω ότι μπορούν να δώσουν ό ένας το χέρι στον άλλο.

—Είμαι έτοιμος να φιλήσω το δικό σας; τη διέκοψε ειρωνικά ο Ζάν.

—Η ιστορία του Ναθαναήλ, συνέχισε η μίς Έλλεν, μου άποδείξε ότι πρέπει να σας φοβόμαι. Μά το τέλος αυτής της περιπετειάς θα έδειξε και σε σας ότι δέν θεώρησα τον έαυτό μου καθόλου νικημένο...

—Πράγματι...

—Επίσης θα σας το έδειξε αυτό κι ή μαχαίριά που σας κατάφερε ή Ίνδη Ντάι—Νάθα.

—Την οποία βάλατε σεις να με χτυπήσει, τη συμπλήρωσε ο βασιλεύς των Ατσιγγάνων.

—Αυτό είν' αλήθεια! είπε η μίς Έλλεν ψυχρά. Μά σχετικώς μ' αυτό πρέπει να μου δώσετε εξήγησις.

—Νομίζετε;

—Βέβαια... Πρέπει να μάθω πως έγινε το θαύμα και ξήσατε.

—Πράγματι, είπε ο Ζάν ντε Φράνς, είχατε την ιδέα ότι το μαχαίρι της Ντάι—Νάθα ήταν δηλητηριασμένο. Έ λοιπόν, αγαπητή μίς Έλλεν, σας γέλασαν. Ο δραχμάνος που τ' συνόδευε, ξέροντας ότι ή Ντάι Νάθα ήταν λίγο τρελή, είχε την έξυπνη ιδέα ν' αντικαταστήσει το δηλητηριασμένο εγχειρίδι της μ' ένα κοντό μαχαίρι. Έτσι ή μαχαίριά της αντί να μου προκαλέσει κεραυνόβολο θάνατο, μού έκανε μόνο μ' άσημαντη πληγή...

—Ευτυχώς! είπε ή Ατσιγγάνα κυττάζοντάς τον με το πιο γοητευτικό της χαμόγελο. Και τώρα σας προτείνω την ειρήνη... Την δέχεστε;

—Ας ακούσουμε πρώτα τους δρους της.

—Ένας μόνο δρος υπάρχει: ή οσδετερότης εκ μέρους σας.

—Είπε λίγο και πολύ.

Πρό ενός χρόνου, εξακολούθησε η μίς Έλλεν, έκανα στον έαυτό μου την ακόλουθη ερώτηση: Τι συμφέρον έχει ο Ζάν ντε Φράνς, που είναι ένας ατσίγγανος σαν και μένα, να προστατεύη το μαρκήσιο Ροδέριου, το γιού του λόρδου Ασμπουρτον, ο οποίος καταδίωξε τόσο τη ράτσα μας; Έκανα λοιπόν στον έαυτό μου αυτή την ερώτηση και αν δέν συνέβαινε ένα γεγονός άπροσδόκητο, δέν θα μάντευα...

—Α, έκανε αδιάφορα ο Ζάν ντε Φράνς. Όστε μαντεύατε; Η μίς Έλλεν τον κύτταξε κατάματα με πεποίθηση και του είπε:

—Έχω τη βεβαιότητα ότι ο μαρκήσιος Ρογήρος είναι νόθος γιός του λόρδου Ασμπουρτον και της Ατσιγγάνας Κυνθίας.

Ο Ζάν ντε Φράνς έμεινε άπαθής, ακούγοντας αυτά τα λόγια.

—Ακούσε, Ζάν! είπε ή νή ζωηρή.

—Δηλαδή, τη διέκοψε άποτομα ο Ζάν, αγαπάς τον τίτλο του και την περιουσία του.

—Μά ή Έλλεν χωρίς ν' άπαντήσει σ' αυτό, είπε με φωνή γαλήνια:

—Αφού λοιπόν τον αγαπάω και μ' αγαπάει κι' εκείνος γιατί δέν θέλετε να μου δώση το όνομά του.

—Γιατί, απλούστατα, δέν τον κάναμε μαρκήσιο και πατρίκιό της Αγγλίας για να παντρευτή μια τσιγγάνα.

—Και με ποιά δικαίωμα παίζετε αυτή την τραγωδία;

—Ο! της απάντησε ο Ζάν, άς μη μιλάμε για δικαίωματα, αγαπητή μίς Έλλεν. Είμαστε Ατσιγγανοί και δέν μπορούμε να είμαστε πιο εδυσυείδητοι από τον εντιμώτατο σέρ Ροδέριου Βάλντεν, ο οποίος παρουσίασε στο παλάτι και εισήγαγε στην Αγγλική άριστοκρατία μ' ατσιγγανοπούλα...

—Ακούσε, Ζάν! είπε ή

—Όπως θέλεις! απάντησε ο Ζάν ντε Φράνς. Όσοσο σου δίνω εικοσιτέσσερες ώρες προθεσμία για να σπας τ' άκαλ-τερα...

—Δέν δέχομαι ούτε μια στιγμή! του απάντησε εκείνη.

Ο Ζάν ντε Φράνς ύψωσε τους ώμους του και πήρε το καπέλλο του και το μανδύα του.

Καθώς έτοιμαζόταν να διασχίση την πόρτα, ή Έλλεν τον κράτησε.

—Περιμένε μια στιγμή ακόμα! του είπε με φωνή που έτρεμε ελαφρά.

—Ακούω!...

—Αγρύπνια περισσότερο από κάθε άλλη φορά στο γιού της αδελφής σου, στο βασίλειά σου, Ζάν! Ο έχθρός του σέρνεται μέσ' στο σκοτάδι αυτή την ώρα. Θυμήσου το λοχαγό Μάξγουελ και το φρούριο του Αγίου Γεωργίου!

—Έχω προειδοποιηθεί για ότι μου λές, είπε ο Ζάν, μ' αυτό δέν είναι λόγος να μ' άς ελαφροίσω.

—Μια τελευταία λέξη ακόμα... Ποιές είναι ή γυναίκες που σε περιμένουν στη θάρκα...

—Η Έλφω κι ή αδελφή της...

—Α! ή ώραία Αιγυπτία Έλφω! έκανε ή μίς Έλλεν.

—Μήπως την ζηλεύεις;...

Μά ή νέα γυναίκα αντί ν' απαντήσει στην ερώτησή του, τον ρώτησε κι αυτή:

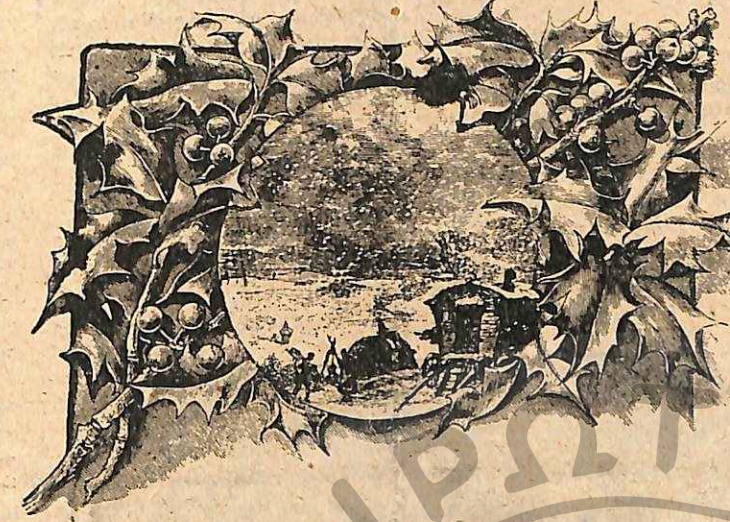
—Θα ριφωκινδύνεω τη ζωή σου προς χάριν της;

—Ο! ναι, της απάντησε με πάθος ο Ατσιγγανος.

—Τότε είμαι, πιο δυνατός από σένα, γιατί εσύ δέν μπορείς να με χτυπήσεις παρά μόνο στην φιλοδοξία μου, ενώ εγώ μπορώ να σε χτυπήσω στην καρδιά.

—Δοκίμασε λοιπόν!...

(Ακολουθεί)

Ο Ζάν ντε Φράνς κρύφτηκε για να παρακολουθήσει τη συνομιλία τους.

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΑΛΤΕΡΩΝ ΤΗΣ ΟΘΟΝΗΣ

Η ΛΙΛΗ ΝΤΑΜΙΤΑ ΣΤΟ ΠΑΡΙΣΙ

("Άρθρο του Γάλλου δημοσιογράφου René Stydy")

ΛΕΙΤ' από τόσους άλλους αστέρας τον Παριών Νοδάρ-ρο, την Ζαν-νέτ Μακντό-ναλντ, την Νόρια Σήρερ, την Ρούθ Σάττερτον, την Πόλα Νέγκρι, και την Μάρλεν Ντήτριχ, ξετάσσε αυτές τις ημέρες από το Χόλλυγουντ στο Παρίσι, κι' η περίφημη δεντέττα Λιλή Νταμιτά. "Αλλά" κατά πᾶσαν πιθανότητα, η γαριτωμένη καλλιτέχνις δεν θα μείνει πολύ καιρό στην Γαλλική πρωτεύουσα.

Η Λιλή Νταμιτά δεν μπορεί να σταθίσει πουθενά για πολύ καιρό. Είναι τόσο γεμάτη ζωή κι' ανησυχία, ώστε μοιάζει με τὰ πουλιά που δεν μπορούν να μείνουν για πολλή ώρα στο ίδιο κλωνάρι.

Μόλις η διάσημη ηθοποιός ξετάσσε στο Παρίσι, έδωκε στους Γάλλους δημοσιογράφους ότι σκοπεύει να εκδώσει "προς τις χώρες του Βορρά", προς την πατρίδα της Γκρέτας Γκάρμπο.

Αλλά προηγουμένως, η Νταμιτά θα πάει στο Λονδόν, όπου την περιμένουν η Μπεμπέ Ντάνιελς κι' ο σύζυγός της Μπέν Λάιον. Και κατόπιν με τὸ γινὸς ἐνδὲς οἴλου της, θα φύγει γιὰ τὴν Σουηδία ἢ γιὰ τὴν Νορβηγία.

Ἐν τῷ μεταξὺ τὴν ξανατοῦν ἐπιμόνως ἀπὸ τὸ Χόλλυγουντ, γιὰ νὰ πρωταγωνιστήσῃ στὸ νέο φιλμ "Ἐνα κορίτσι", τοῦ ὁποῦ τοῦ σενάριο εἶνε παρμένο ἀπὸ ἕνα ἔργο τοῦ Γάλλου συγγραφέως Ζάκ Ντεβάλ.

Η Λιλή Νταμιτά όμως, διατάζει νὰ παίξῃ στὸ φιλμ αὐτό, καὶ λέει σχετικὰ:

—Δὲν μοῦ ἀρέσει ὁ ρόλος ποὺ μοῦ δίνουν σ' αὐτὸ τὸ ἔργο. Προσέχεται νὰ ἐνσαρκώσω μιὰ κατὰσκοπο κι' αὐτὸ δὲν μ' ἐνθουσιάζει καθόλου. Μιὰ καλλιτέχνις εἶνε βέβαια ὑποχρεωμένη νὰ παίξῃ σὲ διάφορους ρόλους, νὰ ἐμφανιστῇ ἀκόμη καὶ ὡς κλέφτρα, καὶ ὡς δολοφόνος. Μὰ ἐγὼ, δὲν ξέρω, γιατί συχαίνομαι τὸν ἑαυτὸ μου ὅταν ὑποδύομαι μιὰ ξεπεσμένη ἡθικῶς γυναίκα.

Η Λιλή Νταμιτά, μὰς ἡρπώρωμένη με δάφνες ἀπὸ τὴν Ἀμερική, ὅπου εἶνε πολὺ δημοφιλής. Τὴν ἀγαποῦν ὅλοι ἐκεῖ περισσότερο ἀπὸ τίς ἄλλες Ὑπόκριτες δεντέττες.

Οἱ Ἀμερικανοὶ τὴν ἀγα-

ποῦν καὶ γιὰ ἕνα ἄλλο λόγο ἀκόμη: τρελλαίνεται γιὰ τὰ σπῆρ. Ἐἵνε μιὰ πρῶτης τάξεως ἱππεύτρια, καὶ παρακολουθεῖ μὲ μεγάλο ἐνδιαφέρον τοὺς ἀγῶνας πυγμαχίας.

Οἱ διασημότεροι πυγμαχοί, εἶνε φίλοι της, καὶ συχνὰ δειπνοῦν στὸ σπίτι της.

Η Νταμιτά τρελλαίνεται ἀκόμη καὶ γιὰ τὸ κολύμπι.

Μόλις τελείωνε τὴν ἐργασία της στὰ στούντιο τοῦ Χόλλυγουντ, περνοῦσε στὸ αὐτοκίνητό της, καὶ τραβοῦσε γιὰ τὴν ἀκρογιαλιά τῆς Σάντα-Μόνικα, γιὰ νὰ πάρῃ τὸ μπάνιο της στὰ νερά τοῦ Βιρηνικού ὠκεανοῦ. Κι' ὅταν δὲν εἶχε καιρὸ νὰ πάῃ ἐὼς ἐκεῖ, κολυμποῦσε μέσα στὴν δεξαμενὴ τοῦ σπιτιοῦ της ἢ τοῦ στούντιο.

Η Νταμιτά, λατρεῖ τὴν τέχνη της, καὶ μιλάει μ' ἐνθουσιασμό γιὰ τὴν τάξι ποὺ βασίλευει σ' Ἀμερικανικὰ στούντιο.

—Ἐκεῖ ἐργάζονται ὅλοι μὲ μεγάλη σοβαρότητα κι' εὐσυνειδησία, λέει σχετικὰ ἡ ἐνδοξη δεντέττα. Ὅταν γυρίζεται ἕνα φιλμ, πρέπει νὰ ξυπνήσουν ὅλοι, ἡθοποιοὶ καὶ

σκηνοθέτες, στὶς πέντε τὸ πρωί. Δὲν ξέρετε κανεὶς ἐκεῖ τὴ θὰ πῇ πρόγευμα. Οἱ καλλιτέχναι, μηχανικοὶ, ὁπερατέρ, κτλ., τρῶνε μόνο σάντουιτς, στὸ διάλειμμα ποὺ γίνεται μετὰ τὸ γυρίσματος δύο σκηνῶν. Τὸ δὲ βραδυνὸ γεῦμα δὲν διαρκεῖ περισσότερο ἀπὸ δέκα λεπτά, γιατί συχνὰ οἱ ἡθοποιοὶ μένουν καὶ τὴν νύχτα στὰ στούντιο.

—Ὅσα ὅμως κι' ἂν εἶνε δύσκολα ὅλ' αὐτά, εἶνε καὶ ὑποφερτά, χάρις στὴν τελεία διοργάνωσι καὶ τὴν τάξι ποὺ βασίλευει ἐκεῖ μέσα. Καθένας ξέρε καλὰ τὴν δουλειά του. Οἱ σκηνοθέτες καὶ οἱ μακιγιαριστὰ εἶνε πρῶτης τάξεως. Ἐξέρουν καλὰ τὴν ἀξία τῆς ἀνθρωπίνης μορφῆς. Μετὰ ἀνθρωπίνως μορφῆς, ἀντιλαμβάνονται μὲ ἀξιοθαύμαστη τέχνη μιὰ συνηθισμένη ἢ μιὰ μολὶς νόστιμη γυναίκα, καὶ τὴν κάνουν καλλονή. Μποροῦν νὰ πῶ ὅτι οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ κάνουν θαύματα. Ὁμολογῶ ὅμως, ὅτι γιὰ μένα δὲν χρειάστηκε πολλὴ ἐπιδιόρθωσις.

Μὰ γιατί νὰ τὴν ἐπιδιορθώσω; τὴν θελκτικὴ καλλιτέχνηδα;

Ἐἵνε τόσο νέα, τόσο ὁμορ-

φη! Ἐἵνε ἀκόμη σχεδὸν μιὰ παιδοῦλα.

Ἐἵνε μέσα στὶς φλέβες της τὸ θερμὸ αἷμα τῶν μεσημβρινῶν.

Γιατὶ ἡ Νταμιτά γεννήθηκε στὴν μεσημβρινὴ Γαλλία λατρεῖ τὴν πατρίδα της.

Η Νταμιτά δὲν εἶνε δημοφιλὴς μόνο στὴν Ἀμερικὴ ἀλλὰ καὶ στὴν Γαλλία. Τὴν ἀγαποῦν παντοῦ, γιατί εἶνε καλὴ, δὲν ἔχει παρὰ μόνο φίλους, γιατί δὲν λέει ποτὲ κακὸ γιὰ κανένα, βρίσκει καλὰς ὅλους τοὺς ἄνδρες ποὺ γνωρίζει καὶ ὁμορφες ὅλες τίς γυναῖκες ποὺ τὴν περιβάλλουν. Αὐτὸ γιὰ ἕνα ἀστέρα" εἶνε πραγματικὰ ἕνα θαῦμα.

Στὴν θόνην ἡ Νταμιτά, παρουσιάζεται σὰν μιὰ γόνιμα νέα γυναίκα, στὴν πραγματικότητά της ὅμως κάνει τὴν ἐντύπωσι μιὰς πολλῆς νέας κόρης, ἐξυπνης καὶ ζωηρῆς.

Η θελκτικὴ δεντέττα ἦταν πρῶτα χορεύτρια καὶ παρουκολούθησε μὲ πολλὴ ἐπιμέλεια μαθήματα χοροῦ στὴν "Οπερα τῶν Παρισίων", εἵνε δὲ γνωστὸ πόσον αὐστηρὸς ἐπιστατῇ στὴ Σχολὴ αὐτῇ, ποὺ θεωρεῖται ἡ τελειότερα τοῦ κόσμου.

—Λατρεῖ τὸ χορὸ, λέει σχετικὰ ἡ διάσημη καλλιτέχνις, καὶ τρελλαίνομαι ἀκόμη γιὰ τὸ τένις, ὅσο καὶ γιὰ τὴν ἱππασία. Στὸ Χόλλυγουντ ἔμαθα καὶ ἱστιοδρομία. "Αὐ, τί ὁρατὰ ποὺ εἶνε. Ἐἵνε μιὰ μεθυστικὴ ἀπόλαυσις, εἶνε μιὰ ἡδονὴ ὀλιγώδης νὰ τρέχῃ κανεὶς ἐπάνω στὴν θάλασσα ὅρθιος σ' ἕνα μικρὸ πλοῖαρι μ' ἕνα μεγάλο πανί, ποὺ τὸ νοιῶθετε νὰ πᾶλλῃ καὶ νὰ ζῇ κοντὰ σου, σὰν μιὰ ψυχὴ. Νομίζεις ὅτι σὲ σηκώνουν κάποια πελώρια ἀγγελικὰ φτερά, καὶ σὲ πᾶνε πρὸς τὸ γαλάζιο ἄγνωστο.

Η Νταμιτά λέει ἀκόμη: —Μὴ νομίζετε ὅτι ἔχω ἐξαμερικανιστεῖ τελείως. Ἀγαπῶ τοὺς Ἀμερικανούς, θαυμάζω τὴν διοργάνωσί τους, τὴν μεθοδὸς τους γιὰ τὴν ἐργασία, ἀλλὰ ἔχω μείνει κατὰ βάση μιὰ Γαλλίδα. Καὶ ξέρω νὰ ὁπερασπίζομαι ἵππιστα τὴν πατρίδα μου, σὲ κάθε περίστασι τοῦ ὠκεανοῦ. Μποροῦν νὰ πῶ μὲ πολλὴ εὐλικρίνεια ὅτι ὁ Μωρίς Σεβαλιέ κι' ἐγὼ, κάναμε πολλὰ γιὰ τὴν πατρίδα μας.

Συχνὰ, ἐμεῖς οἱ ἴδιοι, παρουσιάζαμε τὰ Γαλλικὰ μὰς φιλμ στὶς πόλεις τῆς Ἀμερικῆς. Ἐπήγαμε μάλιστα γι' αὐτὸ τὸ σκοπὸ, καὶ σὲ πόλεις

καὶ πόλεις ἀπέχουν χιλιάδες χιλιόμετρα ἢ μίαν ἀπὸ τὴν ἄλλη. Ἀλλὰ παντοῦ ὅπου πηγαίναμε, μὰς δεχόντουσαν μὲ μεγάλο ἐνθουσιασμό, καὶ οἱ καλλιτέχνες συγκινοῦνται πάντα πολὺ ἀπὸ τὴν ἀγάπη τοῦ πληθους.

Η Λιλή Νταμιτά, παραπονεῖται ὅμως κάπως, γιὰ τὴν κακογλωσσία τοῦ κόσμου, εἰς ὅρους τῶν ἀστέρων.

—Δὲν μπορῶ, λέει σχετικὰ, νὰ ἐμφανιστῶ πουθενά μ' ἕνα νέον ἄνδρα. Ἀμέσως τὴν ἄλλη μέρα, μοῦ γράφουν γιὰ νὰ μὲ ρωτήσουν ἂν ἀρραβωνιάσκηκα. Ὡς τώρα μοῦ ἔχουν «κολλήσει», εἰκοσι πέντε ἀρραβωνιαστῆς.

Η Λιλή Νταμιτά εἶνε καὶ πολὺ φιλόδημος. Πρὶν ἀπὸ λίγες μέρες, ἔλαβε μέρος σὲ μιὰ ἀγορὰ φιλοanthropική στὸ Παρίσι καὶ ἡ παρουσία της ἔγινε ἀπορροή νὰ στεφθῇ ἡ ἐσοτὶ αὐτῇ ἀπὸ τεραστία ἐπιτυχία.

Ρωτήσαμε τὴν Νταμιτά, πῶς κατορθώνει νὰ εἶνε πάντα τόσο εὐθυμὴ καὶ αἰσιδόξνη.

Κι' ἐκείνη μὰς ἀπάντησε: —Δὲν κάνω τίποτα γιὰ νὰ τὸ κατορθώσω. Ἀφ' ὅπου ἀπλῶς τὸν ἑαυτὸ μου νὰ ζῇ. Ἀλλὰ τὸ μυστικὸ τῆς εὐτυχίας εἶνε νὰ μὴ ζητᾷ κανεὶς τίποτα ποὺ δὲν μπορεῖ νὰ τ' ἀποκτήσῃ. Νὰ μὴ γυρεῖν δηλαδὴ τ' ἀδύνατα. Κι' ἀκόμη ἡ ψυχικὴ καὶ σωματικὴ ἰσορροπία, εἶνε μιὰ πηγὴ ὑγείας καὶ χαρῆς.

Δὲν σὰς φαίνεται ὅτι ἡ νεαρὰ δεντέττα μιλάει σὰν ἀρχαῖος Ἕλλη φιλόσοφος;

Πάντως ἡ Νταμιτά, συνανῶναι τὴν ἀρχαία φιλοσοφία, μὲ τὴν πὶδ μοντέρνα χάρι.

Εἶνε δὲ τόσο ὁμορφὴ, καὶ ἀλλάζει τόσο εὐκόλως ἑκφράσει. Ἐνῶ κάποτε φαίνεται πολὺ σοβαρή, μὲ μᾶτια ὀνειροπόλα καὶ μὲ στόμα αἰνιγματικὸ ἔξαφνα μιὰ λάμψι φωτίζει τὸ πρόσωπό της, τὰ μᾶτια της παίρνουν μιὰ ἑκφρασι γελασμένη, καὶ τὸ στόμα της χιχνογελάει μὲ παιδικὴ χαρὰ.

Ὅσο γιὰ τοὺς ἐρωτὰς της, ἡ ὁμορφὴ πρωταγωνίστρια τοῦ ἀμερικανικοῦ φιλμ "Ἡ Σφίγγα μίλησε", κρατᾷ μιὰ ἐπιμονὴ σιωπῆ.... Σφιγγός. Καὶ σεβόμαστε αὐτὴν τῆς τὴν σιωπῆ...

ἡ ὁποῖες ἀπέχουν χιλιάδες χιλιόμετρα ἢ μίαν ἀπὸ τὴν ἄλλη. Ἀλλὰ παντοῦ ὅπου πηγαίναμε, μὰς δεχόντουσαν μὲ μεγάλο ἐνθουσιασμό, καὶ οἱ καλλιτέχνες συγκινοῦνται πάντα πολὺ ἀπὸ τὴν ἀγάπη τοῦ πληθους.

Η Λιλή Νταμιτά, παραπονεῖται ὅμως κάπως, γιὰ τὴν κακογλωσσία τοῦ κόσμου, εἰς ὅρους τῶν ἀστέρων.

—Δὲν μπορῶ, λέει σχετικὰ, νὰ ἐμφανιστῶ πουθενά μ' ἕνα νέον ἄνδρα. Ἀμέσως τὴν ἄλλη μέρα, μοῦ γράφουν γιὰ νὰ μὲ ρωτήσουν ἂν ἀρραβωνιάσκηκα. Ὡς τώρα μοῦ ἔχουν «κολλήσει», εἰκοσι πέντε ἀρραβωνιαστῆς.

Η Λιλή Νταμιτά εἶνε καὶ πολὺ φιλόδημος. Πρὶν ἀπὸ λίγες μέρες, ἔλαβε μέρος σὲ μιὰ ἀγορὰ φιλοanthropική στὸ Παρίσι καὶ ἡ παρουσία της ἔγινε ἀπορροή νὰ στεφθῇ ἡ ἐσοτὶ αὐτῇ ἀπὸ τεραστία ἐπιτυχία.

Ρωτήσαμε τὴν Νταμιτά, πῶς κατορθώνει νὰ εἶνε πάντα τόσο εὐθυμὴ καὶ αἰσιδόξνη.

Κι' ἐκείνη μὰς ἀπάντησε: —Δὲν κάνω τίποτα γιὰ νὰ τὸ κατορθώσω. Ἀφ' ὅπου ἀπλῶς τὸν ἑαυτὸ μου νὰ ζῇ. Ἀλλὰ τὸ μυστικὸ τῆς εὐτυχίας εἶνε νὰ μὴ ζητᾷ κανεὶς τίποτα ποὺ δὲν μπορεῖ νὰ τ' ἀποκτήσῃ. Νὰ μὴ γυρεῖν δηλαδὴ τ' ἀδύνατα. Κι' ἀκόμη ἡ ψυχικὴ καὶ σωματικὴ ἰσορροπία, εἶνε μιὰ πηγὴ ὑγείας καὶ χαρῆς.

Δὲν σὰς φαίνεται ὅτι ἡ νεαρὰ δεντέττα μιλάει σὰν ἀρχαῖος Ἕλλη φιλόσοφος;

Πάντως ἡ Νταμιτά, συνανῶναι τὴν ἀρχαία φιλοσοφία, μὲ τὴν πὶδ μοντέρνα χάρι.

Εἶνε δὲ τόσο ὁμορφὴ, καὶ ἀλλάζει τόσο εὐκόλως ἑκφράσει. Ἐνῶ κάποτε φαίνεται πολὺ σοβαρή, μὲ μᾶτια ὀνειροπόλα καὶ μὲ στόμα αἰνιγματικὸ ἔξαφνα μιὰ λάμψι φωτίζει τὸ πρόσωπό της, τὰ μᾶτια της παίρνουν μιὰ ἑκφρασι γελασμένη, καὶ τὸ στόμα της χιχνογελάει μὲ παιδικὴ χαρὰ.

Ὅσο γιὰ τοὺς ἐρωτὰς της, ἡ ὁμορφὴ πρωταγωνίστρια τοῦ ἀμερικανικοῦ φιλμ "Ἡ Σφίγγα μίλησε", κρατᾷ μιὰ ἐπιμονὴ σιωπῆ.... Σφιγγός. Καὶ σεβόμαστε αὐτὴν τῆς τὴν σιωπῆ...

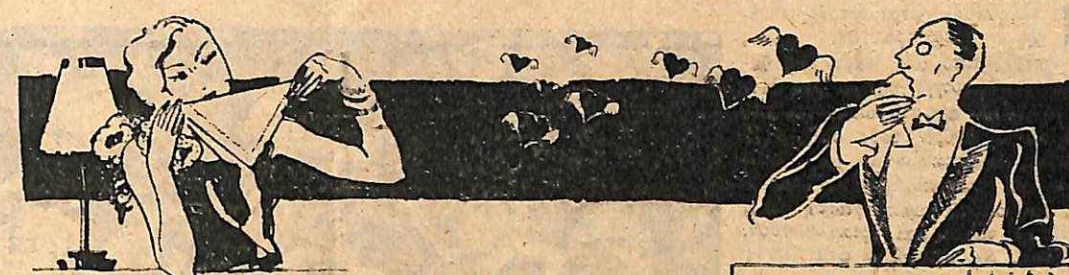
ΣΚΕΨΕΙΣ ΚΑΙ ΓΝΩΜΕΣ

—Περισσότερο κι' ἀπ' αὐτὸν τὸν θάνατο φοβίσει τοὺς ἀνθρώπους ἡ νεκρικὴ πομπή.

Βάκων

—Ἐκείνος ποὺ ἀγαπᾷ μὴ νάχα τὸν ἑαυτὸ του, τίποτ' ἄλλο δὲν μισεῖ περισσότερο ὅσο τὸ νὰ μὴν μόνος μὲ τὸν ἑαυτὸ του.

Πασκάλ

Γιὰ τοὺς ἐρωτευμένους

Ἡ ὠραιότερες ἐρωτικὲς ἐπιστολές

Ἡ Μιραμπὸς πρὸς τὴ Σοφία.

Γλυκεῖά μου φίλη, ἡ ἀνάμνησί σου μοῦ δίνει νέες δυνάμεις γιὰ ν' ἀνθῶ στο σκληρὸ μας χωριό. Ἀλλοτε ξυπνοῦσα μὲ τὸ χαμόγελο τῆς χαρῆς στὰ χεῖλιά καὶ μὲ τὴν ἐλπίδα νὰ σὲ συναντήσω. Ἦσουν ὁ ἥλιος μου κι' ἡ χαρὰ τῆς ζωῆς μου. Ἡ κακὴ μέρες μοῦ φαινόταναν γλυκὲς ὅταν ἀντίκρυζα τὸ θελκτικὸ πρόσωπό σου. Τώρα ὁ ἥλιος δὲν φωτίζει γιὰ μένα παρά μελαγχολικὲς καὶ παγερὲς ἡμέρες... Σκατάδι ἀπλῶς νεται στὴν ψυχὴ μου ὅπως καὶ στὴ ζωὴ μου.

Σοφία, σὺ δὲν ξέρεις ὅτι ἂν δὲν εἶχα μιὰ ἀμυδρὴ ἐλπίδα νὰ σὲ ξαναῖδῶ γρήγορα, θὰ ἦμουν χαμένος ἄνθρωπος...

Σὲ ἀγαπῶ ἀγίαστρενα, ψυχὴ μου, ῥόδο τῆς ἀνοιξέως καὶ παρηγοριά μου. Συλλογίζομαι τίς ἀτέλειωτες κοῦδένες μας, τὰ γέλια μας καὶ τὴν γλυκεῖα μελαγχολία μας καμμοῦ φορὰ. Συλλογίζομαι ὅτι εἶσαι ἡ μόνη γυναίκα, ποὺ δὲν φοβήθηκες τὴν ἀσχημία μου... Ναι, τὸ ξέρω πῶς εἶμ' ἀσχημὸς, ἀλλὰ πῶς εἶμ' ἀσχημὸς! Πῶς μ' ἐπλάσσε τέτοιον, ὥστε ν' ἀγαπήθῃ ἀπὸ σένα, ἀγάπη μου. Περιφρονῶ τὴν ἀνθρώπινη ὁμορφιά καὶ σκέπτομαι μὲ χιχνοφίσι ὅτι ἡ μόνη γυναίκα ποὺ ἀγάπησα καὶ ἀγαπῶ στὸν κόσμον μὲ βρίσκει ὑποφερτὸν...

Γιατὶ νὰ σοῦ λέω ἀνοήστει; Κοντεῖν νὰ γίνω μαρὸ παιδί...

Σὲ φιλοῦ καὶ περιμένω μὲ ἀγωνία τὸ γράμμα σου, ψυχὴ μου.

Μιραμπὸς

Ἡ Τσάνγκ—Χι—Λου πρὸς τὸν Ἀνδρέα τῆς Κίνας.

Μεγαλειότατε, σὰς ἐλύπησα. Πρέπει νὰ πιστέψετε ὅτι εἶμαι ἡ πὶδ ἀφοσιωμένη ὑπὸ τοῦ σῶς. Μπορῶ γιὰ σὰς νὰ θυσιάσω τὴ ζωὴ μου. Αὐτὸ ὅμως ποὺ ζητᾷτε εἶνε ἀδύνατον. Γιατὶ ἐπιμένει ἡ Μεγαλειότης

Ἡ Τσάνγκ—Χι—Λου πρὸς τὸν Ἀνδρέα τῆς Κίνας.

Μεγαλειότατε, σὰς ἐλύπησα. Πρέπει νὰ πιστέψετε ὅτι εἶμαι ἡ πὶδ ἀφοσιωμένη ὑπὸ τοῦ σῶς. Μπορῶ γιὰ σὰς νὰ θυσιάσω τὴ ζωὴ μου. Αὐτὸ ὅμως ποὺ ζητᾷτε εἶνε ἀδύνατον. Γιατὶ ἐπιμένει ἡ Μεγαλειότης

Ἡ Τσάνγκ—Χι—Λου πρὸς τὸν Ἀνδρέα τῆς Κίνας.

Μεγαλειότατε, σὰς ἐλύπησα. Πρέπει νὰ πιστέψετε ὅτι εἶμαι ἡ πὶδ ἀφοσιωμένη ὑπὸ τοῦ σῶς. Μπορῶ γιὰ σὰς νὰ θυσιάσω τὴ ζωὴ μου. Αὐτὸ ὅμως ποὺ ζητᾷτε εἶνε ἀδύνατον. Γιατὶ ἐπιμένει ἡ Μεγαλειότης

Ἡ Τσάνγκ—Χι—Λου πρὸς τὸν Ἀνδρέα τῆς Κίνας.

Μεγαλειότατε, σὰς ἐλύπησα. Πρέπει νὰ πιστέψετε ὅτι εἶμαι ἡ πὶδ ἀφοσιωμένη ὑπὸ τοῦ σῶς. Μπορῶ γιὰ σὰς νὰ θυσιάσω τὴ ζωὴ μου. Αὐτὸ ὅμως ποὺ ζητᾷτε εἶνε ἀδύνατον. Γιατὶ ἐπιμένει ἡ Μεγαλειότης

Ἡ Τσάνγκ—Χι—Λου πρὸς τὸν Ἀνδρέα τῆς Κίνας.

Μεγαλειότατε, σὰς ἐλύπησα. Πρέπει νὰ πιστέψετε ὅτι εἶμαι ἡ πὶδ ἀφοσιωμένη ὑπὸ τοῦ σῶς. Μπορῶ γιὰ σὰς νὰ θυσιάσω τὴ ζωὴ μου. Αὐτὸ ὅμως ποὺ ζητᾷτε εἶνε ἀδύνατον. Γιατὶ ἐπιμένει ἡ Μεγαλειότης

νὰ μὲ καθυστεροῦν. Ἐλπίδα μου καὶ χαρὰ μου, λυπήσου τὸν δυστυχισμένο σου.

Μιραμπὸς

Ἡ Σοφία πρὸς τὸν Μιραμπὸς.

Σοῦ στέλνω τίς δύο γραμμές, ποὺ μοῦ ζήτησες. Ἦσουν ἀρρωστη σοβαρά, ἀλλὰ μὴν ἀνησυχῇς, ἀγάπη μου. Διέτρεξα σοβαρὸ κίνδυνον, ἀλλὰ τώρα εἶμαι πολὺ καλύτερα. Ἡ νοσταλγία μου γιὰ σένα καταντᾷ ἀνυπόφορο βάσανο... Κατὰ τίς ἀτέλειωτες νύχτες τῆς ἀπνίας μου, ὅταν ἐπάλεψα μὲ τὸ θάνατο, ἐσένα ἔδλεπα διαρκῶς μπροστά μου. Βλέπω ὅτι ἡ μελαγχολία σου καὶ τὰ αἰσθήματά σου δὲν σὲ ἀπάτησαν. Σ' ἀφίνω γιατί ὁ γιατρός δὲν μοῦ ἐπιτρέπει νὰ κουράζομαι.

Σας; Μ' ἐρωτᾷτε ἂν σὰς ἐπιτρέπω νὰ ἔλθετε στὸν κήπο μου. Θὰ εἶνε μεγάλη τιμὴ γιὰ μένα καὶ ὁ ἄντρας μου θὰ ἔχη ἐπίσης τὴν τιμὴ νὰ σὰς δεχθῇ. Μοῦ λέτε πῶς εἶνε εὐτυχὴς ἐκεῖνος ποὺ ἔχει μιὰ γυναίκα σὰν καὶ μένα. Κάνω ἀπλούστατα τὸ καθήκον πρὸς ἐκεῖνον ποὺ μ' ἐμπιστεύεται. Δὲν ἀνοήτω ὅτι αἰσθάνομαι γιὰ σὰς μεγάλη συμπάθεια. Τὸ ἐνδιαφέρον ποὺ ἐδείξατε γιὰ τὸν πατέρα μου, μὰς ἔχει ὅλους συλαβώσει. Γιατὶ νὰ ταράξω τὴ γαλήνη τοῦ σπιτιοῦ μου μὲ μιὰ περιπέτεια, ποὺ θὰ μὲ καταστρέφῃ; Τίποτα δὲν μὲναι κρυφὸ. Μεγαλειότατε. Σὰς εὐχαριστῶ γιὰ τὴν ἀνθη σας. Αὐτὰ τὰ δέχομαι μὲ χαρὰ καὶ εὐγνωμοσύνη. Εἶνε τόσο ὠραία! Αὐτὸ εἶνε τὸ τελευταῖο μου γράμμα. Ἐλπίζω ὅτι μιὰ μέρα θὰ ξαναῖδωθῃ. Ἀλλὰ δὲν θὰ μὲ μιλήσετε πειὰ γι' ἀγάπη. Εἶμαι ἡ ἀφοσιωμένη σας.

Τσάνγκ—Λου

Ἡ Σοφία πρὸς τὸν Μιραμπὸς.

Σας ἐζήτησα παντοῦ σὲ δέλα τὰ σαλόνια, στοὺς χορούς, ἀκόμη καὶ στὸ θέατρο, πουθενά ὅμως δὲν ἔλαμψε ἡ γλυκεῖα ὁμορφιά σας. Καὶ ἀνησυχῶ μὴπως ἐνῶς ἄλλος εὐτυχεστὸς ἀπὸ μένα, χαιρετᾷ τὴν θελκτικὴν συντροφιά σας.

Γιατὶ νὰ προσεγγίζατε ὅτι θὰ σὰς βλέπω κάθε βράδυ; Γιατὶ παίζετε μὲ μιὰν εὐαίσθητη καρδιά καὶ μὲ μιὰ θερμὴ λατρεία; Γιατὶ δὲν μοῦ λέτε καθαρά ὅτι δὲν εἶσθε γιὰ μένα;

Ἰουλιέτα, πρὸς Θεοῦ, πάψατε τὸ ἐπικινδύνεον αὐτὸ παγνυδὶ. Μιὰ μέρα θὰ μετανοήσετε γιὰ τὸ κακὸ ποὺ μοῦ κάνατε. Μὲ βασανίζετε ἀδίκως μ' αὐτὴ τὴν συλαρέσκεια, ποὺ εἶνε τὸ μόνο ἐλάττωμά σας. Ἐπιτρέψατέ μου νὰ σὰς τὸ πῶ. Εἰσθε φιλάρεσκη, φιλάρεσκη μὲ πολλοὺς κι' αὐτὸ μὲ βασανίζει σκληρὰ.

Ἡ Τσάνγκ—Χι—Λου πρὸς τὸν Ἀνδρέα τῆς Κίνας.

Μεγαλειότατε, σὰς ἐλύπησα. Πρέπει νὰ πιστέψετε ὅτι εἶμαι ἡ πὶδ ἀφοσιωμένη ὑπὸ τοῦ σῶς. Μπορῶ γιὰ σὰς νὰ θυσιάσω τὴ ζωὴ μου. Αὐτὸ ὅμως ποὺ ζητᾷτε εἶνε ἀδύνατον. Γιατὶ ἐπιμένει ἡ Μεγαλειότης

Ἡ Τσάνγκ—Χι—Λου πρὸς τὸν Ἀνδρέα τῆς Κίνας.

Μεγαλειότατε, σὰς ἐλύπησα. Π

Η Αγγλίδες φεμινίστριες έχουν προκηρύξει αυτές τις ημέρες από μια παράσημη θεωρία του καθηγητού Ζ. Α. Μάιρς κι έχουν αναταράξει τον κόσμο με τ' άρθρα τους στις εφημερίδες, προσπαθώντας με κάθε τρόπο να καταπολεμήσουν τις ιδέες του σοφού συμπατριώτη τους, γιατί αν τύχει και θριαμβεύσουν, θα χάσει, αλλοίμονο, ο φεμινισμός το γόητρό του...

Όλοι μας ξέρουμε ότι ένα από τα μεγαλύτερα ιστορικά επιτεύγματα που μεταχειρίζονται κάθε τόσο η φεμινιστριές, επιχείρημα, πραγματικά αποστομωτικό, είναι το γεγονός ότι στην αρχαία εποχή ζούσε ένας δολοφονικός λαός αποτελούμενος αποκλειστικά από γυναίκες, τις περιφρονες 'Αμαζόνες. Ο λαός αυτός περνούσε μια εύτυχισμένη ζωή είχε υποδειγματικούς και αυστηρούς κοινωνικούς θεσμούς κι ήταν πρόθυμοι και λεονταρότεροι στον πόλεμο, όπου είχε κερδίσει πολλές θριαμβευτικές νίκες. Κάθε φεμινίστρια λοιπόν κηρύττει γι' αυτές τις παναρχαίες προγόνους της και θεωρούσε υποχρέωσή της να κυττάει με περιφρόνηση τους άνδρες.

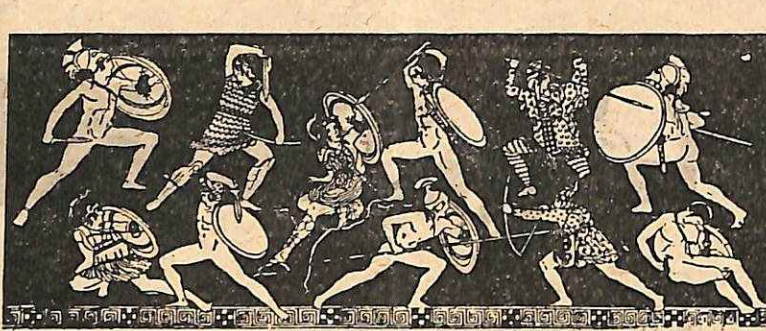
Σήμερα όμως τελειώσαν πια αυτές η υπερήφανες. Ο σοφός της Βρετανικής εταιρείας για την πρόοδο των επιστημών έρχεται με μια παράσημη θεωρία να καταφέρει ένα θανατηφόρο πλήγμα στο φεμινισμό της εποχής μας και να ταράξει τα πνεύματα με σατανικές, μα και πολύ δικαιολογημένες αμφιβολίες...

Πρώτα απ' όλα λοιπόν κάνει την έξης περιεργή ερώτησι: 'Η 'Αμαζόνες ήταν άρχαυ γυναίκες; Διχάζουν δηλαδή ριζικά με τον Ηρόδοτο, γιατί όπως είχε γνωστό ο άρχαυος ιστορικός αναφέρει ότι οι Σκυθία πολέμησαν μία φορά με κάτι γενναίους πολεμιστάς που ήταν λυγροί, όμορφοι σαν γυναίκες και άγριους... Στην αρχή λοιπόν νόμισαν ότι είχαν να κάνουν με παράξενους άνδρες εκπαιδευμένους ομορφιάς, οι οποίοι μολοντί είχαν θηλοπρόσπειρα στην εμφάνισή τους, πολεμούσαν σαν τρομεροί αγριοί του 'Αρεως'!...

Υστερα όμως από τον πόλεμο, όταν γυρίσαν στο πεδίο της μάχης για να πάρουν τ' όπλα των εχθρών τους που είχαν σκοτωθεί, είπαν κατόπιν ότι εκείνοι οι πολεμιστάδες δεν ήταν άνδρες, αλλά ωραίοις γυναικείες!...

Ο 'Αγγλος καθηγητής ωστόσο εξηγεί τον παλιό θρύλο των 'Αμαζόνων με τον αντίθετο τρόπο. Νομίζει δηλαδή πως όταν οι Σκυθία και οι 'Ελληνες έτυχε για πρώτη φορά να πολεμήσουν με ανημέριους άνδρες, πόσο μεγάλη ήταν η κατάπληξη τους που έδωσαν πολεμιστές... ξυρισμένους, ώστε πιστεύουν στην αρχή ότι ήταν γυναίκες. Όταν όμως κατάλαβαν έπειτα το λάθος τους, ο θρύλος των 'Αμαζόνων είχε κιόλας δημιουργηθεί κι όπως ήταν περιέργως διαδόθηκε παντού από στόμα σε στόμα κι από γενιά σε γενιά κι έτσι έφτασε ως τα χρόνια μας...

Μά μπορεί κανείς να παραδεχθεί και κάτι άλλο, όπως υποστηρίζει ο καθηγητής Μάιρς. Οι 'Ελληνες δηλαδή και οι Σκυθία, λοιπόν που...

ΤΑ ΕΠΙΧΕΙΡΗΜΑΤΑ ΤΟΥ ΦΕΜΙΝΙΣΜΟΥ

Η ΑΡΧΑΙΕΣ ΚΑΙ Η ΣΥΓΧΡΟΝΕΣ ΑΜΑΖΟΝΕΣ

Μία θεωρία που αναστράτωσε τις 'Αγγλίδες φεμινίστριες. 'Η άμαζόνες ήταν... άνδρες; 'Η ερυθρόδερμες άμαζόνες του Μεξικού. 'Ο γυναικείος στρατός της Δαχμενής. 'Η αντάρτικος της Νέας Γουινέας, κτλ.

Έπρεφαν άφωνα γένεια ως τιμωροί άνδρες, θέλησαν να περιγέλασουν τους ξυρισμένους εχθρούς τους κι είπαν ότι ήταν... γυναίκες!...

Κι' αλήθεια, ως σήμερα οι ιστορικοί δεν κατάφεραν να βρουν μια ικανοποιητική εξήγησι της καταγωγής των 'Αμαζόνων. Αυτός ο παράξενος λαός, που άπεταότο από ανδρείωνες κι' όμορφες γυναίκες, δεν αναφέρεται μόνο στους μυθικούς άθλους του 'Ηρακλέους, ο οποίος, όπως ξέρουμε έπρεπε να πάση τη ζώνη της 'Ιππολύτης, της βασίλισσας των 'Αμαζόνων, αλλά και σε πολλές άλλες ιστορικές εποχές. Δεν αναφέρεται ότι μία άλλη βασίλισσα των 'Αμαζόνων, η Θαληστέρα, παρούσα σιάστηκε αναστάσει στο Μέγα 'Αλέξανδρο και του δήλωσε υποταγή; Μά κι' αργότερα άκούη, όταν ο Πουμπλίου Σεξτούς ο λεγόμενος κατὰ τομήνους δάδοι δεν λέγανε ότι θύηκε πολλές 'Αμαζόνες στο στρατό του;...

Ποιά έμενε τώρα ο όμορφος λαός των 'Αμαζόνων; Πολλοί ιστορικοί αναφέρουν ότι κατοικούσαν στην Καπαδοκία, κοντά στην Θεσσαλονίκη ποταμό. 'Ο 'Ηρόδοτος όμως αναφέρει ότι ζούσαν στις όχθες της λίμνης Μαϊντίδος, στο βόρειο μέρος του Εύξεινου Πόντου. 'Αλλοι πάλι αναφέρουν ότι 'Αμαζόνες λεγόντουσαν μερικές γυναίκες της Σκυθίας που περνούσαν πάντα μία ανάντη ζωή κι' έζωσαν να πολεμούν καλύτερα κι' από τους άνδρες.

Υπάρχει ωστόσο κι' η γνώμη ότι η 'Αμαζόνες ήταν ειδίκες έβρετες, ανεξάρτητες και παντοδύναμες, που ζούσαν μέσα στους ναούς της Βαβυλώνας. Από κάποιο δέ πολιτικό ή θρησκευτικό πεπιστωτικό, αναγκάστηκαν να φύγουν από τη Βαβυλώνα και να ιδρύσουν ένα αυτόνομο έθνος, στο οποίο ζούσαν μόνο γυναίκες. Οι...

Ο καθηγητής Πέτερς δηλαδή ήθελε να πη ότι μετά τον παγκόσμιο πόλεμο άρχισε πια η βασιλεία των γυναικών. Οι άνδρες έγιναν εκφυλισθεί κατά την θεωρία του και δεν άντέχουν στις κακουχίες του πολέμου. 'Η γυναίκες όμως, με την τρελή άγάπη που...

λίγοι άνδρες που ζούσαν πρόσκαιρα από τις εχθρικές επιδρομές. 'Η Μάιρς ζώνει όπως ακριβώς κι' η άρχαυς 'Αμαζόνες κι' έχουν τους άνδρες γιά σκοτόλι το σπιτιού... 'Η 'Αμαζόνες αυτές, που άνήκουν σε παλιές φυλές 'Ερυθρόδερμων, φορούν ένα είδος περικεφαλαίας από μεγάλα πολύχρωμα φτερά, κρατούν έλαφρες δερμάτινες άσπίδες και έστρεφον στο άκρόντι του καλύτερου πρωταθλήτη. 'Αλλες πάλι κρατούν πόλο και φορούν δερμάτινους όμορφους γιά να προφυλάγανται από τα φαρμακερά βέλη των εχθρών τους...

Στη Δαχμενή επίσης, έδω και τριάντα χρόνια, ο μαύρος βασιλιάς Μπεγκάνι είχε ένα στρατό από 6.000 γυναίκες που πολεμούν με άφάνταστο ηρωισμό κατὰ των Γάλλων κατακτητών, οι οποίοι αναγκάστηκαν πολλές φορές να υποχωρήσουν μπροστά στις νικηφόρες επιθέσεις των μαύρων 'Αμαζόνων.

Μά και στη Νέα Γουινέα, η οποία περιεργή φυλή με παράξενες και πανάρχαιες έθιμα, η οποία αποτελείται μόνο από γυναίκες, άγριες κι' αμυδιφείς σαν τίγρεις. 'Η Γκαμπία, όπως λένε αυτές τις πρωτόγονες 'Αμαζόνες, είναι άντάρτικα σίτη που κάνουν επιδρομές και ρημάζουν τα χωριά των ανδρών, τρομοκρατώντας έτσι δολοφονικές περιόδες της Νέας Γουινέας.

Υπάρχουν όμως, έκτος από τις ερυθρόδερμες και τις μαύρες κίτρινες 'Αμαζόνες. Στο βόρειο Σιάμ, ζή μία πολεμική φυλή γυναικών, η 'Αμπί, που έχουν τους άνδρες σαν σκλάβους γιά τις δουλειές του σπιτιού και γιά την άναποφύ των παιδιών τους. 'Εχουν πάρει δηλαδή αυτές τη θέση τους και φροντίζουν διαρκώς με επιμέλεια και λεηλασίες να έπασχουν την συντήρησή τους. Αυτές η κίτρινες 'Αμαζόνες άποπεσμομορία του Σιάμ, την οποία δεν μπορούσαν να έξοντώσουν άκόμη οι Γάλλοι κι' όπως φαίνεται ούτε...

Τα παραδείγματα όμως του καθηγητού Πέτερς δεν σταματούν έδω πέρα. 'Ο συνήγορος του φεμινισμού δεν παραλείπει να μας θυμίσει ότι ύστερα από τον παγκόσμιο πόλεμο και κατά τον Ρωσο-

δείκνουν στα σπύ, όχι μόνο έχουν φτάσει στο σημείο να είναι ίσες στη δύναμη με τους άνδρες αλλά και ν' αντίχουν περισσότερο απ' αυτούς στον σκληρό αγώνα της ζωής. Άδριο λοιπόν δεν είναι δόλοιο άπίθανο ότι η γυναίκες θα πάρουν τη θέση των ανδρών στο στρατό κι' ότι αυτές πια θα κάνουν τους πολέμους μεταξύ τους σαν τις άρχαυς 'Αμαζόνες. Κι' ο καθηγητής Πέτερς, γιά να υποστηρίξει ακόμη καλύτερα τη θεωρία του, φέρνει διάφορα παραδείγματα από τα έθιμα και τη σύγχρονη ζωή μερικών πρωτογόνων φυλών του Μεξικού και της Μαύρης 'Ηπειρου.

Αναφέρει λοιπόν ότι η φυλή των Μάιγας του Μεξικού έχει μόνον έχουν βασιλίσσες γυναίκες, αλλά και ότι εκεί η γυναίκες είναι οι καλύτεροι πολεμιστάς που υπερσπάζουν τις κατασκευασίες τους και τα χωριά τους από τις εχθρικές επιδρομές. 'Η Μάιγας ζώνει όπως ακριβώς κι' η άρχαυς 'Αμαζόνες κι' έχουν τους άνδρες γιά σκοτόλι το σπιτιού... 'Η 'Αμαζόνες αυτές, που άνήκουν σε παλιές φυλές 'Ερυθρόδερμων, φορούν ένα είδος περικεφαλαίας από μεγάλα πολύχρωμα φτερά, κρατούν έλαφρες δερμάτινες άσπίδες και έστρεφον στο άκρόντι του καλύτερου πρωταθλήτη. 'Αλλες πάλι κρατούν πόλο και φορούν δερμάτινους όμορφους γιά να προφυλάγανται από τα φαρμακερά βέλη των εχθρών τους...

Στη Δαχμενή επίσης, έδω και τριάντα χρόνια, ο μαύρος βασιλιάς Μπεγκάνι είχε ένα στρατό από 6.000 γυναίκες που πολεμούν με άφάνταστο ηρωισμό κατὰ των Γάλλων κατακτητών, οι οποίοι αναγκάστηκαν πολλές φορές να υποχωρήσουν μπροστά στις νικηφόρες επιθέσεις των μαύρων 'Αμαζόνων.

Μά και στη Νέα Γουινέα, η οποία περιεργή φυλή με παράξενες και πανάρχαιες έθιμα, η οποία αποτελείται μόνο από γυναίκες, άγριες κι' αμυδιφείς σαν τίγρεις. 'Η Γκαμπία, όπως λένε αυτές τις πρωτόγονες 'Αμαζόνες, είναι άντάρτικα σίτη που κάνουν επιδρομές και ρημάζουν τα χωριά των ανδρών, τρομοκρατώντας έτσι δολοφονικές περιόδες της Νέας Γουινέας.

Υπάρχουν όμως, έκτος από τις ερυθρόδερμες και τις μαύρες κίτρινες 'Αμαζόνες. Στο βόρειο Σιάμ, ζή μία πολεμική φυλή γυναικών, η 'Αμπί, που έχουν τους άνδρες σαν σκλάβους γιά τις δουλειές του σπιτιού και γιά την άναποφύ των παιδιών τους. 'Εχουν πάρει δηλαδή αυτές τη θέση τους και φροντίζουν διαρκώς με επιμέλεια και λεηλασίες να έπασχουν την συντήρησή τους. Αυτές η κίτρινες 'Αμαζόνες άποπεσμομορία του Σιάμ, την οποία δεν μπορούσαν να έξοντώσουν άκόμη οι Γάλλοι κι' όπως φαίνεται ούτε...

Τα παραδείγματα όμως του καθηγητού Πέτερς δεν σταματούν έδω πέρα. 'Ο συνήγορος του φεμινισμού δεν παραλείπει να μας θυμίσει ότι ύστερα από τον παγκόσμιο πόλεμο και κατά τον Ρωσο-

σο-Πολωνικό πόλεμο, τόσο στη Ρωσία όσο και στην Πολωνία είχαν οργανωθεί δολοφονικά τάγματα από γυναίκες που πολεμούσαν πύρ τομάρη και πύρ γενναία από τους άνδρες. 'Ο 'Αγγλος καθηγητής μάλλον βεβαιώνει ότι είχε γνωρίσει τρεις 'αταγματάρχισες' δυο Πολωνίδες και μία Ρωσίδα, που είχαν πληρωθεί ή κάθε μία τους περισσότερο από δώδεκα φορές!...

Μά και κατά τον Κινέζο-Γαπωνικό πόλεμο, έδω και λίγο καιρό, έδρασαν ηρώϊκά στην Καντών λογοί δολοφονοί από Κινέζες, άρμωμένες με χειροβομβίδες και με μάσκες γιά τ' ασφυξιογόνα αέρια. Στην Κινέζικο στρατό όμως δεν υπάρχουν μόνον γυναικείες στρατιώτες, αλλά και δεκατέσσερες αεροπορίνες, από τις οποίες η μία Μουί, Κορεακής καταγωγής, θεωρείται ως ένας από τους καλύτερους 'άσους' της Κινέζικης στρατιωτικής αεροπορίας!

Η 'Αγγλίδες φεμινίστριες λοιπόν έχουν άρκετά επιχειρήματα από τ' άρθρα του καθηγητού Πέτερς με τὰ οποία μπορούν ν' άποδείξουν ότι, όχι μόνο δεν είναι ένας μύθος η άρχαυς 'Αμαζόνες, αλλά κι' ότι η παράδοσι τους συνεχίζεται άκόμη και σήμερα σ' έλες σχεδόν τις χώρες του κόσμου...

ΑΡΧΑΙΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

ΤΟ ΠΝΕΥΜΑ ΤΟΥ ΔΙΟΓΕΝΟΥΣ

Μία μέρα ο Διογένης κάθισε στη μέση του δρόμου κι' άρχισε να φωνάζει:

— 'Ανθρώποι, έλατε έδω... Έλατε έδω άνθρωποι!

Όταν μαζεύτηκαν μερικοί περιεργοί και τον ρώτησαν τι ήθελε, ο Διογένης τους απάντησε:

— Και ποιος σας φώναζε έτσι; 'Εγώ κάλεσα ανθρώπους κι' έχι καθήκοντα!...

Μία άλλη φορά σ' ένα συμπόσιο, οι συνδαιτηγμένες πείραξαν το Διογένη πετώντας του κόκκαλα και φωνάζοντας του 'σκύλο!.

Από τα πολλά σηκώθηκε τέλος κι' ο Διογένης έπάνω και— καθώς λέει ο άρχαυος γραμματικός— 'απεβόησε κατ' αυτών.

Όλοι τότε άγανακτίσαν. —Βοέ βρωμιάρι, του φώναξαν, κι' κάθεις εκεί!

—'Οτι κάνουν κι' οι σκύλοι!.. απάντησε ο κυνικός. Δεν με ενδιαφέρει σκύλο:

ΤΙ ΕΙΝΕ ΣΥΖΥΓΟΣ;

Ερώτησαν μία 'Αμερικανίδα καθηγήτρια να διατυπώσει τη γνώμη της γιά τον άνδρα ως σύζυγο. Κι' αυτή συνόψισε τὰ πορίσματα της εικοσαετούς συζυγικής πείρας της ως έξης:

—'Ο σύζυγος—έλεπε—είναι επίμονος. Είναι ζηλότυπος. Είναι φιλόποτος. Μουρμουρίζει διαρκώς. Βρίσκει παντού έλλείψεις. 'Εχει υπάνστητες πρόχειρες δικαιολογίες. Είναι τρομερά υποκριτής. Είναι έξω από το σπύ γλυκομίλητος. Είναι άρροφος στους τρόπους, όταν δεν τον βλέπουν άλλοι, έκτος από τη σκιά του. Είναι δύσπιστος. 'Επιμένει σε ένα καθήκον. Και τέλος έλη τη νύχτα ροχαλίζει!...

Κι' έστειλε να φωνάζουν το Ναυπόθ το Σβρο. 'Ο Ναυπόθ ήταν ένας νέος έλκοσι χρόνων με όμορφο πρόσωπο και γεμάτος νεύρησι.

Για βασίλισσα του είπε:

—'Η βασίλισσα θέλει τ' άμπελι σου. Θα το σκεπάσω με χρυσά νομίσματα και με πολύτιμα πετράδια, που θα τὰ πάσης μαζύ σου στην πατρίδα σου. Κι' έτσι έλ-

ΑΓΓΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ OSCAR WILDE

Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΤΗΣ ΩΜΟΡΦΙΑΣ

Από το μαρμαρένιο δώμα της, η βασίλισσα κυττάσε το γελαστό ποταμό που άπλωνόταν γύρω απ' το παλάτι της.

Οι ποταμοί βόσκουν τον μαλιών της πλαισιώνανε τη χλωμάδα του προσώπου της. Σαν πρσινα σερεπετά, κομψάματα σμαράγδινα σκιρτούσαν στις ανταύγειες του δειλινού. Πολύτιμα πετράδια ποτίζονταν τὰ δάχτυλα των μακρών λευκών χειρών της, και μέσα στην αστραπύβολη όμορφιά της, έμοιαζε σαν ένα είδωλο με γαλόπερο.

Έξωσνα αναστέναζε κι' ο βασιλιάς. 'Αχάμπ τη ρώτησε:

—'Ω, Βασίλισσα της 'Ωμορφιάς, γιατί αναστενάζεις; Μήπως υπάρχει τίποτε άπάνω στη γη και κάτω από τους ούρανους που δεν το έχεις και ή καρδιά σου το έπνυμαι;

Με φωνή άρχη και λαγγινένη, η βασίλισσα μίλησε και είπε:

—'Ω, Βασιλιά, είναι άλήθεια πως έγω όσα μπορεί να δώση η γη, το χρυσάφι, τὰ πολύτιμα πετράδια, τους ασπυροκέντητους χιτώνες, τους πορφυρένιους μαζύδες, τὰ μαρμαρένια παλάτια γεμάτα χορεύτριες και σκλάβους. Ναι, τὰ έγω όλα αυτά. 'Η όμορφιά μου, μού δίνει την παντοδυναμία κι' έλοι οι άνθρωποι είναι σκλάβοι μου, και σύ ο ίδιος, ω Βασιλιά, πέφτετε μπροστά μου στη σκηνή, αν είσαι ο 'Αχάμπ, ο μονάρχης της Συρίας. Μά στην πόρτα του παλατιού μου άπλώνεται ένα άμπελι με πράσινα φύλλα, όπου φωλιάζουν τὰ περιστέρια, κι' αυτό τ' άμπελι είναι έλλοι. Νά γι' αυτό αναστενάζω, ω Βασιλιά!

Μην αναστενάζεις πια, ω 'Ιεζαμπέλ, απάντησε, ο 'Αχάμπ, —γιατί χωρίς άλλο τ' άμπελι με τὰ πράσινα φύλλα, όπου φωλιάζουν τὰ περιστέρια, θα γίνη διπλό σου. Είναι τ' άμπελι του Ναυπόθ, που είναι ο σμαρμαφόρος υιός ο φίλος, ο πιο αγαπημένος της καρδιάς μου, γιατί δυο φορές, μού έχει σώσει τη ζωή.

Κι' έστειλε να φωνάζουν το Ναυπόθ το Σβρο.

Ο Ναυπόθ ήταν ένας νέος έλκοσι χρόνων με όμορφο πρόσωπο και γεμάτος νεύρησι.

Για βασίλισσα του είπε:

—'Η βασίλισσα θέλει τ' άμπελι σου. Θα το σκεπάσω με χρυσά νομίσματα και με πολύτιμα πετράδια, που θα τὰ πάσης μαζύ σου στην πατρίδα σου. Κι' έτσι έλ-

λο άμπελεις σε πλούτη ή σε τιμμές, θα τὰ έχεις, γιατί ή βασίλισσα θέλει να γίνη δική της τ' άμπελι σου.

—'Ω, βασίλισσα, απάντησε ο Ναυπόθ, τ' άμπελι μου ήταν των πατέρων μου κι' αυτό είναι, ότι έκληρονόμησα απ' αυτούς. Δεν θα μπορούσα να το χωρισθώ ούτε γιά όλους τους θησαυρούς του κόσμου.

—'Ω, βασίλισσα, —είπε τότε η 'Ιεζαμπέλ—τ' άμπελι είναι δικό του και δεν πρέπει να τού το πάρουμε. Άφθαι τον να φύγη ειρηνικά.

Ο βασίλιάς βγήκε έξω και ο Ναυπόθ τον ακολούθησε.

Μά αργότερα την ίδια μέρα, η 'Ιεζαμπέλ προσκάλεσε τον Ναυπόθ, ο οποίος παρουσιάστηκε μπροστά της. Τού είπε:

—'Ελα να κάτσης δίπλα μου σ' αυτό το θρόνο που είν' από γουάσι κι' έλεφαντόδοντο.

Όταν ο βασίλιάς είδε κατάκατο και άμφορο τον πύ άγαπημένο του φίλο που τον είχε σκεπώσει με το γέρι του, ή μανία του τον άσπασε και ή καρδιά του πλημμύρισε από τυφεί, και ή άγνία του έσπρινε την ψυχή.

—'Ω, Ναυπόθ, φίλε πύ, άγαπημένε της καρδιάς μου, που δυο φορές μού έσωσες τη ζωή, σε σκοτώσα με τὰ ίδια μου τὰ χέρια και τὸ αίμα που τὰ βάφει είναι τὸ αίμα της νέας σου καρδιάς. Τι μπορεί να κάνω γιά να γίνη τὸ αίμα σου δικό μου και να βεσθώ κατάνοτος κι' αμάρτοτος, στις πλάμες στη θέσι τη δική σου!

Οι θάηνοι του γέμν, τις τάλεις του παλατιού και ή θλίψη του βασάνιζε την ψυχή.

Μά ή βασίλισσα 'Ιεζαμπέλ χαμοέλασε α' ένα χαμόγελο άλλοκατο και πρυφορό. Με τὰ φωνή χαϊδευτική και γλυκερά, σαν τη λαλοκαριόλικη αύρα μού τον βραδυνό αέρα, είπε στον 'Αχάμπ:

—'Ω, Βασιλιά, οι θάηνοι είναι μάστοι και τὰ δάκρυα περσιτά. Θα έπρεπε ίσως πύ πολύ να χαίρεσαι τώρα γιατί τ' άμπελι με τὰ πράσινα φύλλα, όπου φωλιάζουν τὰ περιστέρια είναι δικό μου...

—'Ω, βασίλισσα, απάντησε ο Ναυπόθ, —αυτός ο θρόνος που είναι από χρυσάφι κι' έλεφαντόδοντο είναι του 'Αχάμπ, μονάρχης της Συρίας και μόνο ο βασίλιάς μπορεί να κάτσει δίπλα σου.

—Είμαι ή 'Ιεζαμπέλ, ή βασίλισσα και σε διατάζω να καθίσεις.

Και κάθισε δίπλα της στο θρόνο που ήταν από χρυσάφι κι' έλεφαντόδοντο.

Τότε ή βασίλισσα είπε στο Ναυπόθ:

—'Αδειασε αυτό το ποτήρι που είναι σκαλισμένο σ' ένα μόνον άμείωστο.

—Είν' το ποτήρι του 'Αχάμπ, βασίλισσα της Συρίας, απάντησε ο Ναυπόθ, —και κανείς άλλος, έκτος απ' το βασίλιά, δεν μπορεί να πη απ' αυτό το ποτήρι.

Και ο Ναυπόθ, άδειασε το ποτήρι το σκαλισμένο σ' ένα μόνον άμείωστο.

—Είμαι πεντάμορφη, —έκανε ή βασίλισσα. —Καμία γυναίκα δεν είναι τόσο ωραία σαν κι' εμένα. Φίλησέ μου τὰ χείλη!...

—Είμαι ή γυναίκα του 'Αχάμπ, βασίλισσα της Συρίας, απάντησε ο Ναυπόθ. —Κανείς, έκτος από το βασίλιά, δεν μπορεί να φιλήσει τὰ χείλη σου.

—Είμαι ή 'Ιεζαμπέλ, ή βασίλισσα, και σε διατάζω να με φιλήσεις.

Κι' έπιασε τὰ χέρια της γύρω απ' το λαιμό του νέου, έτσι που να μη μπορεί να της ξεφύγη. 'Επειτα φώναξε δυνατά:

—'Αχάμπ! 'Αχάμπ!

Ο βασίλιάς άκουσε τις φωνές της κι' έτρεξε μέσα γιά να δη τὰ χείλη του Ναυπόθ άπάνω στα χείλη της βασίλισσας. Έστρελλαμένος από τη μανία του, πέρασε με τη λόγχη πέρα γιά πέρα το κορμί του Ναυπόθ του Σβρο, έτσι που ή υπερμάνις πλάτες κοκκίνισαν απ' το αίμα, και πέθανε άμέσως.

Όταν ο βασίλιάς είδε κατάκατο και άμφορο τον πύ άγαπημένο του φίλο που τον είχε σκεπώσει με το γέρι του, ή μανία του τον άσπασε και ή καρδιά του πλημμύρισε από τυφεί, και ή άγνία του έσπρινε την ψυχή.

—'Ω, Ναυπόθ, φίλε πύ, άγαπημένε της καρδιάς μου, που δυο φορές μού έσωσες τη ζωή, σε σκοτώσα με τὰ ίδια μου τὰ χέρια και τὸ αίμα που τὰ βάφει είναι τὸ αίμα της νέας σου καρδιάς. Τι μπορεί να κάνω γιά να γίνη τὸ αίμα σου δικό μου και να βεσθώ κατάνοτος κι' αμάρτοτος, στις πλάμες στη θέσι τη δική σου!

Οι θάηνοι του γέμν, τις τάλεις του παλατιού και ή θλίψη του βασάνιζε την ψυχή.

Μά ή βασίλισσα 'Ιεζαμπέλ χαμοέλασε α' ένα χαμόγελο άλλοκατο και πρυφορό. Με τὰ φωνή χαϊδευτική και γλυκερά, σαν τη λαλοκαριόλικη αύρα μού τον βραδυνό αέρα, είπε στον 'Αχάμπ:

—'Ω, Βασιλιά, οι θάηνοι είναι μάστοι και τὰ δάκρυα περσιτά. Θα έπρεπε ίσως πύ πολύ να χαίρεσαι τώρα γιατί τ' άμπελι με τὰ πράσινα φύλλα, όπου φωλιάζουν τὰ περιστέρια είναι δικό μου...

—Είμαι ή 'Ιεζαμπέλ, ή βασίλισσα και σε διατάζω να καθίσεις.

Και κάθισε δίπλα της στο θρόνο που ήταν από χρυσάφι κι' έλεφαντόδοντο.

Τότε ή βασίλισσα είπε στο Ναυπόθ:

—'Αδειασε αυτό το ποτήρι που είναι σκαλισμένο σ' ένα μόνον άμείωστο.

—Είν' το ποτήρι του 'Αχάμπ, βασίλισσα της Συρίας, απάντησε ο Ναυπόθ, —και κανείς άλλος, έκτος απ' το βασίλιά, δεν μπορεί να πη απ' αυτό το ποτήρι.

κλήρες βιβλιοθήκες. Γράψ
«Οικογένειαν», Δέκα 7, 'Αθή

Φιλοῦνται παρ' αὐτοῖς, ὡς
παραφωρὰ καὶ λαχτάρα.

Ο άναρχικός φοιτητής 'Ι-
δάν Πέτροβιτς θημάτιζε
νευρικά μέσ' στὸ στεγνὸ καὶ
τρισκότευτο κελλί του καὶ στὴ
σκληρὴ του μορφή ἦταν ζω-
γραφισμένη ἡ ἀγωνία. Αὐτὸς
ποὺ μὲ μιὰ ἐξαιρετικὴ ψυχραι-
μία ἀκουσε τὴν τρομερὴ του
καταδίκη, αὐτὸς ποὺ μὲ ἀξι-
οθαύμαστη ψυχικὴ γαλήνη πε-
ρίμενε νάρθη ἢ σιγμὴ ποὺ θὰ
τὸν πῆγαιναν νὰ τὸν κρεμά-
σουν, γιατί τὸλμησε νὰ ἐπι-
βουλευθῇ τὴν ἄγια ζωὴ τοῦ
Τσάρου, αὐτὸς ποὺ περιφρο-
νοῦσε τ' ἀγαθὰ τῆς ζωῆς καὶ
τὸν θάνατον ἀνέμοι γιὰ τὴν
ἰδέαν, ἦταν τώρα πελιδνὸς
κ' ἔτρεμε σύγκορμος σὺν κα-
λάμ' ποὺ τὸ δέρνει ἡ ἀγρία
θύελλα...

—Χίλιες φορές προτιμώτε-
ρο νὰ μὲ κρεμούσαν!... φώνα-
ξε ἔξαφνα. Χίλιες φορές προ-
τιμώτερο καὶ γιὰ μένα καὶ γιὰ
κείνους!... Προπαντὸς γιὰ κεί-
νους, ποὺ μ' ἔφεραν στὸν κό-
σμο, καὶ ποὺ τόσο σκληρὰ τοὺς
δασανίζω... Ὁ μεγαλόκαρδος
πατερούλης τῆς ἁγίας Ρωσί-
ας, — συνέχισε θημάτιζοντας
νευρικά ὁ 'Ιδάν — ὁ Τσάρος
μοῦδωσε χάρι!... Ἀδριο κ' ἔ-
λας θὰ μὲ πάρουν ἀπὸ δὴ μὲ-
σα γιὰ νὰ μὲ πᾶνε στὴν Σιβη-
ρία, ἔχει πού οἱ ζωντανοὶ πε-
θαμένοι παρακαλοῦν τὸν Θεὸ
νὰ στείλῃ τὸν θάνατον καὶ νὰ
τοὺς λυτρώσῃ!... Οἱ ἀνάν-
δροι! Ἐκδικοῦνται ἔτσι τοὺς
ἀθώους!... Δυστυχισμένε μου
πατέρα!... Γλυκεῖά μου μα-
νοῦλα!... Πῶσο σκληρὰ, ἀδελ-
φί μου, σὰς τυραννῶ!... Σὲ τί
μπορεῖτε νὰ εὐθύνεσθε σέε, ἂν
ὁ γυιὸς σας, γιὰ μιὰ ἰδέαν, πε-
ριφρονεῖ τὴν ζωὴ καὶ τὸν θά-
νατο;...

Ὁ 'Ιδάν ἔπαψε νὰ περπα-
τᾷ. Στάθηκε μιὰ στιγμὴ σκε-
φτικός, κ' ὕστερα κάθησε πλά-
γι στὸ κρεβάτι του καὶ, θγά-
ζοντας τὸ μολύδι του, ἔγραψ-
πάνω σ' ἓνα χαρτί τὰ ἑξῆς:

«Πολυαγαπημένοι μου γονεῖς,
Μοῦ χάρισατε τὴ ζωή!... Αὐ-
ριο — τὴν ὥρα θὰ τὴ σημειώσῃ
ἐδῶ ὁ κ. διευθυντὴς τῆς φυλα-
κῆς — μισὴ ὥρα προτοῦ νὰ φύ-
γω μὲ συνοδεία γιὰ τὴ Σιβηρία,
θὰ ἐπιτρέψουν νάρθη ὁ ἓνας ἀπὸ
σᾶς, μόνον ὁ ἓνας, νὰ μ' ἀποχαι-
ρετήσῃ. Τὴ σκληρὴ αὐτὴ ἐκλογὴ
δὲν βαστάει ἡ καρδιά μου νὰ τὴν
κάνω ἐγώ... Κάμετέ τὴν μόνου
σας... Σὰς σφιγγῶ λοιπὸν μὲ λα-
χάρα στὴν ἀγκαλιά μου καὶ σὰς
ἐχθροὶ νὰ βοηθῇ τὴν δύναμι ἐ-
κείνη τῆς ψυχῆς ποὺ κροῖάζεται
σὲ τέτοιες περιστάσεις...
Σὰς γλυκοφιλῶ. 'Ιδάν».

Ὅταν τὸ τελείωσε τὸ γράμ-
μα του, τὸ διάβασε, τὸ ξανα-
διάβασε, ἔκανε κάτι νὰ διορ-
θώσῃ, κάτι νὰ συμπληρώσῃ,
τὸ θεώρησε ὅμως περὶ τοῦ καὶ,
τραβώντας πρὸς τὴν πόρτα, τὸ
παρέδωσε στὸν δεσμοφύλακα,
ποὺ τὸν ἐπέβλεπε διαρκῶς ἀ-
πὸ τὸ μικρὸ σιδεροφραγμένον
παραθυράκι τῆς. Ὑστερὰ ἀρ-
χισε νὰ θημάτιζῃ πάλι, μέσ'

ΡΩΣΣΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ ΜΑΞΙΜ ΓΚΟΡΚΥ

ΜΕΣΑ ΣΤΗ ΦΥΛΑΚΗ...

στὸ κελλί του, σφουρίζοντας σι-
γὰ ἓναν παλὸ ἀσκόπο...

Τὴν ἄλλη ἡμέρα, τὸ πρωῒ
μιὰ ἡλικιωμένη γυναῖκα ἔφα-
σε τρεκλίζοντας μπρὸς στὴν
πόρτα τῆς φυλακῆς. Τὸ σκε-
λετωδὲς πρόσωπό της, ἦταν
κατακίτρινο ἀπ' τὴν ἀγρύπνια
καὶ τὰ μισόδυστα μάτια της
εἶχαν κοκκινίσει ἀπ' τὸ κλάμα.

— Ἦρθα νὰ δῶ τὸν γυιὸ
μου 'Ιδάν Πέτροβιτς Σμυρ-
νόφ! εἶπε μὲ μιὰ ραγισμένη
φωνή, ποὺ μόλις ἀκουγόταν.
Ὁ ἀρχιφύλακας τῆς ἐπέτρε-
ψε νὰ μπη μέσα κ' ἔνας δε-
σμοφύλακας τὴν ὠδήγησε στὴν
αἴθουσα τῶν συνεντεύσεων. Ἐ-
κεῖ, τὴν ἄφησε κ' ἔφυγε. Μό-
νη, στὴν εὐρύχωρη ἐκείνη αἴ-
θουσα, ἡ Μαρία Στεφανόφσκα
περίμενε τὴν στιγμὴ ποὺ θὰ
παρουσιαζόταν ὁ γυιὸς της.

Ἦθελε ὅχι μόνον νὰ τὸν ἰδῇ
ἀλλὰ καὶ νὰ τὸν σφίξῃ στὴν
ἀγκαλιά της, νὰ τὸν γεμίσῃ
φιλία, νὰ τοῦ μιλήσῃ, νὰ κλά-
ψῃ μαζί του, νὰ τὸν παρηγο-
ρήσῃ καὶ νὰ παρηγορηθῇ. Ἡ
ὥρα περνοῦσε ὅμως καὶ κα-
νεὶς δὲν φαινόταν στὴν ἔρη-
μὴ ἐκείνη αἴθουσα. Κάθε στιγ-

□ □ □ ΟΙ ΜΕΓΑΛΟΙ ΜΟΥΣΙΚΟΙ □ □ □

Ὁ πρῶν πρωθυπουργὸς τῆς Πολωνίας Παντερέφσκυ, ὁ μεγαλὲς
παιανίστας τῆς ἐποχῆς μας, εἰς νεανίαν ἡλικίαν.
(Πορτραῖτο τοῦ σερ 'Αλμα Ταντέμα).

ταδίων.

Μὲ μάτια πεταγμένα ἔξω
ἀπ' τὰς κόγχες τοὺς καὶ κα-
τακόκκινα, μὲ χαρακτηριστικὰ
ἀλλοιωμένα, ποὺ ἔδιναν στὸ
πρόσωπό της μιὰ ἀπαίσιαν ἔκ-
φρασι, ἡ Μαρία Στεφανόφσκα,
καθὼς ἔβγαλε τὴν κραυγὴ ἐ-
κείνη ποὺ ἔκανε νὰ ριγίσουν
ἀνέμοι κ' οἱ τοῖχοι, ἀνοίξε τὰ
χέρια της, ἄφησε τὰ γόνατά
της νὰ λυγίσουν καὶ σωρῆ
στῆκε βαρεῖα κάτω στὸ πά-
τωμα.

Τὴν στιγμὴ ἀκριβῶς ἐκείνη
οἱ δεσμοφύλακες ἔβγαλαν ἀπ'
τὸ κελλί του τὸν 'Ιδάν γιὰ νὰ
τὸν ὀδηγήσουν κοντὰ στὴν μη-
τέρα του.

Ὁρσε πολλὲς ὁ δυστυχισμέ-
νος κατάδικος περίμενε μὲ μιὰ
φρεντὴ ἀγωνία ποὺ τοῦ σπά-
ραζε τὴν καρδιά τὴν στιγμὴ
ποὺ θὰ τὸν εἰδοποιούσαν ὅτι ὁ
ἓνας ἀπ' τοὺς γονεῖς του εἴ-
χε ρθεῖ στὴ φυλακὴ. Εἶχε λό-
γους ν' ἀμφισβᾷται ἂν θὰ τὸν
ἄφιναν πραγματικὰ νὰ τὸν
δῇ...

Τώρα, ἀνάμεσα στοὺς λογ-
χοφόρους δεσμοφύλακας προ-
σταθεῖς νὰ διαδίσῃ μὲ σταθε-
ρὸ δῆμα μὰ δὲν τὰ κατὰφε-
ρνε. Ποῖον τάχα θὰ συναντούσε,
τὸν πατέρα του ἢ τὴν μητέρα
του; Καὶ λογάριζε ἀνέμοι
πὺς μισὴ ὥρα δὲν ἦταν καθό-
λου ἀρκετὴ γιὰ μιὰ τελευταία
συνάντησι πρὶν ἀπὸ ἓναν σχε-
δὸν ἰσόδιον ἀποχωρισμῶν. Προ-
χωροῦσε κ' ἦταν ὑποχρεωμέ-
νος νὰ χερί διαρκῶς πάλιν
στὴν καρδιά του, ποὺ σκιρ-
τοῦσε ἀπὸ μὴ ἀπέραντη κ' ἀ-
συχράτη λαχτάρα. Τέλος,
στάθηκε μαζί μὲ τοὺς δεσμο-
φύλακες μπρὸς σὲ μιὰ τερά-
στια πόρτα διφυλλή. Τὴ στιγ-
μὴ αὐτὴ δὲν μπορούσε πειὰ νὰ
κρατηθῇ κ' ἔκλεισε τὰ μάτια
του. Ἐπειτα ἄκουσε τὴν πόρ-
τα ν' ἀνοίγῃ καὶ, κάνοντας ἔ-
να δῆμα μπροστά, ἀνοίξε μὲ
λαχτάρα τὰ μάτια του.

— Ἄ!... ἔβγαλε μιὰ φω-
νὴ τρόμου κ' ἔκανε νὰ τρέξῃ
ν' ἀγκαλιάσῃ τὴν μάνα του,
ποῦ...

Μὰ οἱ φύλακες τὸν ἄρπαξαν
ἀπ' τὰ μπράτσα καὶ τὸν σβέ-
κον καὶ δὲν τὸν ἄφιναν νὰ κά-
νῃ τὴν παραμικρότερη κίνησι.
Ἀπελπισμένος, μὴν μπορῶν-
τας νὰ ξεφύγῃ ἀπ' τὰ χέρια
τοὺς, μὴ ξέροντας ἂν ἡ μητέ-
ρα του ἦταν ἀπλῶς λιποθυμι-
σμένη ἢ πεθαμένη ἄρχισε νὰ
φωνάζῃ:

— Κακοῦργοι!... δὲν βλέ-
πετε!... Ἀφήστε με... Ἀφή-
στε με νὰ πάω κοντὰ της... Ἀ-
φήστε με νὰ τὴν περιποιή-
θω.

Οἱ φύλακες, ὅμως, ἀσυχλί-
νητοι, πιστοὶ στὸ καθήκον
τοὺς, ἔνα ἐντελῶς ἀνίπαρκο
καθῆκον ποὺ μόνον τοὺς κείνῃ
τὴ στιγμὴ ἐπέβαλλαν στὸν ἑαῦ-

— Ἄ!... ἔβγαλε μιὰ φω-
νὴ τρόμου κ' ἔκανε νὰ τρέξῃ
ν' ἀγκαλιάσῃ τὴν μάνα του,
ποῦ...

Μὰ οἱ φύλακες τὸν ἄρπαξαν
ἀπ' τὰ μπράτσα καὶ τὸν σβέ-
κον καὶ δὲν τὸν ἄφιναν νὰ κά-
νῃ τὴν παραμικρότερη κίνησι.
Ἀπελπισμένος, μὴν μπορῶν-
τας νὰ ξεφύγῃ ἀπ' τὰ χέρια
τοὺς, μὴ ξέροντας ἂν ἡ μητέ-
ρα του ἦταν ἀπλῶς λιποθυμι-
σμένη ἢ πεθαμένη ἄρχισε νὰ
φωνάζῃ:

— Κακοῦργοι!... δὲν βλέ-
πετε!... Ἀφήστε με... Ἀφή-
στε με νὰ πάω κοντὰ της... Ἀ-
φήστε με νὰ τὴν περιποιή-
θω.

τό τους, δὲν τὸν ἄφιναν...

— Μὰ γιατί δὲν μ' ἀφίνετε,
ἄθλιοι;

Τότε ἓνας κοκκινωτρίχης φύ-
λακας μὲ ἄχρωμα μάτια τοῦ
εἶπε, γιὰ λογαριασμὸ ἰσως καὶ
τῶν ἄλλων ποὺ δὲν μιλοῦσαν:

— Πρέπει νάρθη ὁ γιατρός!...
Αὐτὴ εἶν' ἡ τάξι! Λοιπὸν, μὴ
σκοῦζεις καὶ δέρνεσαι.

— Μητέρα μου, μητερούλα
μου, ἀγαπημένη μου μητέρα...
ἔγχε τάχα ἡ πέθανες;... Ὁρ-
νοῦσε πικρὰ ὁ 'Ιδάν καὶ λυγ-
μοὶ ἀναταράζανε τὸ στῆθος
του.

Ἦταν πειὰ τελείως ἐκμυ-
δενισμένος.

Ὁ γιατρός τῆς φυλακῆς ἔ-
φτασε σὲ λίγο κ' ἄρχισε νὰ
δίνῃ τὴς πρώτες βοήθειες στὴν
δυστυχισμένη γυναῖκα.

Δὲν εἶνε τίποτα! εἶπε.
Μιὰ ἀπλὴ λιποθυμία... Ὁ
πέρσῃ.

Ὁ 'Ιδάν ὀρισκόταν τώρα
πάνω ἀπ' τὴν μητέρα του καὶ
δοῖτοσε τὸν γιατρὸ στὴς προ-
σταθείς του γιὰ νὰ δώσῃ ζωὴ
στὸ ἀκίνητο καὶ ψυχρὸ ἐκεῖνο
σῶμα.

Μὰ τὴ στιγμὴ ἀκριβῶς ποὺ
ἡ μητέρα του συνεισέχταν, ὁ
ἐπικεφαλῆς τῶν δεσμοφυλά-
κων τὸν ἔπιασε ἀπ' τὸ χέρι
καὶ τοῦ εἶπε:

— Ἡ ὥρα πέρασε... Πάμε!

Ὁ 'Ιδάν ἀγκάλιασε τὴν μη-
τέρα του καὶ τὴν φίλησε. Ἡ
φτωχὴ γυναῖκα, ἡ ἁπλοῦς ἐκεῖ-
νη τὴ στιγμὴ ἀκριβῶς ἀνοίγε
τὰ μάτια της, βλέποντας, ἔξα-
φνα, τὸν γυιὸ της μπροστά
της ἄρχισε νὰ φωνάζῃ:

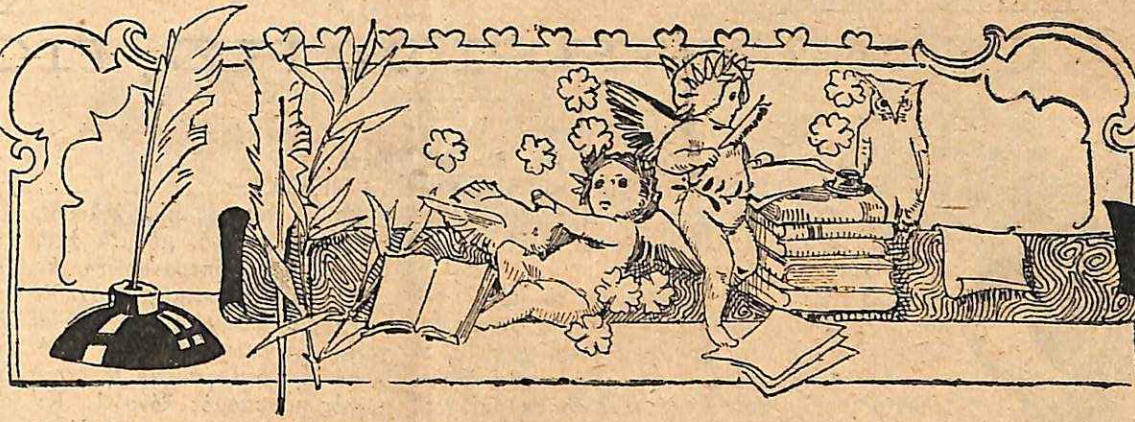
— 'Ιδάν μου! παιδί μου!...
ζωή μου!... κ' ἔκανε ν' ἀνα-
συχώσῃ νὰ τὸν ἀγκαλιάσῃ.

Μὰ οἱ φύλακες, μὲ μιὰ ἀ-
πάνθρωπη βαναυσότητα, τὸν
τραβήσανε ἀπ' τὴν ἀγκαλιά
της καὶ τὸν σύρανε ἔξω ἀπὸ
τὴν αἴθουσα.

— Μάνα μου! γλυκεῖά μου
μάνα... ὠλόλυξε ὁ 'Ιδάν κ' ἡ
φωνὴ του ἔσβυσε σὲ λίγο στοὺς
μακρυνὸς διαδρόμους τῆς φυ-
λακῆς.

Ἦταν τόσο σκληρὸ κ' ἀπό-
τομα τὸ χτύπημα αὐτὸ γιὰ τὴν
καρδιά της πονεμένης μάνας,
ὥστε δὲν μπόρεσε νὰ θαστά-
ξῃ. Ἡ ἀδύνατη, ἡ πολυδάσα-
νισμένη τῆς καρδιάς ῥάχισ.

Κ' ἡ μάνα ἡ φτωχὴ πέθανε
σὲ λίγο στὰ χέρια τοῦ για-
τροῦ. Πάνω στὸ κέρινο πρό-
σωπό της ἀπλώθηκε ἓνας
σκληρὸς μορφασιμὸς ὑπερτάτης
δδύνης... ποὺ ἔμοιαζε σὺν μιὰ
αἰώνια κατάρρα γιὰ τὴν κακία
τῶν ἀνθρώπων...

Γὰ ωραιότερα

Ἱστορικὰ Ἀνέκδοτα

Πῶς βγήκε ὁ Βερανζέρους ἀπὸ τὴν ἀφάνεια. Ἡ προστασία τοῦ Λουκιανῶν Βοναπάρτου. Τί
γράφει σχετικῶς ὁ ἴδιος ὁ ποιητής. Τὸ πάθημα ἐνὸς ξενοδόχου. Ὁ πρῶν γαῖδαρος...
πρίγκιψ διάδοχος. Τὰ χαρακτηριστικώτερα ἀνέκδοτα τοῦ Διογένη, κτλ.

Ὁ Γάλλος ποιητὴς Βεραν-
ζέρους ὀφείλει τὴν ἀναγνώρισί
του καὶ τὴν ἀφάνεια σ' ἓνα
ἐντελῶς ἀπροσδόκητο περι-
στατικό.

Ἰδοὺ τί γράφει σχετικῶς ὁ
ἴδιος.

«Τὸ 1803 εἶχα μιὰ τέτοια
ἐλλειψὶ σοδαρῆς ἀπασχολή-
σεως, ὥστε, γιὰ ν' ἀπο-
φύγῃ τὴν πλῆξι, καθόμουν
καὶ σιγουργόσκα ἀσκόπως,
χωρὶς κἂν γνώσεις σιγουργι-
κῆς.

Μιὰ μέρα, λοιπὸν, σκέφτη-
κα νὰ βάλλω σ' ἓνα φάκελλο
τοὺς στίχους μου ἐκείνους καὶ
νὰ τοὺς στείλω στὸν ἀδελφὸ
τοῦ πρώτου ὀπάτου, τὸ Λουκι-
ανὸ Βοναπάρτη, ζητώντας του
τὴν προστασία του. Ἡμεῖς
φτωχοὶ κ' ἄγνωστοι καὶ εἴ-
γα ἀποτύχει τόσες φορές σὲ
ἄλλες μου ἐπιχειρήσεις, ὥστε
δὲν ἔλπιζα οὔτε στὴν ἐπιτυχία
τοῦ διαδήματός μου αὐτοῦ.

Σὲ λίγες μέρες μετὰ τὴν ἀ-
ποστολὴ τοῦ γράμματός μου,
εἰδοποιήθηκα, πρὸς μεγάλην
μου ἐκπλήξι νὰ παρουσιασθῶ
μπροστά στὸ Λουκιανὸ Βονα-
πάρτη.

— Εἰσαι σὺ ὁ ποιητής;
μὲ ρώτησε μόλις μὲ εἶδε.

Δὲν ἔξρω ἂν εἶμαι ποιη-
τής, ἀπάντησα ἐγὼ δειλά.
Πάντως εἰμ' ἐγὼ ἐκείνος ποὺ
σὰς ἔστειλε κάποιους νεανι-
κοὺς στίχους τοῦ.

Μὴν εἰσθε τόσο μετρού-
φρον, νέε μου, μοῦ εἶπε. Τὴν
ἐπὶ ὥστε ἔκανε χρυσὲς δου-
λειές. Μετὰ λίγα χρόνια εἴ-
γε κερδίσει πολλὰ γοημενὰ
καὶ τότε σκέφτηκε νὰ ἐπε-
κτείνῃ τὸ ξενοδοχεῖο του, νὰ
τὸ ἐπισκευάσῃ καὶ νὰ τὰ με-
τανομάσῃ σὲ «Ξενοδοχεῖο τοῦ
Πρίγκιπος Διαδόχου», ἀναθέ-
τοντας τὴν διεύθυνσί του σὲ
γιό τοῦ.

Τὴν ἴδια ὁμοῦ ἐποχὴ ἔνας

Μὰ ἐκεῖνο ποὺ μ' ἔκαμε νὰ
τὰ γάσω κυριολεκτικὰ ἦταν ἔ-
να ἔγγραφο ποὺ ἔλαβα σὲ λί-
γες μέρες μὲ τὸ ὅποιο μοῦ πα-
ρεῖχετο τὸ δικαίωμα νὰ πα-
ρουσιάζωμαι κάθε μῆνα καὶ νὰ
ἐξοφλῶ τὸ μισθὸ τοῦ κ. Λου-
κιανῶν ἀπὸ τὸ ἴνστιτούτο, τοῦ
ὁποίου ἦταν μέλος.

Μεγαλειότερη ἐνθάρρυνσι καὶ
προστασία ἀσφαλῶς δὲν ξανα-
ὄρηκε ποτὶ ποιητής.

Λίγες λέυγες ἔξω ἀπὸ τὴ
Βιέννη ὑπῆρχε μέχρι πρὸς ἐ-
τὼν ἓνα ξενοδοχεῖο μὲ τὸν εὐ-
τράπελο τίτλο «Ξενοδοχεῖο τοῦ
Γαῖδαρου».

Ὁ Διευθυντὴς του κάποιος

«Ξενοδοχεῖο» τοῦ

πρίγκιπος Διὰ δό-
χου, πρῶτον γαῖδα-
ρου!

Ἡ ἐφημερίδα ἀπὸ τὴν ὁ-
ποία παίρνομε τὸ ἀνέκδοτο
αὐτὸ δὲν ἀναφέρει ἂν ὁ τίτλος
αὐτὸς συνετέλεσε ὥστε νὰ ξα-
ναγυρίσῃ ἡ πελατεία στὸν
πρῶτον γαῖδαρο πρίγκιπα
Διάδοχο.

Ὁ μέγας κινεζικὸς φιλόσο-
φος Διογένης εἶχε καταστήσει
ὁ χαρακτηριστικώτερος τύπος
τῶν Ἀδηνῶν. Ἀλήθεια, τει-
νίλης, ἀνοικονόρετος καὶ
ὀρθώματος, τριγυρῶν στοὺς
δρόμους καὶ κορόιδευε τοὺς
πάντας καὶ τὰ πάντα. Ἔτσι
τὴ σχολὴ τοῦ Εὐκλείδους τὴν
ἔλεγε γολή, τὴ διατριβὴ
τοῦ Πλάτωνος «κατατριβὴ»,
τοῦ Διονυσίου ἀγῶνας
Διονυσιακῆς μπλόφας, τοῦ
δημαγωγικοῦ «σοφιστικοῦ»
καὶ τὸ Σωκράτη «μουρλό».

ΟΥΓΓΡΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

Ο ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΠΟΝΟΣ

δ ό κ τ ω ρ Κώντ, ένας απ' τούς πιδ διακεκρι μ έ νους γιατρούς της Πέστης, δέχτηκε κά- ποιο πρωί στην κλινική του έναν άγνωστο άρρωστο χήρο, άριστο- κρατικά ντυμένο, πού φαινόταν έξαιρετικά βιαστικός. "Ο άγνωστος επισκέπτης είχε δεμένο μ' έπι- δεσμο τού δεξιού χέρι, πού τού συγκρα- τούσε με τ' άλλο, και δέν μπο- ρούσε ούτε στιγμή νά μείνη ά- κίνητος απ' τούς φοβερούς πό- νους πού τόν βασάνιζαν. Η έκφρασι ωστόσο τού προσώπου του έδειχνε πως δέν ήταν μόν- ο σωματικός ο πόνος του.

— Γιατρέ μου, είπα με συ- σμένη σχεδόν φωνή. Πονώ!... Δέν μπορεί τούδε χέρι μου!... Δέν μπορώ πεινά νά υποφέρω τόν πόνο μου... Δέν ξέρω τί είνε... "Ανθραξ... καρκίνος... δέν ξέρω!... Στην άρχή ο πό- νος ήταν σχεδόν ανεπαίσθητος... Τώρα όμως αισθάνομαι μιά διαρκή φλόγισσι πού όσο πάει και μεγαλώνει... Σας παρακα- λώ ρώστε με... Καυτηριάστε μου, κόψτε μου τού μέρους πού με κάνει τόσο φριχτά νά υπο- φέρω.

Ο γιατρός, εξετάζοντας τού πονεμένο χέρι τού άρρώστου έ- μεινε κατάπληκτος.

Δέν έχει άπολύτως τίπο- τε!... Ούτε ίχνος πληγής ή φλύκταινας, είπα με καθησυχ- αστικό τόνο, νομίζοντας πως ο άρρωστός του ήταν μανιακός, αν όχι φαρσέρ.

Κι άφησε τού χέρι τού έπι- σκέπτου ελεύθερο νά πείσει απ' τά χέρια του.

Μά ο άρρωστος έθγαλε μιά κραυγή οδύνης, ένω τού πρόσω- πού του έπαιρνε μιά έκφρασι άπελπιστικά φρικώδη.

Ο γιατρός τάχασε. Κι' ένω ο άρρωστος έπιανε τού πονεμέ- νο χέρι του με τού άλλο, τού γε- ρό, ο δόκτωρ Κώντ φοβερά ά- νήσυχος και περίεργος συγ- χρώως, τόν ρώτησε:

— Μπορείτε νά μου δείξετε, κύριε, πού άκριβώς είνε τού μέρους πού σας πονεί;

Αυτό είνε! είπα με πε- ποθήσι ο άγνωστος. Και, παίρ- νοντας ένα μολύβι απ' τού τρα- πέζι, έκανε έναν κύκλο στό χέρι του, δυό δάχτυλα πιδ κά- τω απ' τόν καρπό.

— Ε, λοιπόν τί θέλετε... Τί θέλετε νά σας κάνω, είπα έ- πειτ' από μιά λεπτομερή εξέ-

τασι ο δόκτωρ Κώντ. Τού μέ- ρους πού μου δείχνετε δέν έχει τίποτε. Κι' όμως σας βλέπω νά υποφέρετε!... Δέν μπορώ νά καταλάβω τίποτε... Τί νά σας κάνω!...

—Νά κόψετε τού μέρους τού χεριού μου πού σας σημείωσε. "Αν δέν τού κόψετε, σείς, θά τού κόψω μόνος μου! είπα ο άγνω- στος δνάζοντας τού σακάκι του.

—Τί!... Μόνος σας; φώνα- ξε αναπηδώντας ο γιατρός.

—Ναί, θά τού κόψω μόνος μου και τού μόνο πού θά σας παρακαλέσω είνε νά μου δέσε- τε την πληγή. Τίποτ' άλλο δέν θέλω από σας...

Και, παίρνοντας ένα χει- ρουργικό φαλλίδι μέσ' από ένα κουτί γεμάτο έργαλεία, θέλησε νά πραγματοποιήση τού σκοπού του.

—Σταθήτε!... Σας εξορκί- ζω! φώναξε ο δόκτωρ Κώντ. Υπάρχει φόβος νά κόψετε κα- νένα άγγελο, καμιά άρτηρία. Μιά πού είνε αναπόφευκτη ή έγχείρησι, θά την κάνω εγώ. Δόστε μου τού φαλλίδι...

—Ορίστε... Αλλά εγώ θά

σας δείξω πόσο βαθειά θά κό- ψετε...

—Καλά...

Ο άγνωστος παρακολούθη- σε την έγχείρησι με μιά αξιο- θαύμαστη κι' υπεράνθρωπη άν- τοχή και ψυχραιμία, σχεδόν με χαρά. Τού χέρι του δέν έ- τρεμε καθόλου και στό πρό- σωπό του δέν φάνηκε ο παρα- μικρός μορφασμός πόνου!... Κι' όταν τού μέρους εκείνου πού είχε σημειώσει με τού μολύβι κόπνηκε έλο, έθγαλε έναν βαθύτατο στε- ναγμό ανακουφίσσεως.

Δέν αισθάνεσθε πεινά πό- νο; τόν ρώτησε ο γιατρός έ- τοιμάζοντας τίς γάζες τού γιά νά δέσει την πληγή.

—Όλα τελείωσαν!... άπάν- τησε ο ξένος χαμογελώντας. "Ο έλαφρός πόνος πού αισθάνομαι απ' την έγχείρησι είνε ελάχι- στος εν συγκρίσει με τόν προη- γούμενο. Μή μου δένετε ακό- γούμενο. Μή μου δένετε πάλι μα την πληγή! Τού αίμα πού φεύγει μου κάνει καλό...

—Όταν, έπειτ' από λίγη ώρα, έφυγε απ' την κλινική τού δό- κτωρ Κώντ, φαινόταν χαρού- μένος, ύγιής και τού πρόσωπό

του έδειχνε άνθρωπο εύτυχι- μένο!...

Έπειτα από τρεις εβδομάδες ο μυστηριώδης άγνωστος πα- ρουσιάστηκε πάλι στην κλινική τού δόκτωρ Κώντ. Είχε πάλι δεμένο τού χέρι του. Τά χαρα- κτηριστικά τού προσώπου του ήσαν φρικωδώς αλλοιωμένα. Μόλις μπήκε μέσα στην αίθου- σα, σωριάστηκε, πάνω σ' ένα καθίσμα και μη μπορώντας πεινά νά υποφέρει τούς τρομε- ρούς πόνους πού τόν βασάνι- ζαν, αναστέναζε βαθειά. Κατό- πιν, άπλώνοντας τού πονεμένο χέρι του στό γιατρέ τού είπα με φωνή τσακισμένη!

Δέν τού κόψαμε βαθειά τού κατσαμένο μέρος!... "Ο πόνος ξανάρχισε... Δέν ήθελα νά σας ένοχλήσω γιά δεύτερη φορά, γιατί είχα την έλπίδα ν' άνέ- βη ή μυστηριώδης φλόγισσι ως στην καρδιά μου και νά με λυτρώση απ' τού φριχτό μαρτύ- ριο τής ζωής μου. Δυστυχώς όμως μένει εκεί... στάσιμη, δέν προχωρεί... Κυττάξτε με στό πρόσωπο. Βλέπετε πόσο υποφέρω!...

—Α!... Είνε περίεργο, άνε- γήγητο, πρωτοφανές! φώναξε ο γιατρός ταραγμένος.

Είνε θαύμα, κύριε, είν' ένα φριχτό θαύμα... χωρίς προηγούμενο!... Αλλά μόν θα- σανίξεστε νά βρήτε την αίτια!... Μόνο, πάρτε πάλι τά εργα- λεία σας και κόψετε τού πονε- μένο μέρος πιδ βαθειά, χωρίς κανένα δισταγμό!... Έτσι μόν- ο θά με σώσετε!...

Ο δόκτωρ Κώντ, έπρεπε νά συμμορφωθεί με την απαίτησι εκείνη τού παράξενου άρρώ- στου του. Δέν μπορούσε ν' άρ- νηθί. Γιατί, γνώριζε, σάν πραγματικός επιστήμων, ότι ή επιστήμη είνε άνίκανη ακόμα νά δίνη μιά πλήρη εξήγησι σ' όλα τά φαινόμενα τής ζωής.

Άρχισε λοιπόν νά κόβη βαθύ- τερα τίς σάρκες τού πονεμένου μέρους τού επισκέπτου του. Σέ λίγο, όταν ή έγχείρησις τελεί- ωσε γιά δεύτερη φορά, διέκρινε μιά έκπληκτική ανακούφισι, νά ζωγραφίζεται στό πρόσωπο τού πελάτου του, δ όποιος παρατη- ρούσε με ήδονή τού αίμα του πού τρεχε. Κι' όταν τούδεσε τού χέρι, είδε νά φεύγη ή νεκρί- κη χλωμάδα απ' τού πρόσωπό του και ν' άπλώνεται γοργά πά- νω σ' αυτό ή χαρά, ή ευχαρί- στησι, τού χρώμα τής ζωής.

Μά ο άρρωστος αυτή τή φο- ρά δέν χαμογέλασε, αλλά μ' ένα λυπηρό τόνο είπα!

—Ξέρω καλά, γιατρέ μου, πώς ύστερα από ένα μήνα θά μου ξαναπαρουσιασθή ο πόνος.

— Ήρεθονάρ, λοιπόν, γιατρέ...

Ήρεθονάρ, λοιπόν.

"Όταν πέρασε ένας μήνας, απ' τή δεύτερη επίσκεψι τού αινιγματικού εκείνου άγνωστου με τόν άνεξήγητο και παράδο- ξο, αλλά πραγματικό πόνο, ο δόκτωρ Κώντ άρχισε ν' άνυπό- μονή. Πέρασαν ακόμα δυό εβδο- μάδες, όταν μιά μέρα, έλαβε ένα γράμμα. Τό άνοιξε και κατάπληκτος διάβασε τά εξής!

«Αγαπητέ δόκτωρ Κώντ, έ- πειδή έπαιμησα τά ευγενικά σας αισθήματα και την ένιστήμη, γι' αυτό, σας έκυνυσητεύομαι τού τρο- μερού πάθος πού με σπνρει σπόν τάφο. Πριν από ένα χρόνο παν- τρεύτηκα μιά νέα ώραία, χαριτω- μένη, άγγελική ψυχή. Έζησα μαζί της μιά εύτυχισμένη ζωή. Πέθαναν έτσι έξη μήνες παραδει- σιακής γαλήνης και εύτυχίας. Μιά μέρα όμως, καταραμένη, κά- ποιος διάβολος μου σφύριξε σ' αυτί, ότι ή γυναίκα μου ύποκει- νόταν. Έξαρνα τότε, άρχισα νά ζηλοτυπώ και κάποια άλλη αναθε- ματικιμένη μέρα, πούλειπε ή γυ- ναίκα μου απ' τού σπύτι, πήρα κλειδιά κι' άντιμειρίδα κι' άρχι- σα νά ψάχνω τά συρτάκια της.

«Ανεκάλυψα, λοιπόν, μιά δα- δειάδα ερωτικές επιστολές, πού άπευθυνόντουσαν από κάποιον φίλο μας στό "χερσό τού ξωθό άγγε- λουδι". Ήταν πεινά φανερό, πως ή γυναίκα μου με άπασχολεί.

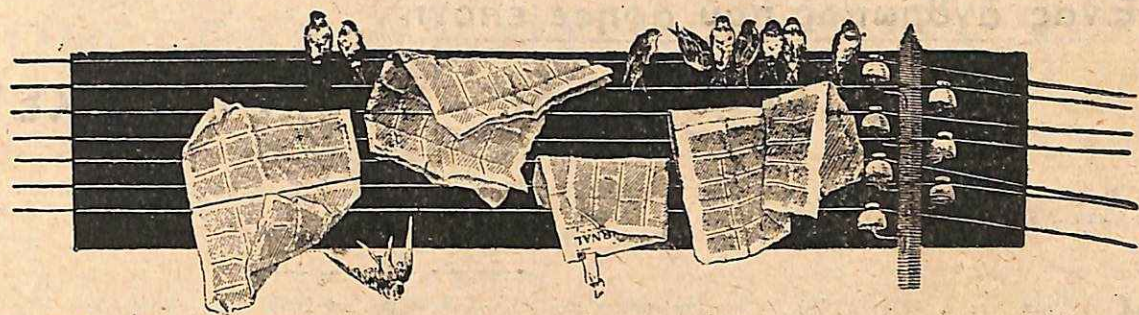
«Τά μεσάνυχτα τής ίδιας μέ- ρας, μπήκα στην κάμαρή της. Κι' ένω τού χερσού έθαντο άγγελουδι ή- ναν παράδοξοι σάν έναν γλυκύτα- τού ύπνο, άπλωσα τού δεξιού μου χέ- ρι και τού έσφιξα τού λαβύργι μ' όλη μου τή δύναμι. Δέν έβγαλε ούτε ένα "ώχ" απ' τού στόμα του.

«Ανοιξε μόνο τά ερωτικά μά-τια του, με κύταξε μ' ένα παρό- νο, και τά ξανάκλεισε πάλι. Αυτό ήταν όλο...

«Την άλλη μέρα, σάν γύρισα ά- πό την κηδεία της, ανεκάλυψα ά- πό ταμφοδότητα πειστήρια, ότι τά γεράματα εκείνα άπευθυνόντουσαν σέ μιά φίλη της, στην κόμισσα Χ, ή όποία τάχε έμπιστευθεί στή γυναίκα μου γιά νά τά φυλάξη.

«Τού τί ύπέφερα κείνη τή μέρα είνε άνέκφραστο και άπερίγρα- πτο. Τού μαρτύριο τής άμαρτωλής ψυχής μου δέν τού εύχεται ούτε σπόν χειρότερο έχθρό μου. "Όλη τή νύχτα δέν μπόρεσα νά κλείσω μάτι. Μόνο κατά τά έμμερώματα, έπεσα σ' ένα λήθαργο, πού δια- κόπηκε κι' αυτός άπ'όνα φοιχτό άνιερ. Ήθελε σπόν ύπνο μου ή γυναίκα μου, αυτή ή άγγελική ψυχή και, με δάκρυα στό μάτι, με παρακαλούσε νά τή πιστέψω πως ήταν αθώα.

«Μούπιασε μάλι- στα τού δεξιού μου χέρι και μου τού φίλησε. Τά όμοια χείλη της, μιά σταγόνα αίμα ρόδινο τά πορφύρω- τις τής Πέστης είχε αυτόκο- νήσει. Μερίκοι άποδίδανε την αυτοκτονία του στή λύπη πού τού πρόξενησε ο θάνατος τής συζύγου του, άλλοι, καλύτερα πληροφορημένοι, σέ μιά άγία- τρευτη πληγή και τέλος οί πιδ σοδαροί και σκεφτόμενοι φίλοι του έλεγαν ότι ήταν τρελλός κι' ότι δέν είχε καμιά πληγή άθεράπευτη κι' ότι ή μόνη πλη- γή πούχε ήταν ή άρρωστημένη του φαντασία.

ΜΕΙΛΙΓΑ ΛΟΓΙΑ

ΑΠ' ΟΛΑ ΔΙ' ΟΛΟΥΣ

—Στην Δανία τά ποδήλατα είνε τόσο διαδεδομένα, ώστε, στις πόλεις, κάθε κάτοικος, μι- κρός ή μεγάλος, άνδρας ή γυ- ναίκα έχει και τού δικού του ποδήλατο. Στά χωριά πάλι άναλογεί ένα ποδήλατο σέ κά- θε δυό κατοίκους.

—Τού ύπουργείου τής Συγ- κοινωνίας εξέδωκε ένα διάταγ- μα διά τού όποιου όρίζει ότι όλα τά ποδήλατα πρέπει, στό έξής, νά είνε βαμμένα κίτρινα, γιά νά είνε πιδ εύδιάκριτα τή νύχτα.

—Στην Περσία, σύμφωνα μ' ένα πανάρχαιο έθιμο, πού έπέ- χει πεινά θέσι νόμου, ή μέθη τι- μωρείται με πολύ περίεργον, αλλά και παραδειγματικό συγ- χρώως τρόπο.

—Μόλις οί χωροφύλακες άν- τιληφθούν κανένα πολίτη με- θυσιμένο, τόν οδηγούν στόν ά- στυνομικό σταθμό τής περιφε- ρείας και τόν κρατάν εκεί όλη τή νύχτα. Τού πρωί τής άλλης ήμέρας όταν θά έχη πεινά ξεμε- θύση, τού καρφώνουν στή μύ- τη ένα δρειχάλινο δαχτυλίδι τόν δένουν μ' ένα μακρό σχοι- νί, από τή μέση κι' ένας χωρο- φύλαξ, τόν περφέρει σάν γαί- δοורי, απ' όλους τούς δρόμους τής πόλεως ή τού χωριού.

—Τού μεγαλύτερο και ψη- λότερο άλογο τής ύψηλίου ψο-

φηςε τελευταίως στην άμερι- κανική κομπούλι Βατερλώ, τής Νέας Υόρκης.

—Ζούγισε εκατόν όγδόντα ο- κάδες, είχε μήκος απ' τού κε- φάλι ως τή ρίζα τής ουράς τρία μέτρα και ύψος άλλα τρία μέτρα.

—Η καθαρώτερη χώρα τής ύψηλίου είνε ή "Άγγλια, σ' όποια σύμφωνα με την στατι- στική, κάθε κάτοικος ξοδεύει μισή λίτρα σαπουνι την έβδο- μάδα.

—Σέ μιά δουνουπιαγιά τών "Ιταλικών Άλπεων, κοντά στό Μιλάνο, σκωτώθηκε τελευταία από δύο κυνηγούς ένας άετός πού θεωρείται ως ο μεγαλειέ- τος απ' όσους ξγνώρισαν οί

—"Όλα δέ αυτά γιά νά κερ- δίση ως έπαθλο ένα γιέν, δη- λαδή δεκαπέντε δραχμές!

—Οί κάτοικοι τής "Άγγλι- κής κομπούλεως Σώσσεξ— Ντάουν άναστατώθηκαν πάλι απ' τά φαντάσματα τών "Σκυ- λιών πού Κυνηγούν", τά ο- ποία, όπως αναφέρει ή παρά- δοξις άφου έπί αιώνας τρομο- κράτησαν την περιφέρειαν, εί- ναν νά έμφανισθούν από τού 1911.

—Μόλις νυχτώσει, πότε στό ένα και πότε στό άλλο μέρος τής κομπούλεως άντηγούν γαυ- γίσματα όμαδικά, πού νομίζει κανείς ότι προέρχονται από καμιά πενηνταριά σκυλιά, ποδοβολήτ' αλόγων, και ήχοι κυνηγετικών κεράτων.

—Μιά "Αμερικανίδα, ή κυρία Μαίρη Κόζι, απ' την πόλι Λορραίν τού "Οχάιο, είχε κα- ταπιεί τού 1930 μιά καρφίτσα. Πήγε τότε στό νοσοκομείο μ' τού κάκου την άκτινοσκόπη- σαν σ' όλα τά μέρη τού σώ- ματος, ή καρφίτσα είχε γίνει άφαντη.

—Τελευταία όμως ή κυρία αυτή άρχισε νά νοιώθη κνι- σμούς και πόνους στό δεξι της γόνατο κι' όταν κύταξε καλά, είδε ότι στό μέρος εκείνο είχε άρχισι νά βγαίνει μιά καρφί- τσα, τής όποιας στην άρχή εξέθεε μόνο ή μύτη και ή ο- ποία σέ λίγες ώρες βγήκε ο- λούληρη!

—Σέ κάποιο μελισσοκομείο τής νοτίου Αυστραλίας κατε- στράφησαν άγνωστον πως, όλες ή κυφές και μυριάδες μελισ- σών κατέκλυσαν την πύλη Φού- μαντελ. Άμέσως τότε κινητο- ποιήθηκε όλη ή πυροσβεστική ύπηρεσία τής πόλεως και χρη- σιμοποιώντας άσφυκτογόνα άέ- ρια, κατώρθωσε νά έξοντώση τίς μελισσες.

—Η άστυνομική διεύθυνσις τής άμερικανικής πόλεως Κα- νάκερ, στό "Ιλλινόις προσέλα- δε στην ύπηρεσία τής τριάντα γυναικές άστυφύλακες, ή ο- ποίες ως μόνον προαρισμό έ- χουν νά συλλαμβάνουν και νά οδηγούν στό σπύτι τους τά "καρτίτσια εκείνα, πού γυρίζουν στός δρόμους με τούς φίλους των, μετά τίς έννέα τού βράδυ.

ζωολόγοι και οί κυνηγοί τής εποχής μας, γιατί είχε μήκος δύο μέτρων.

—Τού ρεκόρ τής πολυφα- γίας σ' όλον τόν κόσμο τού έχει ασφαλώς ο Νίκι Γιόκοχο, έ- νας Γαπωνέζος κουνιστής πι- άνων, ο όποιος σ' ένα σχετικό ήρωμ και χωρίς άποόσια!...

—Υστερα από λίγες μέρες ο δόκτωρ Κώντ διάβασε στις έ- φημερίδες ότι ο κ. Σ... ένας από τούς πιδ πλούσιους κημη- τίες τής Πέστης είχε αυτόκο- νήσει. Μερικοί άποδίδανε την αυτοκτονία του στή λύπη πού τού πρόξενησε ο θάνατος τής συζύγου του, άλλοι, καλύτερα πληροφορημένοι, σέ μιά άγία- τρευτη πληγή και τέλος οί πιδ σοδαροί και σκεφτόμενοι φίλοι του έλεγαν ότι ήταν τρελλός κι' ότι δέν είχε καμιά πληγή άθεράπευτη κι' ότι ή μόνη πλη- γή πούχε ήταν ή άρρωστημένη του φαντασία.

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΔΗ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑΤΑ

Η ΑΣΠΙΡΗ ΤΡΙΧΑ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγούμενου)

Μόλις ὁ Σίχ ἔφυγε, ὁ Ντυπὸν εἶπε στὸ Νίχ:

— Ὑποθέτω, κύριε Κένταλ, εἰ τι θὰ κανονίσετε τὴν ὑπόθεσι τῆς

μὲς Φόρντ μάλιστα ἀπ' τὸ Λονδίνο τὴν πρώτη πιστοποίησι τοῦ κ. Σίχ Κάρτερ γιὰ τὴν ταυτότητά της.

— Μάλιστα, ἀγαπητέ μου δόκτωρ. Εἴμαστε σύμφωνοι. Τὸ ὑπερωκεάνειο «Μπερεγκάρια» φέρει αὐτὸν τὸ μεσημέρι καὶ θὰ κάνει ἕξι μέρες νὰ φτάσῃ στὴν Ἀγγλία. Ἀν προσθέσουμε καὶ μὲν ἄκρη πού θὰ χρειασθῇ ὁ κ. Σίχ γιὰ τίς τοπικὲς ἐρευνές του στὸ Λονδίνο, μέσα σὲ μιὰ ὁδομάδα θὰ ἔχουμε τὴν τηλεγραφικὴν του ἐκθεσι.

— «Α! ἔκανε ὁ Ντυπὸν. Θὰ φύγῃ λοιπὸν μὲ τὸ «Μπερεγκάρια»;

— Ἐμεῖς, ἐντωμεταξύ, ἐξακολουθῶμεν ὁ Νίχ, θὰ κανονίσουμε καὶ τίς ἄλλες λεπτομέρειες τῆς ὑποθέσεως κι' ἐστὶ θὰ εἴμαστε ἐτοιμοί.

— Σὰς εὐχαριστῶ πολύ. — Ἐστὶ θὰ μπορέσετε νὰ φύγετε καὶ σῆς γιὰ τὴν Ἀγγλία τὸ μεταπρῶτο Σάββατο.

— Ἡ ἐκθεσι τοῦ κ. Σίχ θ' ἀποσταλῇ βέβαια κρυπτογραφημένη; ρώτησε ὁ Ντυπὸν.

— Βέβαια, γιατί δὲν πρέπει νὰ γίνῃ γνωστὴ ἀπὸ τρίτους; — Μὰς ὑπογραφεῖτε πολὺ, κύριε Κένταλ, γιὰ τίς φροντίδες πού λαβαίνετε γιὰ μὲς, εἰπε ὁ Ντυπὸν μὲ κάποια εὐγνωμία, τὴν ὁποία νόμιζε ὅτι δὲν ἔ' ἀνταμιβαινόταν ὁ συνομιλητῆς του.

— Ὁ Ντυπὸν κι' ἡ συνένοχός του ἀποχαιρέτησαν τὸ Νίχ καὶ ἔφυγαν. Ὁ Ντυπὸν ἦταν εὐχάριστος γιὰ τὴν τροπὴν πού εἶχαν πάρει τὰ γεγονότα, γιατί ἦταν βέβαιος ὅτι θὰ ἔβγαине νικητὴς στὸν ἀγῶνα του μὲ τὸ Νίχ Κάρτερ, ἐφόσον, κατὰ τὴν ἀντίληψιν του, ὁ τελευταῖος δὲν τὸν εἶχε ἀναγκυρώσει.

Τὴν ἄλλη μέρα τὸ πρωί, ὁ Ντυπὸν εἰδοποιήθη ὅτι ὁ Νίχ Κάρτερ εἶχε ἀφίξει στὸ Λονδίνο καὶ ὅτι ἔβγαίνε νικητὴς στὸν ἀγῶνα του μὲ τὸ Νίχ Κάρτερ, ἐφόσον, κατὰ τὴν ἀντίληψιν του, ὁ τελευταῖος δὲν τὸν εἶχε ἀναγκυρώσει.

— Ἡ πρώτη ἀντεπίθεσις τοῦ

Ντυπὸν, σκέφτηκε ὁ Νίχ, ἀφοῦ ἀπάντησε στὸν Νόμπλ ὅτι θὰ πῆγαινε.

Τὴν ἴδια ὥρα, ὁ Σίχ ἐτοιμαζόταν γιὰ τὸ ταξίδι του. Ἐστὶ στὶς δέκα καὶ μισή, τὴν ὥρα πού ὁ Νίχ πῆγαινε στὸν Νόμπλ, ὁ Σίχ, κρατώντας μιὰ θαλίτσα ἔφτανε στὴν ἀποβάθρα τοῦ Χομπόκνεν, ὅπου ἦσαν ἀγκυροβολημένο τὸ ὑπερωκεάνειο «Μπερεγκάρια» ἐτοιμο γι' ἀναχώρησι.

Τὴ στιγμὴ ὅμως πού ἐτοιμαζόταν νὰ μπηῇ στὴν ἀποβάθρα ἀκούσε ἕνα χαμίνι νὰ τρέχῃ πίσω του καὶ νὰ τοῦ φωνάζῃ:

— «Ε! κύριε!... Σταθῆτε, σὰς παρακαλῶ...»

— Ὁ Σίχ στάθηκε ξαφνιασμένος καὶ τὸ χαμίνι πλησίασε.

— Ἐμένα φωνάζεις, παιδί μου; τὸ ρώτησε ὁ Σίχ.

— Μάλιστα, κύριε... Νομίζω πὼς ἐσὰς θέλω... Ὁνομάζεστε Σίχ Κάρτερ;

— Ναί, παιδί μου, γιατί;

— Τότε λοιπὸν δὲν ἀπατώμαι. Ἐκεῖνος πού σὰς θέλει στὸ τηλέφωνο εἶπε πὼς φοροῦσατε γκριζο κοστούμι καὶ κρατοῦσατε μιὰ θαλίτσα στὸ χέρι... Σὰς περιμένει γιατί θέλει νὰ σὰς μιλήσῃ...

— Νὰ μοῦ μιλήσῃ;

— Ναι, γιατί;

— Τότε λοιπὸν δὲν ἀπατώμαι. Ἐκεῖνος πού σὰς θέλει στὸ τηλέφωνο εἶπε πὼς φοροῦσατε γκριζο κοστούμι καὶ κρατοῦσατε μιὰ θαλίτσα στὸ χέρι... Σὰς περιμένει γιατί θέλει νὰ σὰς μιλήσῃ...

— Ναι, γιατί;

— Τότε λοιπὸν δὲν ἀπατώμαι. Ἐκεῖνος πού σὰς θέλει στὸ τηλέφωνο εἶπε πὼς φοροῦσατε γκριζο κοστούμι καὶ κρατοῦσατε μιὰ θαλίτσα στὸ χέρι... Σὰς περιμένει γιατί θέλει νὰ σὰς μιλήσῃ...

— Ναι, γιατί;

— Τότε λοιπὸν δὲν ἀπατώμαι. Ἐκεῖνος πού σὰς θέλει στὸ τηλέφωνο εἶπε πὼς φοροῦσατε γκριζο κοστούμι καὶ κρατοῦσατε μιὰ θαλίτσα στὸ χέρι... Σὰς περιμένει γιατί θέλει νὰ σὰς μιλήσῃ...

— Ναι, γιατί;

— Τότε λοιπὸν δὲν ἀπατώμαι. Ἐκεῖνος πού σὰς θέλει στὸ τηλέφωνο εἶπε πὼς φοροῦσατε γκριζο κοστούμι καὶ κρατοῦσατε μιὰ θαλίτσα στὸ χέρι... Σὰς περιμένει γιατί θέλει νὰ σὰς μιλήσῃ...

— Ναι, γιατί;

— Τότε λοιπὸν δὲν ἀπατώμαι. Ἐκεῖνος πού σὰς θέλει στὸ τηλέφωνο εἶπε πὼς φοροῦσατε γκριζο κοστούμι καὶ κρατοῦσατε μιὰ θαλίτσα στὸ χέρι... Σὰς περιμένει γιατί θέλει νὰ σὰς μιλήσῃ...

— Ναι, γιατί;

— Τότε λοιπὸν δὲν ἀπατώμαι. Ἐκεῖνος πού σὰς θέλει στὸ τηλέφωνο εἶπε πὼς φοροῦσατε γκριζο κοστούμι καὶ κρατοῦσατε μιὰ θαλίτσα στὸ χέρι... Σὰς περιμένει γιατί θέλει νὰ σὰς μιλήσῃ...

— Ναι, γιατί;

— Τότε λοιπὸν δὲν ἀπατώμαι. Ἐκεῖνος πού σὰς θέλει στὸ τηλέφωνο εἶπε πὼς φοροῦσατε γκριζο κοστούμι καὶ κρατοῦσατε μιὰ θαλίτσα στὸ χέρι... Σὰς περιμένει γιατί θέλει νὰ σὰς μιλήσῃ...

— Μάλιστα, κύριε... Μοῦ εἶπε νὰ σὰς πῶ πὼς ὀνομάζεται Νίχ.

— Πού εἶπε τὸ τηλέφωνο; — Σ' ἕνα μπάρ, ἐδῶ στὴ γωνία...

— Ὁ Σίχ δὲν εἰδίστασε κι' ἀκολούθησε τὸ μικρὸ στὸ μπάρ. Στὴν εἰσοδὸν τοῦ καθόταν ἕνας ἄντρας παχύσαρκος μὲ κτηνώδη φυσιογνωμία. Ἐκανε τόπο νὰ περάσῃ ὁ ἀστυνομικὸς καί, μόλις ὁ Σίχ μπήκε μέσα, ἐκλείσε τὴν πόρτα πίσω του.

— Πού εἶπε τὸ τηλέφωνο; ρώτησε ὁ Σίχ.

— Ἐκεῖ, στὸ δωμάτιο τοῦ βάθους, κύριε.

— Ὁ Σίχ προχώρησε στὸ δωμάτιο πού τοῦ ὑπέδειξαν. Ἐκεῖ, μπρὸς σ' ἕνα γραφεῖο καθόταν ἕνας ὑπάλληλος τοῦ μπάρ, ὅπως φαινόταν ἀπὸ τὴν ἀσπρὴν του ποδιά, ὁ ὁποῖος κρατοῦσε τὸ ἀκουστικὸ στὸ χέρι.

— «Α! ἤρθατε; φώναξε μόλις εἶδε τὸ Σίχ.

— Καὶ σηκώθηκε γιὰ νὰ τοῦ παραγορήσῃ τὴ θέσι του.

— Εὐχαριστῶ, εἶπε ὁ Σίχ κι' ἀκούμπησε καταγῆς τὴ θαλίτσα του. Εἶστε πολὺ ὑποχρεωτικὸς, κύριε...

— Μά, ἀντὶ κάθε ἄλλης ἀπαν-

— Ναι, γιατί;

— Τότε λοιπὸν δὲν ἀπατώμαι. Ἐκεῖνος πού σὰς θέλει στὸ τηλέφωνο εἶπε πὼς φοροῦσατε γκριζο κοστούμι καὶ κρατοῦσατε μιὰ θαλίτσα στὸ χέρι... Σὰς περιμένει γιατί θέλει νὰ σὰς μιλήσῃ...

— Ναι, γιατί;

— Τότε λοιπὸν δὲν ἀπατώμαι. Ἐκεῖνος πού σὰς θέλει στὸ τηλέφωνο εἶπε πὼς φοροῦσατε γκριζο κοστούμι καὶ κρατοῦσατε μιὰ θαλίτσα στὸ χέρι... Σὰς περιμένει γιατί θέλει νὰ σὰς μιλήσῃ...

— Ναι, γιατί;

— Τότε λοιπὸν δὲν ἀπατώμαι. Ἐκεῖνος πού σὰς θέλει στὸ τηλέφωνο εἶπε πὼς φοροῦσατε γκριζο κοστούμι καὶ κρατοῦσατε μιὰ θαλίτσα στὸ χέρι... Σὰς περιμένει γιατί θέλει νὰ σὰς μιλήσῃ...

— Ναι, γιατί;

— Τότε λοιπὸν δὲν ἀπατώμαι. Ἐκεῖνος πού σὰς θέλει στὸ τηλέφωνο εἶπε πὼς φοροῦσατε γκριζο κοστούμι καὶ κρατοῦσατε μιὰ θαλίτσα στὸ χέρι... Σὰς περιμένει γιατί θέλει νὰ σὰς μιλήσῃ...

— Ναι, γιατί;

— Τότε λοιπὸν δὲν ἀπατώμαι. Ἐκεῖνος πού σὰς θέλει στὸ τηλέφωνο εἶπε πὼς φοροῦσατε γκριζο κοστούμι καὶ κρατοῦσατε μιὰ θαλίτσα στὸ χέρι... Σὰς περιμένει γιατί θέλει νὰ σὰς μιλήσῃ...

— Ναι, γιατί;

— Τότε λοιπὸν δὲν ἀπατώμαι. Ἐκεῖνος πού σὰς θέλει στὸ τηλέφωνο εἶπε πὼς φοροῦσατε γκριζο κοστούμι καὶ κρατοῦσατε μιὰ θαλίτσα στὸ χέρι... Σὰς περιμένει γιατί θέλει νὰ σὰς μιλήσῃ...

— Ναι, γιατί;

— Τότε λοιπὸν δὲν ἀπατώμαι. Ἐκεῖνος πού σὰς θέλει στὸ τηλέφωνο εἶπε πὼς φοροῦσατε γκριζο κοστούμι καὶ κρατοῦσατε μιὰ θαλίτσα στὸ χέρι... Σὰς περιμένει γιατί θέλει νὰ σὰς μιλήσῃ...

τήσεως, ὁ ὑπάλληλος τοῦ φώναξε ἀγρια:

— Μὴν κουνήθητε, γιατί ἀλλοιῶς σὰς σκότωσι!

Η ΑΝΤΕΠΙΘΕΣΙΣ ΤΟΥ ΝΤΥΠΟΝ

— Ὁ Σίχ Κάρτερ ἔμεινε κατάπληκτος.

Μά, πρὶν προφτάσῃ νὰ συνέλθῃ ἀπὸ τὴν κατάπληξίν του, εἶδε τὸν ἀγνωστο νὰ διευθύνῃ τὸ περιστροφὸν τοῦ ἐναντίον του.

Τὴν ἴδια στιγμὴ, εἶδε νὰ προβάλλουν καὶ πέντε ἕξ, ἄλλα πρόσωπα πού κρατοῦσαν τὰ περιστροφὰ τοῦ στὰ χέρια.

Μεταξὺ αὐτῶν ἦταν ὁ Ντυπὸν κι' ὁ δόκτωρ Κόυλε. Ὁ τρομερὸς κακοῦργος προχώρησε πρὸς τὸ Σίχ καὶ τοῦ εἶπε, παίρνοντάς του ἀπὸ τὰ χέρια τὸ ἀκουστικὸ:

— Ἀφήστε το αὐτὸ... Δὲν ἐννοῶ νὰρθῶν ἐδῶ ἀνθρώποι πού θὰ μὰς χαλάσουν τὴν ἡσυχία μας...

— Ὁ Σίχ ἀντελήφθη τὴν παγίδα καθὼς καὶ τὴ δύσκολη θέσι του καὶ προτίμησε νὰ μὴν ἀντισταθῇ καθόλου.

— Εἶνε περιττὸ ν' ἀντισταθῇ, τοῦ εἶπε ὁ Ντυπὸν.

— Ναί, φαίνεται πὼς ἔχεις δίκιο, τοῦ ἀπάντησε ψυχρὰ ὁ Σίχ.

— Σὰς συγγαίρω πού τὸ κατάλαβες...

— Εἶστε τόσο πολλοί... Ὁ Ντυπὸν, μὲ θεωρεῖς τότε ἐπικίνδυνον κι' ἔφερες ἐδῶ ὅλη τὴ συμμορία σου;

— Ὁ Ντυπὸν ἄρχισε νὰ γελάει.

— Λαβαίνω βλα μου τὰ μὲτρα, γιατί τὸ κόλπο μου αὐτὸ εἶνε τὸ μεγαλύτερο ἀπ' ὅλα...

— Πού κόλπο; εἶπε ὁ Σίχ, κάνοντας τάχα πὼς δὲν καταλάβαινε.

— Ἐπειτα, γυρνώντας τὸ μέτωπό του σὰν νὰ κατὰλαβε ἔξαφνα, ἐπρόσθεσε μὲ προσποιητὸ τρέμο:

— Ὅστε εἶσαι ἀνακατεμένος στὴν ὑπόθεσι τῆς μὲς Φόρντ;

— Ἀργὰ τὸ κατάλαβες, Σίχ; Ἀυτὴ τὴ φορά, τόσο ἐσύ, ὅσο κι' ὁ ἀρχηγός σου τὴν πάθατε καὶ θὰ νικηθῆτε.

— Δὲν τὸ φαντάζομαι... Ὅλα τὰ φανταστῆς ἄμα θὰ μάθης ὅτι ὁ δόκτωρ Πέρρου δὲν εἶνε ἄλλος ἀπὸ τὸν ὑποφαινόμενο.

— Ὁ Πέρρου! ἔκανε ὁ Σίχ ἔξαφνα.

— Ὁ Σίχ προσποιήθηκε τὸ

κατάπληκτο, γιὰ νὰ μὴν ἀντελήφθῃ ὁ κακοῦργος ὅτι ὁ Νίχ ἔφερε κιόλας ὅτι ὁ δόκτωρ Πέρρου δὲν ἦταν ἄλλος ἀπ' αὐτόν.

— Πράγματι δὲ ὁ Ντυπὸν πῆγε στὴν ἐκπληξίαν τοῦ Σίχ ἔχοντας εὐχάριστην κι' ὅτι ὁ Νίχ ἄγνοοῦσε τὴν ταυτότητα τοῦ δόκτωρος Πέρρου.

— Σὰς ἐκπληττῇ αὐτὸ, Σίχ; ἔκανε εὐχάριστην ὁ Ντυπὸν. Φαντάσου λοιπὸν τὴν ἐκπληξίαν τοῦ ἐξαδέλφου σου ὅταν θὰ μάθῃ τὴν ἀλήθειαν... Μὰ δὲν θὰ τὴ μάθῃ προτὺ φέροιμε γιὰ τὴν ἑρμηνείαν.

— «Ὁ! αὐτὸ δὲν ἔχω ποτὲ, Ντυπὸν!... Προπάντων μὴ χάνετε τὸν καιρὸν σας μὲ ἐργασίες εἰς βάρος μου... Ὁ γέλασος καλύτερα, ὅποιος γελάσει τελευταῖος...

— Εὐχαριστῶ, Σίχ, πού μοῦ γιὰ τὴν ἐκπληξίαν σου μὲ τὴν ταυτότητα τῆς μὲς Φόρντ.

— Ὁ Σίχ Κάρτερ ἔμεινε κατάπληκτος.

Μά, πρὶν προφτάσῃ νὰ συνέλθῃ ἀπὸ τὴν κατάπληξίν του, εἶδε τὸν ἀγνωστο νὰ διευθύνῃ τὸ περιστροφὸν τοῦ ἐναντίον του.

Τὴν ἴδια στιγμὴ, εἶδε νὰ προβάλλουν καὶ πέντε ἕξ, ἄλλα πρόσωπα πού κρατοῦσαν τὰ περιστροφὰ τοῦ στὰ χέρια.

Μεταξὺ αὐτῶν ἦταν ὁ Ντυπὸν κι' ὁ δόκτωρ Κόυλε. Ὁ τρομερὸς κακοῦργος προχώρησε πρὸς τὸ Σίχ καὶ τοῦ εἶπε, παίρνοντάς του ἀπὸ τὰ χέρια τὸ ἀκουστικὸ:

— Ἀφήστε το αὐτὸ... Δὲν ἐννοῶ νὰρθῶν ἐδῶ ἀνθρώποι πού θὰ μὰς χαλάσουν τὴν ἡσυχία μας...

— Ὁ Σίχ ἀντελήφθη τὴν παγίδα καθὼς καὶ τὴ δύσκολη θέσι του καὶ προτίμησε νὰ μὴν ἀντισταθῇ καθόλου.

— Εἶνε περιττὸ ν' ἀντισταθῇ, τοῦ εἶπε ὁ Ντυπὸν.

— Ναί, φαίνεται πὼς ἔχεις δίκιο, τοῦ ἀπάντησε ψυχρὰ ὁ Σίχ.

— Σὰς συγγαίρω πού τὸ κατάλαβες...

— Εἶστε τόσο πολλοί... Ὁ Ντυπὸν, μὲ θεωρεῖς τότε ἐπικίνδυνον κι' ἔφερες ἐδῶ ὅλη τὴ συμμορία σου;

— Ὁ Ντυπὸν ἄρχισε νὰ γελάει.

— Λαβαίνω βλα μου τὰ μὲτρα, γιατί τὸ κόλπο μου αὐτὸ εἶνε τὸ μεγαλύτερο ἀπ' ὅλα...

— Πού κόλπο; εἶπε ὁ Σίχ, κάνοντας τάχα πὼς δὲν καταλάβαινε.

— Ἐπειτα, γυρνώντας τὸ μέτωπό του σὰν νὰ κατὰλαβε ἔξαφνα, ἐπρόσθεσε μὲ προσποιητὸ τρέμο:

— Ὅστε εἶσαι ἀνακατεμένος στὴν ὑπόθεσι τῆς μὲς Φόρντ;

— Ἀργὰ τὸ κατάλαβες, Σίχ; Ἀυτὴ τὴ φορά, τόσο ἐσύ, ὅσο κι' ὁ ἀρχηγός σου τὴν πάθατε καὶ θὰ νικηθῆτε.

— Δὲν τὸ φαντάζομαι... Ὅλα τὰ φανταστῆς ἄμα θὰ μάθης ὅτι ὁ δόκτωρ Πέρρου δὲν εἶνε ἄλλος ἀπὸ τὸν ὑποφαινόμενο.

— Ὁ Πέρρου! ἔκανε ὁ Σίχ ἔξαφνα.

— Ὁ Σίχ προσποιήθηκε τὸ

κατάπληκτο, γιὰ νὰ μὴν ἀντελήφθῃ ὁ κακοῦργος ὅτι ὁ Νίχ ἔφερε κιόλας ὅτι ὁ δόκτωρ Πέρρου δὲν ἦταν ἄλλος ἀπ' αὐτόν.

— Πράγματι δὲ ὁ Ντυπὸν πῆγε στὴν ἐκπληξίαν τοῦ Σίχ ἔχοντας εὐχάριστην κι' ὅτι ὁ Νίχ ἄγνοοῦσε τὴν ταυτότητα τοῦ δόκτωρος Πέρρου.

— Σὰς ἐκπληττῇ αὐτὸ, Σίχ; ἔκανε εὐχάριστην ὁ Ντυπὸν. Φαντάσου λοιπὸν τὴν ἐκπληξίαν τοῦ ἐξαδέλφου σου ὅταν θὰ μάθῃ τὴν ἀλήθειαν... Μὰ δὲν θὰ τὴ μάθῃ προτὺ φέροιμε γιὰ τὴν ἑρμηνείαν.

— «Ὁ! αὐτὸ δὲν ἔχω ποτὲ, Ντυπὸν!... Προπάντων μὴ χάνετε τὸν καιρὸν σας μὲ ἐργασίες εἰς βάρος μου... Ὁ γέλασος καλύτερα, ὅποιος γελάσει τελευταῖος...

— Εὐχαριστῶ, Σίχ, πού μοῦ γιὰ τὴν ἐκπληξίαν σου μὲ τὴν ταυτότητα τῆς μὲς Φόρντ.

— Ὁ Σίχ Κάρτερ ἔμεινε κατάπληκτος.

Μά, πρὶν προφτάσῃ νὰ συνέλθῃ ἀπὸ τὴν κατάπληξίν του, εἶδε τὸν ἀγνωστο νὰ διευθύνῃ τὸ περιστροφὸν τοῦ ἐναντίον του.

Τὴν ἴδια στιγμὴ, εἶδε νὰ προβάλλουν καὶ πέντε ἕξ, ἄλλα πρόσωπα πού κρατοῦσαν τὰ περιστροφὰ τοῦ στὰ χέρια.

Μεταξὺ αὐτῶν ἦταν ὁ Ντυπὸν κι' ὁ δόκτωρ Κόυλε. Ὁ τρομερὸς κακοῦργος προχώρησε πρὸς τὸ Σίχ καὶ τοῦ εἶπε, παίρνοντάς του ἀπὸ τὰ χέρια τὸ ἀκουστικὸ:

— Ἀφήστε το αὐτὸ... Δὲν ἐννοῶ νὰρθῶν ἐδῶ ἀνθρώποι πού θὰ μὰς χαλάσουν τὴν ἡσυχία μας...

— Ὁ Σίχ ἀντελήφθη τὴν παγίδα καθὼς καὶ τὴ δύσκολη θέσι του καὶ προτίμησε νὰ μὴν ἀντισταθῇ καθόλου.

— Εἶνε περιττὸ ν' ἀντισταθῇ, τοῦ εἶπε ὁ Ντυπὸν.

— Ναί, φαίνεται πὼς ἔχεις δίκιο, τοῦ ἀπάντησε ψυχρὰ ὁ Σίχ.

— Σὰς συγγαίρω πού τὸ κατάλαβες...

— Εἶστε τόσο πολλοί... Ὁ Ντυπὸν, μὲ θεωρεῖς τότε ἐπικίνδυνον κι' ἔφερες ἐδῶ ὅλη τὴ συμμορία σου;

— Ὁ Ντυπὸν ἄρχισε νὰ γελάει.

— Λαβαίνω βλα μου τὰ μὲτρα, γιατί τὸ κόλπο μου αὐτὸ εἶνε τὸ μεγαλύτερο ἀπ' ὅλα...

— Πού κόλπο; εἶπε ὁ Σίχ, κάνοντας τάχα πὼς δὲν καταλάβαινε.

— Ἐπειτα, γυρνώντας τὸ μέτωπό του σὰν νὰ κατὰλαβε ἔξαφνα, ἐπρόσθεσε μὲ προσποιητὸ τρέμο:

— Ὅστε εἶσαι ἀνακατεμένος στὴν ὑπόθεσι τῆς μὲς Φόρντ;

— Ἀργὰ τὸ κατάλαβες, Σίχ; Ἀυτὴ τὴ φορά, τόσο ἐσύ, ὅσο κι' ὁ ἀρχηγός σου τὴν πάθατε καὶ θὰ νικηθῆτε.

— Δὲν τὸ φαντάζομαι... Ὅλα τὰ φανταστῆς ἄμα θὰ μάθης ὅτι ὁ δόκτωρ Πέρρου δὲν εἶνε ἄλλος ἀπὸ τὸν ὑποφαινόμενο.

— Ὁ Πέρρου! ἔκανε ὁ Σίχ ἔξαφνα.

— Ὁ Σίχ προσποιήθηκε τὸ

κατάπληκτο, γιὰ νὰ μὴν ἀντελήφθῃ ὁ κακοῦργος ὅτι ὁ Νίχ ἔφερε κιόλας ὅτι ὁ δόκτωρ Πέρρου δὲν ἦταν ἄλλος ἀπ' αὐτόν.

— Πράγματι δὲ ὁ Ντυπὸν πῆγε στὴν ἐκπληξίαν τοῦ Σίχ ἔχοντας εὐχάριστην κι' ὅτι ὁ Νίχ ἄγνοοῦσε τὴν ταυτότητα τοῦ δόκτωρος Πέρρου.

— Σὰς ἐκπληττῇ αὐτὸ, Σίχ; ἔκανε εὐχάριστην ὁ Ντυπὸν. Φαντάσου λοιπὸν τὴν ἐκπληξίαν τοῦ ἐξαδέλφου σου ὅταν θὰ μάθῃ τὴν ἀλήθειαν... Μὰ δὲν θὰ τὴ μάθῃ προτὺ φέροιμε γιὰ τὴν ἑρμηνείαν.

— «Ὁ! αὐτὸ δὲν ἔχω ποτὲ, Ντυπὸν!... Προπάντων μὴ χάνετε τὸν καιρὸν σας μὲ ἐργασίες εἰς βάρος μου... Ὁ γέλασος καλύτερα, ὅποιος γελάσει τελευταῖος...

— Εὐχαριστῶ, Σίχ, πού μοῦ γιὰ τὴν ἐκπληξίαν σου μὲ τὴν ταυτότητα τῆς μὲς Φόρντ.

Η ΣΕΛΙΣ ΤΩΝ ΚΥΡΙΩΝ

Η Α. Μ. Η ΜΟΔΑ

□ □ □ ΤΑ ΝΕΑ ΜΟΝΤΕΡΝΑ ΦΙΓΟΥΡΙΝΙΑ □ □ □

ΤΙ ΘΑ ΦΟΡΕΣΟΥΜΕ

Τ' αὐτὴ τις μόδα εἶνε ἡ καμελία, κάθε χρώματος, καὶ πρὸ πάντων ἡ ἀσπρὴ πολὺ μεγάλες καὶ με μερικὰ φύλλα γύρω. Θὰ εἴς ἰδοῦμε στὰ καπέλλα, σκούρους τῶν φορεμάτων, στὴν μπουντοῖρα τῆς μαύρης ζακέτας, ἀκόμα καὶ στὴς μανσέτες τῶν γυναικῶν.

— Θὰ ἰδοῦμε τσάντες, ζώνες, μανσέτες γυναικῶν καὶ γαϊκάδες φορεμάτων ἀπὸ λαζὲ ἴσιοι στρέ, κάθε χρώματος. Πάντως διώξῃ τὸ πρὶν τὸ χρώμα εἶνε τὸ μαύρο λαζέ.

— Ὡστόσο ἡ παραπάνω γαρνιτούρα, πρέπει νὰ εἶνε ἀσπρὴ μὲ τὸ χρώμα τοῦ κοστούμι, ἢ ἐντελὴς ἀντιθέτως χρώματος.

— Μία ἀπὸ τὴς τελευταῖες ἀνορθώσεως, εἶνε μικρὰ καπέλλα καὶ πλεγματὰ ἀπὸ σπῆγγο, χρῶματος ἀντιστρέφον, τὰ ὅποια πηγαινόνται θανάσιμα πρὸ πάντων ἐπάνω σὲ μαύρα μαλλιά.

— Τώρα τὸ καλοκαίρι, μπουφάνες ἀπὸ τοῦτο ἢ ἀπὸ μουσελίνα λαζέ, ἐφαρμόζονται σὲ σφιγγοφύλλες ὅ ἀντικαταστήσουν τὴς γούνινες ἐσθρῆες.

— Οἱ ἀμυρῆδες αὐτοὶ, θὰ εἶνε ἀσπρὴ στὸ γύρω μὲ τὸ καπέλλο.

— Τὸ πρὶν μοντέρνο καὶ χαριτωμένο ἀντικείμεν, εἶνε ἡ φόρεμα τοῦ ἀπὸ λινό, ἀπὸ βατίστα, ἢ ἀπὸ νανσουκ κεντητῶν, καπέλλο καὶ γαρνιρισμένο μὲ μερικὰ καμελία, μπουφάν ἀπὸ μαύρο τοῦτο καὶ γυναικῶν μαύρα μὲ μανσέτες ἀσπρῆς ἀπὸ τὸ ὅρασμα τοῦ φορέματος.

— Μ' ἕνα ἀντικείμεν σὺν αὐτοῖς, θὰ φορέσουμε κίτρινες ἀσπρῆς καὶ καπούτσι ἀσπρῆς ἢ καπούτσι ἀπὸ σάπην ἢ ἀπὸ μαύρο βελούδο, μὲ κίτρινες ἀσπρῆς. Γιατὶ θὰ εἶνε καὶ πάλι τῆς μόδας τὰ βελούδινα καπούτσι ποὺ εἶναι τὰς χρῆσις τῶν δὲν τὰ φορέσαμε καθόλου.

— Θὰ φορέσουμε ἀκόμα καὶ καπούτσι ἀπὸ μαροκκί, πρὸ πάντων μὲ φορέματα βραδυνά.

— Θὰ ἰδοῦμε ὡσαύτως ἐφέτος καὶ φορέματα καθὼς καὶ ἐπαισιόφωνα, ὅποια, γαρνιρισμένα μὲ μαύρες φράντζες.

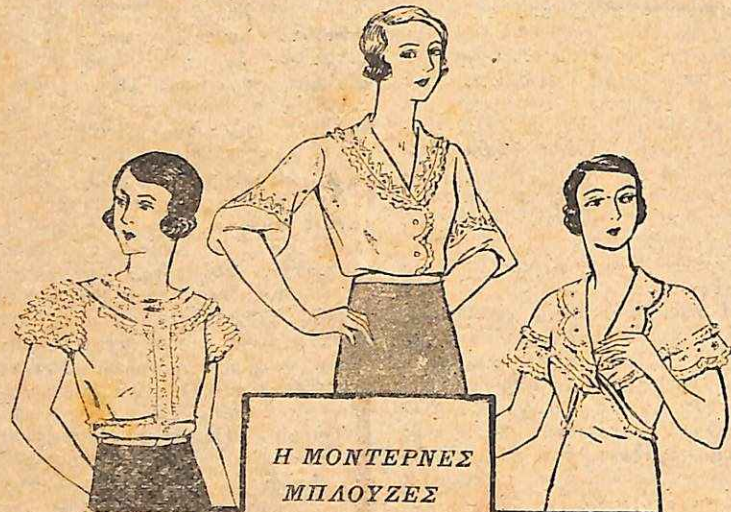
— Τὸ τελευταῖον χτένισμα εἶνε μὲ ὀντυλαστὴν ἀπὸ πλάγια, καὶ μὲ πολὺ μικρὸς μπουφάν πρὶν σὲ σῆμα. Θὰ συνήθιζαν δὲ πολὺ μὲ ὡσαύτως ἀγκύρα ἀπὸ μετάλλο ἢ ἀπὸ σιρῆς, στὸ ἕνα πλάι.

— Μὲ τὸ καπέλλο τῆς μόδας, τὰ ὅποια εἶνε σφαιρικά στὸ πλῆθος ἀπὸ ἀντικείμεν εἶσι κίτρινά, τὸ πορφυρὸ, εἶνε ἀπαραίτητα νὰ ἐπιμαρτυρῶνται πολὺ τὸ χτένισμα.

— Ὡστόσο θὰ φορέσουμε ὑψηλὰς ἀπὸ κορπὸν-νέον χονδρὸν ῥέ, ὀλίσσιν, κόκκινο, ἢ ἀσπρὸ.

— Μὲ φορέματα ἀκόμα θὰ φορέσουμε καπέλλα πολὺ ἀνορθώχρωμα ἢ ἀσπρὰ ἀπὸ πικὲ, ἢ ἀπὸ λινό. Τὰ καπέλλα αὐτὰ εἶνε πολὺ ὀλίσσιν καὶ νεανικά.

— Ἐντός ἀπὸ τὰ ὀλίσσιν καὶ φορέματα, γαρνιρισμένα μὲ κεντήματα γύρω σὲ νεανικά,

- 1) Μπλούζα ἀπὸ νανσουκ, γαρνιρισμένη μὲ δαντέλλα στενὴ, Βαλανσιέν.
- 2) Μπλούζα ἀπὸ λεπτὸ λινό, γαρνιρισμένη μὲ κεντήματα καὶ μὲ δαντέλλα.
- 3) Μπλούζα—φίσο, ἀπὸ κρέπ, μὲ κεντήματα καὶ δαντέλλα.

ἢ στὴν φούστα, ὅποτε θὰ εἶνε ἐν-κρουστὴ σὺν παντί.

— Ἐνα ἀπὸ φόρεμα ἀπὸ μουσελίνα, ἀκόμα καὶ ἀπὸ μουσελίνα βαμπακὴν ὅταν γαρνιστοῦν μὲ κεντήματα, εἶνε πάντα χαριτωμένο, καὶ μπορεῖ νὰ φορεθῇ καὶ σὲ ἀσπρὸ, καὶ σὲ ἀπογευματινὴ συγκέντρωση.

— Ἰδίως ἐπίσης καλοκαίρινό ἀντικείμεν ἀποτελεῖται ἀπὸ φόρεμα μαύρο μὲ ἄσπρα μοτίφ, ἐπαισιόφω-α ἀπὸ κρέπ-νέον μαύρο καὶ ἀσπρὸ καπέλλο μὲ φράντζα ἀπὸ μαύρο σιρὲ σπῆγγο.

— Σὲ πολὺ νεαρὲς δεσποινίδες πρὶν ἂν ἀναμύσειν φόρεμα ἀπὸ κρέπ-νέον ἀσπρὸ, μὲ ἀρκιὰ ῥέ, λουλούδια, καὶ καπέλλο ἀσπρὸ μὲ φράντζα ῥέ.

— Τὰ καλοκαίρινά μεταξωτὰ ἐπαισιόφωνα, θὰ ἔχουν πλατεῖα καὶ κοντὰ μανίκια πλισσέ.

— Καὶ πολλὲς μικρὲς βέστες θὰ ἔχουν γὰ μανίκια, κοντὰ καὶ πλατεῖα βολάν, πλισσέ.

— Στὴν ἀκρογωνιὰ θὰ φορέσιν καὶ κορπὸν-νέον ἢ φούστα-κω-σσοῦ καπούτσι, τὰ ὅποια θὰ εἶ-ναι πάλι ἀσπρὸ μὲ τὰ γάντια, μὲ βέσση ἀπὸ πικὲ ἀσπρὸ, γυναι-κῶν.

σμένη μὲ μαύρα ρεβέρ.

— Ἐνα καπέλλο ἀπὸ πικὲ ἀσπρὸ, θὰ συμπληρώσῃ τὸ κο-στούμι.

— Ἄν θέλετε μπορεῖτε νὰ πρωτιμήσετε ἕνα κοστούμι χρω-ματιστό.

— Θὰ ἰδοῦμε τὸ βράδυ, καὶ πολλὰ φορέματα ἀπὸ ὄργαντι, πλατεῖα καὶ ἐλαφρά.

— Ἐξέτος θὰ εἶνε τῆς μόδας καὶ ἕνα ὄργαντι σκωτζίξιο, δη-λαδὴ μὲ τετράγωνες πολυχρωμῆς γαϊμάδες.

— Φορέματα πρωτὰ καὶ ἀ-πλὰ ἀπογευματινὰ, θὰ γαρνιρι-στοῦν μὲ ὄργαντι μεταξωτὸ, σκω-τζέξιο.

— Τὸ βράδυ θὰ ἰδοῦμε καὶ φο-ρέματα ἀπὸ μεταξωτὴ μουσελίνα, ἀπλὴ καὶ ἐμπρῆ. Θὰ εἶνε ἐφέ-τος τῆς μόδας γιὰ τὸ βράδυ καὶ φορέματα ἀπὸ λινό, γτεκοτὲ ὅ-πως τὰ μεταξωτὰ.

— Μερικὰ βραδυνὰ φορέματα, θὰ ἔχουν ῥοζέ, προσγεμισμένες γαϊμάδες στὴν φούστα, ἀντικέ-τος χρώματος ἀπὸ τὸ φόρεμα, καὶ ἀ-σπρὸ καπούτσι, τὰ ὅποια θὰ εἶ-ναι πάλι ἀσπρὸ μὲ τὰ γάντια, μὲ βέσση ἀπὸ πικὲ ἀσπρὸ, γυναι-κῶν.

ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΣ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΟΔΟΣ ΛΕΚΑ 7 (Τηλέφ. 21-419)

Διευθυντής: ΚΩΝΣΤ. ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΣ, (κατοικία) Καλάνδρι.

Υπαθέτων συντάκτης: ΧΑΡΗΣ ΣΤΑΜΑΤΙΟΥ, ὁδὸς Λέκα 7.

Προϊστάμενος Τοπογράφου: ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΣ ΕΥΘΥΜΙΟΥ, ὁδὸς Ἰπποκράτους 4.

Αἱ ἐπιστολαὶ καὶ τὰ χρηματικὰ ἐμβόλαια θέον τὸν ἀπευθύνονται πρὸς τὸν ἱδιοκτήτην τῆς «Οἰκογενείας» κ. ΚΩΝΣΤ. ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΝ, Λέκα 7.

ΟΡΟΙ ΣΥΝΔΡΟΜΩΝ

Ἐσπαστικὸν δι' ἕν ἔτος Δρχ. 200 ἢ Ἐσπαστικὸν δι' ἕνα ἔτος Δρχ. 100 ἢ Ἐσπαστικὸν δι' ἕνα ἔτος Δρχ. 50

καὶ δι' ἕνα ἔτος Ἐσπαστικὸν δι' ἕνα ἔτος Δρχ. 30

καὶ δι' ἕνα ἔτος Ἐσπαστικὸν δι' ἕνα ἔτος Δρχ. 4.

ΓΕΝΙΚΟΙ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ ΤΗΣ «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ»:

Ἐν Ἀμερικῇ Mr D. Stroumbos 603 w. 187 th Str (Apt. 41) New York city, ἔν Αὐγούστου—Σουδάν δ κ. Χριστόδουλος Σαρδάρης, 13

Cheikh Soliman Pacha, Alexandria, καὶ ἔν Βελγίῳ Κογιό δ κ. Γαβὼρ, Ἀντωνιάδης B. P. 445 Elisabethville Congo—Belge.

ΓΕΝΙΚΟΙ ΠΡΑΚΤΟΡΕΣ ΕΝ ΑΜΕΡΙΚῇ διὰ τὴν κατὰ φύλλον πώλησιν τῆς «Οἰκογενείας»: ATHENS NEWS AGENCY, 308-310 WEST

58TH STREET, NEW YORK CITY, ὅπου θέον τὸν ἀπευθύνονται οἱ ἐπαισιόφωνα.

Ἐν Ἀμερικῇ Mr D. Stroumbos 603 w. 187 th Str (Apt. 41) New York city, ἔν Αὐγούστου—Σουδάν δ κ. Χριστόδουλος Σαρδάρης, 13

Cheikh Soliman Pacha, Alexandria, καὶ ἔν Βελγίῳ Κογιό δ κ. Γαβὼρ, Ἀντωνιάδης B. P. 445 Elisabethville Congo—Belge.

ΓΕΝΙΚΟΙ ΠΡΑΚΤΟΡΕΣ ΕΝ ΑΜΕΡΙΚῇ διὰ τὴν κατὰ φύλλον πώλησιν τῆς «Οἰκογενείας»: ATHENS NEWS AGENCY, 308-310 WEST

58TH STREET, NEW YORK CITY, ὅπου θέον τὸν ἀπευθύνονται οἱ ἐπαισιόφωνα.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΜΠΟΡΟΡΡΑΠΤΙΚΟΝ ΟΙΚΟΝ

Ι. ΓΟΥΛΑΚΟΥ

ΤΜΗΜΑ
ΓΥΝΑΙΚΕΙΩΝ
ΦΟΡΕΜΑΤΩΝ
Υπὸ τὴν Διεύθυνσιν
ΚΑΡΕΜ

ΠΑΡΕΛΗΦΘΗΣΑΝ ΝΤΕΜΙ ΣΑΙΖΟΝ ΚΑΙ ΘΕΡΙΝΑ ΥΦΑΣΜΑΤΑ
ΤΩΝ ΚΑΛΛΙΤΕΡΩΝ
ΑΓΓΛΙΚΩΝ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΩΝ
ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ 45

ΤΜΗΜΑ
ΑΝΔΡΙΚΩΝ & ΓΥΝΑΙΚΕΙΩΝ
ΥΠΟΔΗΜΑΤΩΝ
ΠΟΛΥΤΕΛΕΙΑΣ
Υπὸ τὴν Διεύθυνσιν
ΚΑΛΥΒΙΤΟΥ

Κάθε κομψὴ κυρία δὲν πρέπει νὰ βια-σθῇ νὰ ράψῃ τὰ φορέματά της. Ἄς ἐπι-σκεφθῇ τὸν ΡΑΠΤΙΚΟΝ ΟΙΚΟΝ τῆς δι-πλωματούχου μεδίστας.

ΔΔΟΣ ΧΡΥΣΑΣ ΒΑΣΙΛΕΙΑΔΟΥ

ΟΔΟΣ ΒΟΥΛΗΣ 37α

Θὰ εὕρῃ ἐλα τὰ τελευταῖα μοντέλλα τῆς σαιζὸν μὲ χάρι, Παριζιάνικο γούστο καὶ τιμὰς λογικάς.

Γίνονται δεκταὶ παραγγελίαι καὶ ἀπὸ τὰς ἐπαρχίας ἐπὶ μέτρο.

ΕΛΛΗΝΙΚΑ
ΜΕΤΑΞΩΤΑ
Ε. Αρδανίτης

ΚΡΕΠ-ΜΑΡΟΚΑΙΝ, ΚΡΕΠ-ΡΑΦ, ΚΡΕΠ-ΜΟΓΓΟΛ, ΣΟΥΑ-ΑΡΜΟΥΡ, ΕΜΠΡΙΜΕ-ΣΕΜΙΖΙΕ, ΜΑΛΛΟΜΕΤΑΞΑ, ΜΕΤΑΞΩΤΑ Γκάντι ecossais, ΚΟΥΚΟΥΛΑΡΙΚΑ

Καὶ ἐπὶ νέον παράγεται ἀπὸ τὴν Ἑλ-ληνικὴν Μεταξουργίαν, λαμβάνεται κατὰ πρῶτον εἰς τὴν Ἀπεθήκην Ἑλληνικῶν Μεταξωτῶν.

Ἐρμῶ 3. (Πλ. Συντάγματος). Τηλέφ. 22-529

ΘΕΡΜΑ ΘΑΛΑΣΣΙΑ ΛΟΥΤΡΑ

Ο 'ΦΟΙΝΙΞ,,

Ἀποφεύγετε τὰ πολυδάπανα ταξίδια εἰς τὰς διαφόρους ἱαματικές πηγὰς, προτιμῶντες νὰ λαμβάνετε ταῦτα εἰς τὴν Ἀθήναις Ὑδροθεραπευτήριον «ΦΟΙΝΙΞ», ἸΩΝΟΣ 5. παραπλεύρως θεάτρου Κοπελούλη. Τὰ ἱαματικά τεχνητὰ Λουτρά τῶν διαφόρων Λευτροπέλων Αἰδηψοῦ—ΜΕΘΑ-ΝΩΝ—ΛΟΥΤΡΑΚΙΟΥ—ΥΠΑΤΗΣ, ἀναπληροῦν τελείως τὰ ἱαματικά λουτρά τῶν ὡς ἄνω ἀναφερομένων ἱαματικῶν πη-γῶν. Ἱατρικαὶ συμβουλαι δωρεάν. Τελεία ἀνακαινίσαις. Ὁραὶ ΕΡΓΑΣΙΑΣ 7 π. μ.—8 π. μ.

ΕΥΛΥΓΙΣΤΟΣ ΚΑΙ ΕΛΑΦΡΑ ΣΑΝΦΤΕΡΟ
ΘΑ ΓΙΝΕΤΕ ΜΕ ΤΑ ΔΙΣΚΙΑ ΚΑΤΑ ΤΗΣ
ΠΑΧΥΣΑΡΚΙΑΣ
KISSINGA

Πωλοῦνται εἰς τὰ φαρμακεία

ΓΕΝ. ΑΝΤΙΠΡ. ΤΖΟΥΡΟΣ-ΚΑΡΡΑΣ
ΠΛΑΤΕΙΑ ΑΓ. ΘΕΟΔΩΡΩΝ 9 - ΤΗΛΕΦ 23605

★ E ★ N ★ P ★ GUARANTEED BRITISH MADE

★ E ★ N ★ P ★ GUARANTEED BRITISH MADE

★ E ★ N ★ P ★ GUARANTEED BRITISH MADE

★ E ★ N ★ P ★ GUARANTEED BRITISH MADE

★ E ★ N ★ P ★ GUARANTEED BRITISH MADE

★ E ★ N ★ P ★ GUARANTEED BRITISH MADE

ΕΝ Π

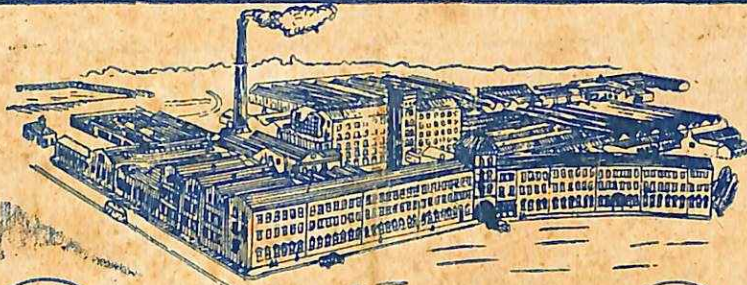
ΠΙΖΑΝΗΣ

ΑΓΓΛΙΚΑ ΚΑΣΜΗΡΙΑ-ΥΛΙΚΑ ΡΑΠΤΩΝ

Κατ' ευθείαν Εισαγωγή, από τὰ Ἐργοστάσια
δι' αὐτὸ αἱ τιμαὶ εἶναι χαμηλαί.
Τὰ Ἐργοστάσια τὰ ὁποῖα μᾶς προμηθεύουν, εἶναι τὰ σοβαρώτερα τῶν
ἐν Ἀγγλίᾳ. Ἐγγυώμεθα τὴν γνήσιον προέλευσιν καὶ τὴν ἀρίστην ποιότητα

ZETLAND MILLS
HUDDERSFIELD
WALTER SYKES
LIMITED

ARTHUR HARRISON & CO. LTD.

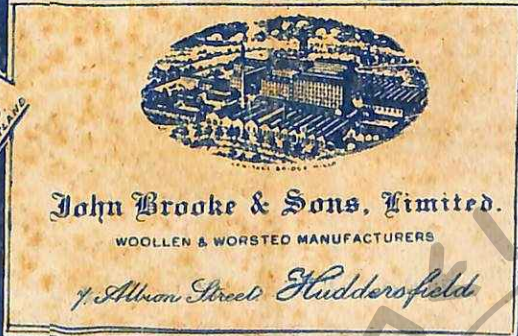
BOUGHT OF MARTIN SONS & CO LIMITED
WOOLLEN MANUFACTURERS

COLNE ROAD MILLS, HUDDERSFIELD.

JOHN TAYLORS, LIMITED.

Ὅλα τὰ Κασμήρια μᾶς, εἶναι παραγωγῆς 1933 εἰς ὁρατὰ
σχέδια. Νουνεκέ τε καὶ μερίστην ποικιλίαν χρωματισμῶν.
Πλούσια συλλογὴ ῥιγῶν, δι' ἀνδρικούς ἑνδυμασίας
πωλήσεις Χονδρικοί καὶ Λιανικοί

ΕΝ Π

ΠΙΖΑΝΗΣ

79 ΑΙΟΛΟΥ 79